തിയോളജിയ - 1

വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ദൈവം

പാഠരചന

1. അഭിവന്ദ്യ മാർ ജോസഫ് കല്ലറങ്ങാട്ട്
   (പാലാ രൂപതയുടെ മെത്രാൻ)
2. ഡോ. മൈക്കിൾ കാരിമറ്റം
3. ഡോ. ജോസഫ് വാരണത്ത്
4. ഡോ. ജോസ് വെട്ടിക്കൽ
5. റവ. ഫാ. തോമസ് കരിന്തോളിൽ
6. ഡോ. ജോസഫ് പാംപ്ലാനി

ആൽഫാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് പ്രസിദ്ധീകരണം

ALPHA INSTITUTE OF THEOLOGY AND SCIENCE
Thalassery, Kerala, India - 670 101
Ph: 0490 2344727, 2343707
www.alphathalassery.com

Sabhayum Daivasasthravum
(Church and Theology)
Malayalam Language

Editor
Joseph Pamplany

First Published in July 2007
Second print 1st October 2009
Third Print Ist November 2011
(All Saints Day)
by Alpha Institute of Theology and Science

For Copies
Director,
Alpha Institute of Theology and Science,
Sandesa Bhavan, Tellicherry - 670 101
Ph: 0490 - 2344727
email:alphits@gmail.com
www.alphathalassery.com
www.archdioceseoftellicherry.org

Cover, Typesetting & Printing:
Vimala Offset Press, Thalassery
Ph: 0490 - 2325518

Copyright
All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in or introduced into a retrieval system, or transmitted, in any form, or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise without the prior written permission of the publisher.

അവതാരിക

'വിശ്വാസികളുടെ സമൂഹം' എന്ന ലളിതമെങ്കിലും അർത്ഥസമ്പുഷ്ടമായ നിർവ്വചനമാണ് രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ തിരുസഭയ്ക്ക് നൽകുന്നത്. സഭാംഗങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനപരമായ പൊതു സവിശേഷതകളിൽ പ്രധാനം രക്ഷകനായ ഈശോയിൽ വിശ്വസിക്കുക എന്നതാണ്. തന്മൂലം വിശ്വാസ പരിശീലനം സഭയുടെ അസ്ഥിത്വത്തിന്റെ ഭാഗമാണെന്ന് കൗൺസിൽ പഠിപ്പിക്കുന്നു. വിശ്വാസപരിശീലനം മതബോധന ക്ലാസ്സുകളിൽ പൂർത്തിയാകുകയോഅവസാനിക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ജീവിതാവസാനംവരെ നീളുന്ന പ്രക്രിയയാണ് വിശ്വാസ വളർച്ച. അതിനാൽ വിശ്വാസപരിശീലനത്തിന് പ്രായപരിധി നിർണ്ണയിക്കാനാവില്ല. വിശ്വാസത്തിൽ ആഴപ്പെട്ട ദൈവജനമാണ് സഭയുടെ യഥാർത്ഥ സമ്പത്ത് എന്ന സത്യം നാം ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കരുത്.

വിശ്വാസതലത്തിലും സാമുദായിക രാഷ്ട്രീയ രംഗങ്ങളിലും സഭയുടെ കൂട്ടായ്മയെ തകർത്ത് സാമൂദായികമായി ഒറ്റപ്പെടുത്താനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ഇതിനോടകം നിങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണല്ലോ. ഭരണഘടന ഉറപ്പുനല്കുന്ന സഭയുടെ ന്യായമായ അവകാശങ്ങൾപോലും നിഷേധിച്ച് സഭാസ്ഥാപനങ്ങളെ വരുതിയിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്ന നേതാക്കളുടെ നുണപ്രചരണങ്ങളിൽ വീണുപോകുന്നവർ വിശ്വാസികളുടെയിടയിൽ പോലുമുണ്ട് എന്നത് ദു:ഖകരമാണ്. "പ്രകാശത്തെക്കാൾ അന്ധകാരത്തെ ഇഷ്ടപ്പെടുന്ന" സംസ്കാരം ശക്തി പ്രാപിക്കുന്നതിന്റെസൂചനയാണിത്. സാമൂഹിക രാഷ്ട്രീയരംഗങ്ങളുമായി നിരന്തര സമ്പർക്കം പുലർത്തുന്ന അത്മായരുടെ വിശ്വാസ ശാക്തീകരണം വഴിമാത്രമേ അന്ധകാരസംസ്കാരത്തിന്റെ വ്യാപനത്തെ ചെറുക്കാനാവുകയുള്ളൂ.

ബാഹ്യമായ ഇത്തരം സാമൂഹിക ഭീഷണികളോടൊപ്പം വിശ്വാസതലത്തിലും സഭവെല്ലുവിളികളെ നേരിടുകയാണ്. സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെ ആലയിൽനിന്നും ആടുകളെ അപഹരിക്കുന്ന മോഷ്ടാക്കളുടെയും കൂലിക്കാരുടെയും എണ്ണം വർദ്ധിക്കുന്നതല്ലാതെ കുറയുന്നില്ല. "സ്പിരിറ്റ് ഇൻ ജീസസ്" പോലുള്ള സെക്ടേറിയൻ വിഭാഗങ്ങൾ കത്തോലിക്കാവിശ്വാസികളുടെ ഇടയിൽ പോലും അനല്പമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നതായി ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഇത്തരം അബദ്ധ പ്രബോധകരെകുറിച്ച് അജപാലകരും അത്മായരും ഒരുപോലെ പ്രബുദ്ധരാകേണ്ടതുണ്ട്. ഇത്തരം പ്രബോധകരുടെ ക്ഷണിക പ്രഭയിൽ സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെ മുകുളം വാടുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ അർത്ഥം പലരുടെയും വിശ്വാസത്തിന്റെ തലം മണ്ണ് അധികമില്ലാത്ത പാറപ്പുറം പോലെ ആഴമില്ലാത്തതാണെന്നുള്ളതാണ്.

വിശ്വാസത്തിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുന്നു എന്ന് കരുതുന്നവർപോലും താത്ക്കാലിക സൗകര്യത്തിനും സാമ്പത്തിക ലാഭത്തിനുമായി സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെ വഴികളിൽനിന്ന് മാറി നടക്കുന്നതിൽ ആശങ്കപ്പെടുന്നില്ല. വർദ്ധിച്ചു വരുന്ന ഇത്തരം പ്രതിസന്ധികളെ നേരിടാൻ സഭയെകുറിച്ചും ഈശോയെക്കുറിച്ചും വി. ഗ്രന്ഥത്തെക്കുറിച്ചുമുള്ള അറിവിൽ അവഗാഹവും ആധികാരികതയുമുള്ള അത്മായരുടെയും സന്യസ്തരുടെയും നേതൃനിര വളർന്നു വരേണ്ടതുണ്ട്. അത്മായരുടെ വിശ്വാസ ശാക്തീകരണം വഴി സഭയെ ശക്തിപ്പെടുത്തുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ അത്മായരുടെയും സന്യസ്തരുടെയും ദൈവശാസ്ത്ര സാമൂഹിക വിഷയങ്ങളിലെ പരിശീലനത്തിനായി "ആൽഫാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് തിയോളജി ആന്റ് സയൻസ്" എന്നപേരിൽ ഒരു നൂതന സംരംഭം തലശ്ശേരി അതിരൂപതയിൽ ആരംഭിക്കുകയാണ്.

ഏതു ജോലിചെയ്യുന്നവർക്കും അവരുടെ ഭവനങ്ങളിലിരുന്നുകൊണ്ട് ദൈവശാസ്ത്ര-സാമൂഹിക വിഷയങ്ങളിൽ ഉപരിപഠനം നടത്താവുന്ന വിധത്തിലാണ് ഈ കോഴ്സുകൾ ക്രമീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. സാധിക്കുന്നിടത്തോളം എല്ലാ അത്മായരും ഈ പഠനപദ്ധതിയിൽ അംഗങ്ങളായി ചേരണമെന്നാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം. മതാധ്യാപകർ, പാരിഷ് കൗൺസിൽ അംഗങ്ങൾ, സ്കൂൾ അദ്ധ്യാപകർ, കോർപ്പറേറ്റ്സ്കൂളുകളിൽ നിയമനം ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ, പ്രാർത്ഥനാ ഗ്രൂപ്പ് അംഗങ്ങൾ എന്നിവരെല്ലാം ഈ കോഴ്സിൽ പങ്കുചേർന്ന് പഠനം പൂർത്തിയാക്കി സർട്ടിഫിക്കറ്റ് നേടേണ്ടതാണ്. ഇപ്രകാരം പരിശീലനം സിദ്ധിച്ച അത്മായരുടെ നേതൃനിര വളർന്നുവന്നെങ്കിൽ മാത്രമേ കാലഘട്ടത്തിന്റെ പ്രതിസന്ധികളെ അതിജീവിക്കാൻ സഭ ശക്തമാവുകയുള്ളു.

ഒത്തിരിയേറെ പ്രതീക്ഷയോടെയും ഒരുക്കത്തോടെയും ആരംഭിക്കുന്ന ഈ പഠനപരിപാടിയ്ക്ക് കേരള സഭയിലെ എല്ലാ ബഹു. വൈദീകരുടെയും സന്യസ്തരുടെയും അത്മായരുടെയും നിർല്ലോഭമായ സഹകരണം ഉണ്ടാകുമെന്ന് ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. ഈശോയെയും അവിടുത്തെ സഭയെയും ആഴത്തിൽ പഠിച്ചറിഞ്ഞ് ലോകത്തിൽ ഈശോയ്ക്കു സജീവ സാക്ഷികളായി മാറുവാൻ ഈ പഠന പരിപാടിവഴി ഈശോ നമ്മെ എല്ലാവരെയും അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ എന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു.

അനുഗ്രഹാശിസ്സുകളോടെ,

+ മാർ ജോർജ് വലിയമറ്റം

തലശ്ശേരി അതിരൂപതയുടെ മെത്രാപ്പോലീത്താ

ആമുഖം

ദൈവശാസ്ത്രമെന്നത് സമർപ്പിതർക്കായി സംവരണം ചെയ്യപ്പെട്ടതാണെന്ന സാമാന്യ ധാരണയെ തിരുത്തിയെഴുതാൻ കേരളസഭയിലെ വിശ്വാസികൾ താല്പര്യം കാണിക്കുന്നത് ശുഭോദർക്കമാണ്. ദൈവത്തേയും അവിടുത്തെ സഭയേയും സ്നേഹിക്കുക എന്നത് സമർപ്പിതരുടെ മാത്രമല്ല സകലവിശ്വാസികളുടെയും പ്രഥമദൗത്യമാകയാൽ ദൈവശാസ്ത്രപഠനം വിശ്വാസികളുടെ കൂട്ടുത്തരവാദിത്വത്തിന്റെ ഭാഗമാണ്. ശാസ്ത്രീയമായ ദൈവശാസ്ത്രപഠനം നടത്തിയിട്ടില്ലെങ്കിലും വിശ്വാസികൾ അനുദിനം ഏറ്റുചൊല്ലുന്ന പ്രാർത്ഥനകൾ ആഴമേറിയ വിശ്വാസസത്യങ്ങളാണ്. "വിശുദ്ധ കുരിശിന്റെ അടയാളത്താലെ...." എന്ന പ്രാഥമിക പ്രാർത്ഥനപോലും ക്രിസ്തു സംഭവത്തിന്റെ രക്ഷാകരമാനങ്ങളെയാണ് അനാവരണം ചെയ്യുന്നത്. "സർവ്വശക്തനും പിതാവുമായ ഏകദൈവത്തിൽ ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു..." എന്ന വിശ്വാസപ്രമാണം ഏറ്റുചൊല്ലുമ്പോൾ ആദിമസഭയെ പിടിച്ചുകുലുക്കിയ പാഷണ്ഡതകളെ തള്ളിപ്പറയുകയും ക്രിസ്തീയ രഹസ്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച സഭാപിതാക്കൻമാരുടെ പഠനങ്ങളെ അംഗീകരിക്കുകയുമാണ് നാം ചെയ്യുന്നത്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ അറിയാതെ തന്നെ ആഴമേറിയ ദൈവശാസ്ത്രവിചിന്തനങ്ങൾ അനുദിനം നടത്തുന്നവരാണ് നാം. ദൈവശാസ്ത്രമെന്നത് ക്രൈസ്തവ ജീവിതത്തിന് അന്യമായ യഥാർത്ഥ്യമല്ല എന്നു വ്യകതമാണ്.

"ദൈവശാസ്ത്രം ദൈവജനത്തിന്" എന്നതാണ് ആൽഫാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് തിയോളജി ആന്റ് സയൻസിന്റെ ആപ്തവാക്യം. ക്രിസ്തുവിനെയും അവിടുത്തെ സഭയെയും ആഴമായി അറിയുന്നതിലൂടെ ക്രസ്തീയ ജീവിതത്തിന്റെ മഹത്വവും ആനന്ദവും അറിയാൻ വിശ്വാസികൾ പ്രാപ്തരാകുന്നു.

തലശ്ശേരി അതിരൂപതയുടെ ആൽഫാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് തിയോളജി ആന്റ് സയൻസും ശാലോം ടെലിവിഷനും സംയുക്തമായി നടത്തുന്ന ദൈവശാസ്ത്രപഠനപരിപാടിയുടെ ആദ്യത്തെ പാഠപുസ്തകമാണിത്. ദൈവശാസ്ത്രപഠനത്തിനുള്ള സമഗ്രമായ ആമുഖം തയ്യാറാക്കിയിരിക്കുന്നത് കേരളസഭയിലെ വിഖ്യാതനായ ദൈവശാത്രജ്ഞനും പാലാ രൂപതയുടെ മെത്രാനുമായ അഭിവന്ദ്യ മാർ ജോസഫ് കല്ലറങ്ങാട്ട് തിരുമേനിയാണ്. അഭിവന്ദ്യപിതാവിന്റെ ആധികാരികമായ ആമുഖപഠനം ഈ പാഠ്യപദ്ധതിയെ ആകമാനം പ്രശോഭിതമാക്കാൻ പര്യാപ്തമാണ്.

തുടർന്നുള്ള വിഷയങ്ങളോരോന്നും തയ്യാറാക്കിയിരിക്കുന്നത് പ്രസ്തുത ദൈവശാസ്ത്ര മേഖലകളിൽ അഗാധപാണ്ഡിത്യമുള്ള വ്യക്തികളാണ് ഓരോവിഷയത്തിനുമുള്ള ആമുഖത്തിൽ പ്രസ്തുത പഠനങ്ങളുടെ പ്രസക്തിയെ വിലയിരുത്തുന്ന പഠനകുറിപ്പുകൾ നൽകിയിട്ടുണ്ട്.

ഓരോ അധ്യായത്തിനും ശേഷമുള്ള ചോദ്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വായിക്കുകയും അവയ്ക്കുള്ള ഉത്തരങ്ങൾ പാഠഭാഗത്തുനിന്നു കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്യേണ്ടതാണ്. വാർഷികപരീക്ഷയുടെ ചോദ്യങ്ങൾക്ക് ആധാരമാവുന്നത് ഈ ചോദ്യങ്ങൾ തന്നെയാവും. പാഠഭാഗങ്ങളെ കുറിച്ചുള്ള നിങ്ങളുടെ സംശയങ്ങൾക്ക് ശാലോം ടെലിവിഷനിലൂടെയും പ്രാദേശിക കേന്ദ്രങ്ങളിലെ സമ്പർക്ക ക്ലാസ്സുകളിലൂടെയും ഉത്തരം ലഭിക്കുന്നതാണ്. ഈ പരുസ്തകത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനായി സഹായിച്ച എല്ലാവരോടും ഞാൻ നന്ദിയോടെ ഓർക്കുന്നു. പാഠങ്ങൾ രചിച്ച് കൃത്യസമയത്തുതന്നെ നൽകിയ എല്ലാവരോടും ഞാൻ നന്ദിപറയുന്നു. കയ്യെഴുത്തു പ്രതികളും പ്രൂഫും വായിക്കാൻ സഹായിച്ച റവ. ഫാ. മാർട്ടിൻ പറപ്പള്ളിയാത്ത്, റവ. ഫാ. ജയിംസ് ചെല്ലങ്കോട്ട്, റവ. ഫാ. ജോബി കാരക്കാട്ട്, റവ. ഫാ. സോജൻ കരോട്ട്, റവ. ഫാ. തോമസ് കരിന്തോളിൽ എന്നിവരെ കൃതജ്ഞതയോടെ ഓർക്കുന്നു.

ഈ പാഠാവലിയെ സംബന്ധിച്ചുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങളും അഭിപ്രായങ്ങളും അറിയിക്കാൻ എല്ലാ പഠിതാക്കളെയും ഞാൻ സ്നേഹപൂർവ്വം ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ തുടർന്നുള്ള പാഠപുസ്തകങ്ങളുടെ രൂപഘടനയിൽ ആവശ്യമെങ്കിൽ ഭേദഗതി വരുത്താൻ സഹായകമാവും. ദൈവീകരഹസ്യങ്ങളെ ആഴത്തിൽ ധ്യാനിക്കാനും വിശ്വാസത്തിൽ ഉറപ്പുള്ളവരാക്കാനും പരി. സഭയിലെ അംഗങ്ങളാകുന്നതിൽ അഭിമാനമുള്ളവരാകാനും ഈ പാഠ്യപദ്ധതിയിലൂടെ നമുക്കു സാധിക്കട്ടെ എന്നാണ് എന്റെ പ്രാർത്ഥനയും ആശംസയും. തിരുസ്സഭയുടെ മാതാവും ആൽഫാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ടിന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥയുമായ പരിശുദ്ധ കന്യകാമറിയത്തിന് നമ്മുടെ എല്ലാ പഠന പ്രവർത്തനങ്ങളെയും സമർപ്പിക്കുന്നു.

തലശ്ശേരി
ജൂലൈ 28
(വാ. അൽഫോൻസാമ്മയുടെ തിരുനാൾ)

ഫാ. ജോസഫ് പാംപ്ലാനി
ഡയറക്ടർ, ആൽഫാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട് ഓഫ് തിയോളജി ആന്റ് സയൻസ്

ഉള്ളടക്കം

ഭാഗം I : ദൈവശാസ്ത്ര പ്രവേശിക

1. ദൈവശാസത്രം : നിർവ്വചനം, വിശദീകരണം, വിഭജനം, ക്രമീകരണം....................9
2. ദൈവശാസ്ത്രം ചരിത്രത്തിലൂടെ....................34

ഭാഗം II : ദൈവവചനം

3. ദെവാവിഷ്കരണം വി. ഗ്രന്ഥത്തിലും പാരമ്പര്യത്തിലും....................56
4. പഞ്ചഗ്രന്ഥി : ആമുഖപഠനം....................84

ഭാഗം III : സഭാചരിത്രം

5. സഭാചരിത്രപഠനം....................100
6. തോമാസ്ലീഹായുടെ ഭാരതമണ്ണിലെ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം...........103
7. കേരളസഭയിലെ പൗരാണികാചാരങ്ങളും ജീവിതക്രമവും............124

ഭാഗം I
ദൈവശാസ്ത്ര പ്രവേശിക

ക്രൈസ്തവ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉൽഭവവും വളർച്ചയുമാണ് ഈ പ്രാരംഭഭാഗത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം. ദൈവശാസ്ത്രമെന്ന സംജ്ഞയെ നിർവചിക്കുന്നതോടൊപ്പം വിവിധദൈവശാസ്ത്രവിഷയങ്ങളുടെ ക്രമീകരണവും സമഗ്രമായി മനസ്സിലാക്കുക എന്നതാണ് ഇതിലെ ആദ്യപാഠത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. രണ്ടാം പാഠമാകട്ടെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ചരിത്രപരമായ വളർച്ചയെ അപഗ്രഥിക്കുന്നു. ദൈവശാസ്ത്ര ചരിത്രം സഭാചരിത്രവുമായി അഭേദ്യം ബന്ധപ്പെട്ടതാണെന്ന് ഈ പഠനം വ്യക്തമാക്കുന്നു.

പാഠരചന
അഭിവന്ദ്യ മാർ ജോസഫ് കല്ലറങ്ങാട്ട്
(പാലാ രൂപതയുടെ മെത്രാൻ)

1

ദൈവശാസ്ത്രം: നിർവ്വചനം, വിശദീകരണം, വിഭജനം, ക്രമീകരണം

1. എന്താണ് ദൈവശാസ്ത്രം?

ദൈവത്തെയും ദൈവികരഹസ്യങ്ങളേയും അറിയുവാനുള്ള മനുഷ്യന്റെ തൃഷ്ണയ്ക്ക് മനുഷ്യസൃഷ്ടിയോളം തന്നെ പഴക്കമുണ്ട്. കാരണം തന്റെ സ്വന്തം "ഛായയിലും സാദൃശ്യത്തിലും" (ഉൽപത്തി 1:26) മനുഷ്യനെ സൃഷ്ടിച്ചപ്പോൾതന്നെ ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വത്തിന്റെയും, ഉണ്മയുടെയും ഉറവിടം കണ്ടെത്തുവാനുള്ള അഭിവാഞ്ഛ മനുഷ്യനിൽ ദൈവം നിക്ഷേപിച്ചിരുന്നു. 'പൂർവ്വകാലങ്ങളിൽ പിതാക്കന്മാരോടു പലപ്പോഴായും പലവിധേനയും സംസാരിച്ച ദൈവം' 'സമയത്തിന്റെ തികവിൽ സ്വപുത്രനെ ലോകത്തിലേയ്ക്കയച്ചു കൊണ്ടു' (ഗലാ 4:4) പുത്രൻ മുഖേന നമ്മോടു സംസാരിച്ചിരിക്കുന്നു (ഹെബ്രാ 1:12), നമ്മോടു കൂടി ആയിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു (മത്താ 1:23). ഈശോമിശിഹായിലൂടെ മനുഷ്യന്റെ മുമ്പിൽ ദൃശ്യനായ ദൈവമാണ് ഇന്നും ദൈവാന്വേഷിയായ മനുഷ്യന്റെ അന്വേഷണത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദു. ക്രൈസ്തവദൈവവിജ്ഞാനീയം നാമ്പെടുക്കുന്നത് ഇവിടെനിന്നുമാണ്.

2. ദൈവവിജ്ഞാനീയം: മൂലാർത്ഥങ്ങൾ

ദൈവശാസ്ത്രം, ദൈവവിജ്ഞാനീയം എന്നൊക്കെ മലയാള പരിഭാഷയിൽ വരുന്ന ആംഗലേയപദമായ തിയോളജി (Theology) യുടെ ഉത്ഭവം ഗ്രീക്കു ഭാഷയിൽനിന്നുമാണ്. ദൈവം എന്നർത്ഥമുള്ള തെയോസ് (Theos), വാക്ക്, പഠനം, അർത്ഥം, ശാസ്ത്രം എന്നിങ്ങനെ പല അർത്ഥങ്ങൾ നൽകുന്ന ലോഗോസ് (Logos) എന്നീ ഗ്രീക്കു പദങ്ങൾ ചേർന്നുണ്ടായ ഒരു സംയുക്തപദമാണു "തെയോളൊഗിയ" (Theologia). "തെയോളൊഗിയ" എന്ന ഗ്രീക്കുപദത്തിൽ നിന്നാണ് തിയോളജി എന്ന ഇംഗ്ലീഷ്പദം ഉണ്ടായത്.

തിയോളജി എന്ന പദം കേൾക്കുമ്പോൾ ഇന്നത്തെ മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിൽ തെളിയുന്ന ആശയം "ക്രൈസ്തവവിശ്വാസ സംബന്ധമായ ശാസ്ത്രം" എന്നാണ്. എന്നാൽ പിന്നിലേക്കു കടന്നൊരു അന്വേഷണം നടത്തിയാൽ മേല്പറഞ്ഞ പ്രകാരമായിരുന്നില്ല സ്ഥിതി എന്നു

മനസ്സിലാകും. ഗ്രീക്കു സംസ്ക്കാരത്തിൽ ഉടലെടുത്ത ഈ വാക്കിന് പേഗൻ ചിന്താഗതിയനുസരിച്ച് 'പരമ യാഥാർത്ഥ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മൗലികമായ ഒരു വിശദീകരണ' മെന്ന അർത്ഥമാണ് നല്കിപ്പോന്നത്. പരാശക്തിയെ ത്തേടിയുള്ള മനുഷ്യന്റെ അന്വേഷണത്തെയും, ഭക്ത്യാദര വികാരങ്ങളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തുവാൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട സാങ്കല്പിക ദേവീദേവന്മാരെക്കുറി ച്ചുള്ള പ്രതിപാദനത്തെയും സൂചിപ്പിക്കാൻ വിശ്രുത യവനതത്ത്വചിന്തക നായ പ്ലേറ്റോ ഈ വാക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്[1]. മറ്റൊരു പ്രസിദ്ധഗ്രീക്ക് തത്ത്വജ്ഞാനിയായ അരിസ്റ്റോട്ടിൽ ആകട്ടെ, തെയോളൊഗിയ എന്ന വാക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്നത്, സ്വയം പ്രവർത്തിക്കുന്ന പരാശക്തിയോട് വിശ്വത്തെ ബന്ധപ്പെടുത്തി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന ആദ്യ തത്ത്വദർശനത്തോടു (First Philosophy) ബന്ധപ്പെടുത്തിയത്രേ[2]!

മേല്പറഞ്ഞ പ്രകാരം പേഗൻ ചിന്താഗതിയിൽ ദേവീദേവന്മാരോടും ഇതര പരാശക്തികളോടും ബന്ധപ്പെട്ടുനിന്ന ഈ പദം ക്രൈസ്തവലോ കത്തേക്കു കടന്നുവന്നത് അഗാധപണ്ഡിതനും സത്യവിശ്വാസിയുമായ ഒരിജിൻ (Origen) വഴിയാണ്. ദൈവത്തിന്റെ ആന്തരികരഹസ്യങ്ങളെയും, സത്യവിശ്വാസത്തെയും ഉൾക്കൊള്ളിച്ചുകൊണ്ട് ക്രൈസ്തവ വിജ്ഞാ നനീയത്തിൽ ഈ വാക്കിനു ചിരപ്രതിഷ്ഠ നേടിക്കൊടുക്കുവാൻ അദ്ദേ ഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. എങ്കിലും പാശ്ചാത്യരുടെ ഇടയിൽ ഇതിന് പ്രചാരം ലഭിച്ചില്ല. ദൈവസംബന്ധിയായ ബൗദ്ധികവും ക്രമാനുഗതവുമായ വിജ്ഞാനത്തെ ദ്യോതിപ്പിക്കുവാൻ ക്രൈസ്തവലോകത്തിൽ ദൈവശാ സ്ത്രമെന്ന പദം അതിന്റെ ശാസ്ത്രീയ അർത്ഥത്തിൽ പ്രഥമമായി ഉപ യോഗിച്ചത് ദാർശനികനും ദൈവശാസത്രജ്ഞനുമായ പീറ്റർ അബലാഡ് (12-ാം നൂറ്റാണ്ട്) ആണ്.

3. നിർവ്വചനവും വിശദീകരണവും

തിയോളജി അഥവാ ദൈവശാസ്ത്രം എന്ന പദം ഇന്ന് വളരെ വിശാ ലമായ തലങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒന്നാണ്. ദൈവത്തെ സംബന്ധിച്ച എല്ലാ പരിചിന്തനങ്ങളും, ദൈവകേന്ദ്രിതമായ ജീവിതാനുഭവങ്ങളും, ബൗദ്ധികമായി അത്തരം അനുഭവങ്ങളെ വിശകലനം ചെയ്യുവാനും, നിർവ്വ ചിക്കുവാനും വിശദീകരിക്കുവാനുമുള്ള എല്ലാ ഉദ്യമങ്ങളും പൊതുവെ ദൈവശാസ്ത്രമെന്നാണ് അറിയപ്പെടുക. ഇവിടെ ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാ

1. *Plato, Republica, 379A*

2. *Aristotle, Metaphysics, 1026, 2*

ണ്. മേല്പറഞ്ഞതിലെല്ലാം മാനുഷികതലത്തിൽ നിന്നുള്ള ഒരു യത്നം, മനുഷ്യബുദ്ധിക്കു ദൈവത്തെ കണ്ടെത്താനുള്ള ഒരു ഉദ്യമം, ഒരു നീക്കം ദർശിക്കാനാകും തിയോളജി എന്ന വാക്കിന്റെ പ്രഥമ അർത്ഥം പൊതുവെ ഈ സമീപനത്തെ മതപരമായ ദൈവശാസ്ത്ര സമീപനമായി കാണാം.

എന്നാൽ ദൈവശാസ്ത്രമെന്നത് അതിന്റെ ആഴമായ അർത്ഥത്തിൽ ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മനുഷ്യന്റെ വാക്കോ, ആശയങ്ങളോ, വിശകലനങ്ങളോ അല്ല, പിന്നെയോ മാംസംധരിച്ച ദൈവവചനത്തിലൂടെ ദൈവം മനുഷ്യനുവേണ്ടി എന്തു ചെയ്തു, എന്തു ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. കുറേക്കൂടി വ്യക്തമായിപ്പറഞ്ഞാൽ ദൈവത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മനുഷ്യന്റെ വചനമല്ല, മനുഷ്യനുവേണ്ടിയുള്ള ദൈവവചനത്തിന്റെ പ്രവർത്തനമാണ് ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ അന്ത:സത്ത. ദൈവത്തിന്റെ വചനം മാംസം ധരിച്ച് ചരിത്രത്തിൽ അവതരിച്ചതാണല്ലോ ഈശോ. ഈശോയിലൂടെ മനുഷ്യചരിത്രത്തിൽ ദൈവം സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തിയതും ഈശോയിലൂടെ ദൈവം പ്രവർത്തിച്ചതുമാണ് മിശിഹാശാസ്ത്രമായി പരിഗണിക്കുക. ഇന്നു ദൈവം തന്റെ സാന്നിദ്ധ്യവും പ്രവർത്തനവും തുടരുന്നത് ദൈവാത്മാവിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിലൂടെയാണ്. ദൈവശാസ്ത്രമെന്നത് രക്ഷാകരചരിത്രത്തിൽ ത്രിത്വൈകദൈവം എങ്ങനെ സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു എന്നതു ഗ്രഹിക്കുവാനുള്ള പരിശ്രമമാണ്. മനുഷ്യന്റെ ഈ പരിശ്രമത്തിൽ മുഖ്യഹേതു മനുഷ്യൻ എന്നതിനേക്കാൾ സ്വയം 'വചന'ത്തിലൂടെ വെളിപ്പെടുത്തിയ ദൈവമാണ്. മറ്റുവാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉത്ഭവകാരണവും, ഉള്ളടക്കവും രക്ഷാകരചരിത്രത്തിലൂടെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ദൈവമാണ്. ഈ ദൈവത്തെ വിശ്വാസപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയാവിഷ്ക്കാരമാണ് ദൈവശാസ്ത്രം.

മേല്പറഞ്ഞതിൽ നിന്നും ദൈവശാസ്ത്രത്തെ മാനുഷിക തലത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടുള്ള മതപരമായ ഒരു സമീപനമായും വിശ്വാസതലത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ദൈവിക വെളിപാടിൽ അധിഷ്ഠിതമായ വിശകലനമായും വേർതിരിച്ചു മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. മതപരമായ ദൈവശാസ്ത്രസമീപനത്തിൽ മാനുഷിക ബുദ്ധിക്കതീതനായി നില്ക്കുന്ന ദൈവത്തെ അന്വേഷിച്ചു കണ്ടെത്തി സൈദ്ധാന്തികമായി നിർവ്വചിക്കുവാൻ യത്നിക്കുമ്പോൾ, വിശ്വാസത്തിലധിഷ്ഠിതമായ ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ, ചരിത്രത്തിൽ സന്നിഹിതനായ ദൈവത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരസംഭവങ്ങളിലുള്ള ഭാഗഭാഗിത്വത്തിനാണ് മുൻതൂക്കം. ക്രൈസ്തവ ദൈവവിജ്ഞാനീയമെന്നത് അതിന്റെ നിഷ്കൃഷ്ടാർത്ഥത്തിൽ രണ്ടാമതു പറഞ്ഞ കാര്യമാണ്. മനു

ഷ്യന് സ്വയമേവ ഇതു പൂർണ്ണമായി സാധ്യമല്ല. ദൈവകൃപ ഇതിനാവശ്യമാണ്. "എന്നിലൂടെ അല്ലാതെ ആരും പിതാവിന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കു വരുന്നില്ല" (യോഹ 14:6) എന്നും 'ദൈവാത്മാവിന്റെ സഹായംകൂടാതെ ആർക്കും ഈശോ കർത്താവാണ്' എന്നു ഏറ്റുപറയുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല എന്നും വി. ഗ്രന്ഥം പറയുന്നത് ഇതിനാലത്രേ.

മേല്പറഞ്ഞവയിൽ നിന്ന് ദൈവശാസ്ത്രത്തെ സംബന്ധിച്ച മറ്റൊരു കാഴ്ചപ്പാടിലേയ്ക്കു നാം നീങ്ങുകയാണ്. ദൈവശാസ്ത്രമെന്നത് 'വിശ്വാസത്തിന്റെ ശാസ്ത്രമാണ്'[3]. കുറേക്കൂടി വ്യക്തമായിപറഞ്ഞാൽ ക്രൈസ്തവദൈവവിജ്ഞാനീയം അഥവാ ക്രൈസ്തവ ദൈവശാസ്ത്രമെന്നത് 'ക്രിസ്തീയവിശ്വാസത്തിന്റെ ശാസ്ത്രമാണ്'. ഇങ്ങനെ പറയുമ്പോൾ വിശ്വാസം എന്നാൽ എന്ത് എന്നൊരു ചോദ്യമുദിക്കുന്നു. 2-ാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിന്റെ ദൈവാവിഷ്കരണമെന്ന പ്രമാണരേഖയിൽ പറയുന്നു: "വിശ്വാസത്തിൽ നിന്നു വരുന്ന അനുസരണംവഴി മനുഷ്യൻ തന്റെ ബുദ്ധിയും മനസ്സും സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തിയ ദൈവത്തിനു സമ്പൂർണ്ണമായി അടിയറവെയ്ക്കുകയും ദൈവികവെളിപാടു ഹൃദയപൂർവ്വം അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെ തന്നെത്തന്നെ സ്വമനസ്സാ അവിടുത്തേയ്ക്കു മുഴുവനായി സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള വിശ്വാസം ഉണ്ടാകണമെങ്കിൽ ദൈവത്തിന്റെ മുൻകൂട്ടിയുള്ള പ്രേരകപ്രസാദവരവും പരിശുദ്ധ റൂഹായുടെ ആന്തരിക സഹായവും ആവശ്യമാണ്" (DV.1,5). ഇതു വ്യക്തമാക്കുന്നതു പോലെ വിശ്വാസമെന്നത് സ്വയം മനുഷ്യനു വെളിപ്പെടുത്തിയ ദൈവത്തിനു മനുഷ്യൻ നല്കുന്ന പ്രത്യുത്തരമാണ്. ഈ വീക്ഷണത്തിൽ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ കേന്ദ്രവിഷയം ദൈവികവെളിപാടാണ്. ഇതിനെ സ്വീകരിക്കുവാനും മനസ്സിലാക്കുവാനുമുള്ള മനുഷ്യന്റെ ഉദ്യമത്തിൽ "വിശ്വാസ"മാണ് അവനു വെളിച്ചമായി നിലകൊള്ളുന്നത്. ഈ വിശ്വാസംതന്നെയും, മേല്പറഞ്ഞ കൗൺസിൽപാനത്തിൽ നിന്നും വ്യക്തമാകുന്നതുപോലെ പരിശുദ്ധ റൂഹായുടെ ദിവ്യദാനമാണ്. ഇങ്ങനെ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ദൈവശാസ്ത്രമെന്നത് മാനുഷികതലത്തിൽമാത്രം ഒതുങ്ങിനില്ക്കുന്ന ഒരു ശാസ്ത്രീയഗവേഷണമല്ല, ദൈവകൃപയുടെ സഹായത്താൽ, ദൈവദാനമായ വിശ്വാസത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ, ചരിത്രത്തിൽ ആവിഷ്കൃതനായ ദൈവത്തെ കണ്ടെത്താനുള്ള മനുഷ്യന്റെ ഉദ്യമം ആണെന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. മേല്പറഞ്ഞവയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ദൈവശാസ്ത്രം എന്തെന്നുള്ള നിർവ്വചനത്തെ ഇപ്രകാരം വിശദീകരിക്കാം:

വിശ്വാസത്താൽ സ്വീകരിച്ചതും ഗ്രഹിച്ചതുമായ ദൈവാവിഷ്ക്കാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബുദ്ധിപൂർവ്വകവും, ശാസ്ത്രീയവും, ക്രമാനുഗതവുമായ പരിചിന്തനവും, വിശകലനവും, വിശദീകരണവുമാണ് ദൈവശാസ്ത്രം. വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട വചനം എല്ലാ സത്യത്തിന്റേയും ഉറവിടവും മാനദണ്ഡവുമാകയാൽ ഇതര 'സത്യ' ങ്ങളെ കണ്ടെത്താനും അഭിമുഖീകരിക്കുവാനും വെളിപാടിന്റെ ശാസ്ത്രീയവും ക്രമാനുഗതവുമായ പരിചിന്തനം ആവശ്യമാണ്, അതു സാധ്യവുമാണ്. ദൈവശാസ്ത്രം വിശ്വാസത്തിന്റെ ശാസ്ത്രീയാപഗ്രഥനമാകുന്നത് വിശ്വാസം അതിന്റെ അടിസ്ഥാനവും മാനദണ്ഡവും ലക്ഷ്യവുമായി തീരുമ്പോഴത്രേ.

ദൈവശാസ്ത്രം വിശ്വാസത്തെ സംബന്ധിച്ച വിചിന്തനവും വിശദീകരണവുമാണ്. അതിന്റെ ഉള്ളടക്കം ദൈവാവിഷ്കരണമാകയാൽ അത് പ്രഘോഷണപര (kerygmatic) മാകുന്നു. മറ്റുവാക്കിൽ, വിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രഘോഷണമാണ് ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഇതര താത്ത്വിക ശാസ്ത്രീയ മത വിജ്ഞാന മേഖലകളിൽ നിന്നും ദൈവവിജ്ഞാനീയത്തെ വ്യതിരിക്തമാക്കുന്നത് ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രഘോഷണപരമായ ഈ വശമത്രേ.

വിശ്വാസവും ദൈവശാസ്ത്രവും അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതിനാലും ദൈവദാനമായ വിശ്വാസം സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ മനുഷ്യൻ സ്വീകരിക്കുന്നതിനാലും വിശ്വാസമെന്നത് പ്രവൃത്തിയിലൂടെ വെളിവാകേണ്ട ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാകയാലും ദൈവശാസ്ത്രം ഒരു പ്രായോഗികശാസ്ത്രം ആണെന്നു പറയാം. ഇത്തരത്തിലുള്ള വിശ്വാസാധിഷ്ഠിത ദൈവവിജ്ഞാനീയം പ്രത്യാശയിലേയ്ക്കും ഉപവിയിലേയ്ക്കും മനുഷ്യനെ നയിക്കും.

4. ദൈവശാസ്ത്രം എപ്രകാരമുള്ളതായിരിക്കണം?

a) വി. ഗ്രന്ഥാധിഷ്ഠിതം (Biblical)

വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട സത്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ഏറ്റം ആധികാരികവും ഒരിക്കലും മാറ്റമില്ലാതെ നിലകൊള്ളുന്നതുമായ ഉറവിടമെന്ന നിലയിൽ ദൈവശാസ്ത്രം വി. ഗ്രന്ഥാധിഷ്ഠിതമായിരിക്കണം. ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ കേന്ദ്രം വി. ഗ്രന്ഥമാണെന്നു പറയാം. ദൈവവചനം ദൈവശാസ്ത്രരൂപീകരണത്തിനുള്ള ഉറവിടങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്.

b) ത്രിത്വാത്മകം (Trinitarian)

വിശ്വാസത്തിലധിഷ്ഠിതമായ ക്രിസ്തീയദൈവശാസ്ത്രം ആധികാരികമായ ദൈവശാസ്ത്രമാകുന്നത് അതു ത്രിത്വാത്മകം ആകുമ്പോഴാണ്. സ്വാഭീഷ്ടത്താൽ മനുഷ്യരക്ഷയ്ക്ക് പദ്ധതി തയ്യാറാക്കുകയും സമയത്തിന്റെ തികവിൽ പുത്രനിലൂടെ ആ പദ്ധതി സാക്ഷാത്കരിക്കുകയും തന്റെ ആത്മാവിലൂടെ ആ പദ്ധതിയെ പൂർത്തീകരിക്കുകയും ചെയ്ത ത്രിതൈ്വകദൈവമാണല്ലോ ദൈവാവിഷ്കാരത്തിന്റെ ഉറവിടം. ഈ ദൈവമാണ് സ്വയം ആവിഷ്കൃതനാകുന്നതും. ഈ ദൈവവും ദൈവികപ്രവർത്തനങ്ങളുമാണ് അപ്പോൾ ദൈവശാസ്ത്രവിഷയമായി മാറുക. അതുകൊണ്ടാണ് വി. അത്തനേഷ്യസ് പറഞ്ഞത്: "ദൈവശാസ്ത്രമെന്നത് പ. ത്രിത്വത്തെ ധ്യാനിക്കുന്നതാണ്" (Contemplation on the Trinity) എന്നും 'ത്രിത്വത്തിൽ ദൈവശാസ്ത്രം പൂർണ്ണമാണ്' (In the Trinity Theology is complete)[3] എന്നും. അതിനാൽ എല്ലാ ദൈവശാസ്ത്രവും ത്രിത്വത്തിൽ നിന്നാരംഭിക്കുന്നതും ത്രിത്വത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നതുമായിരിക്കണം. ത്രിത്വാത്മകമാണ് എന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ദൈവശാസ്ത്രം മിശിഹാകേന്ദ്രിതവും, റൂഹാകേന്ദ്രിതവുമാണ്. ദൈശാസ്ത്രത്തിനു പറയുവാനുള്ളത് പിതാവിനെക്കുറിച്ചും ഈശോയെക്കുറിച്ചും റൂഹായെക്കുറിച്ചുമാണ്.

c) സഭാത്മകം (Ecclesial)

ക്രിസ്തീയമായ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ആധികാരികതയെ വ്യക്തമാക്കുന്ന മറ്റൊരു പ്രധാന വസ്തുത അതു സഭാത്മകമായിരിക്കണം എന്നതാണ്. ത്രിതൈ്വകസ്വഭാവത്തിൽ നിന്നു ഉരുത്തിരിയുന്നതാണ് ഈ സഭാത്മകസ്വഭാവം. ഒന്നുകൂടി വിശദമായി പറഞ്ഞാൽ ദൈവശാസ്ത്രം ത്രിത്വാത്മകവും, ദൈവമനുഷ്യകൂട്ടായ്മയുടെ പ്രകാശനവും ആകയാൽ അത് ഒരു വ്യക്തിയെന്ന നിലയിൽ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ കുത്തകയോ വ്യക്തിപരമായ കുറെ വാദങ്ങളോ ബൗദ്ധികമായ സിദ്ധാന്തങ്ങളോ, നിർവ്വചനങ്ങളോ അല്ല, അങ്ങനെ ആയിരിക്കുവാൻ പാടുള്ളതുമല്ല. പ്രത്യുത വിശ്വാസത്തിലൂടെ, സഭാസമൂഹവുമായി കൂട്ടായ്മയിൽ നിലനിന്നുകൊണ്ട് സഭയിലൂടെ ദൈവത്തെ മനസ്സിലാക്കി, ആ അറിവിൽ നിന്നുമാണ് ദൈവശാസ്ത്രം ഉരുത്തിരിയേണ്ടത്. കാരണം ദൈവിക വെളിപാട് നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു സഭയ്ക്കാണ്. സഭയാണ് ദൈവിക വെളിപാടിന്റെ സംവാ

3. PG (26, 49A)

ഹകയും, സംരക്ഷകയും. അപ്പോൾ വിശ്വാസം സഭയിലും സഭയിലൂടെയുമാണ് പ്രകടമാകുക. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ ദൈവാവിഷ്ക്കാരത്തിന്റെ വിശ്വാസപൂർവ്വകമായ സ്വീകരണവും അതിനുള്ള പ്രത്യുത്തരവും സഭയിലാണ്. ദൈവശാസ്ത്രം ജന്മമെടുക്കുന്നതും, പുഷ്പിക്കുന്നതും, പ്രകടിതമാകുന്നതും സഭയിലും സഭയിലൂടെയുമാണ്. ദൈവാവിഷ്ക്കാരത്തെ സംബന്ധിച്ച സഭയുടെ അവബോധവും വിശ്വാസവുമാണ് ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദു. ഇങ്ങനെയൊരു സമീപനത്തിൽ വി.ഗ്രന്ഥം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നതുപോലെ മിശിഹായിലൂടെയും, അവിടുത്തെ ആത്മാവിലൂടെയും സംസ്ഥാപിതമായ ദൈവ-മനുഷ്യകൂട്ടായ്മയും, ജീവദായകമായ ഈ രക്ഷാകര അനുഭവത്തിന്റെ തലമുറകളിലൂടെയുള്ള കൈമാറലും (പാരമ്പര്യം) സഭാസമൂഹമാകുന്ന കൂട്ടായ്മയുടെ ഫലങ്ങളും ദൈവശാസ്ത്രത്തെ കരുപ്പിടിപ്പിക്കുന്ന പ്രധാനഘടകങ്ങളായി വർത്തിക്കുന്നു[4].

d) ആരാധനക്രമാധിഷ്ഠിതം (Liturgical)

മനുഷ്യാതീതനായ ദൈവം രക്ഷാകരചരിത്രത്തിൽ മനുഷ്യനു സുഗ്രാഹ്യമായ രീതിയിൽ തന്നെത്തന്നെ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. വി. ഗ്രന്ഥത്തിലുടെ കണ്ണോടിച്ചാൽ ഈ വെളിപ്പെടുത്തലുകളിലെല്ലാം ദൈവ-മനുഷ്യ അഭിദർശനം നമുക്കു കണ്ടെത്താം. മേല്പറഞ്ഞ വെളിപാടാണ് ദൈവശാസ്ത്രത്തിനാധാരമെങ്കിൽ ഈ വെളിപ്പെടുത്തലിൽ നടക്കുന്ന ദൈവ-മനുഷ്യ കൂടിക്കാഴ്ചയാണ് ആരാധനയിലേയ്ക്കു നയിക്കുക. ദൈവ-മനുഷ്യ അഭിദർശനത്തിന്റെ ആഘോഷവും ആചരണവുമാണ് ആരാധന. രക്ഷാചരിത്രത്തിലുള്ള ദൈവത്തിന്റെ രക്ഷാകര പ്രവർത്തനം ഇവിടെ അനുസ്മരിക്കപ്പെടുന്നു. രക്ഷാകരപ്രവൃത്തികളുടെ വിശദീകരണമാണു ദൈവശാസ്ത്രം. അതിന്റെ ആഘോഷമാണ് ആരാധന. കഴിഞ്ഞുപോയ രക്ഷാകരപ്രവൃത്തികളെ ആരാധനയിലൂടെ ഇന്നിന്റെ അനുഭവമാക്കി മാറ്റുകയാണ് നാം ചെയ്യുന്നത്.

“ലിറ്റർജി” (ദൈവാരാധന) എന്നത് ദൈവജനത്തിന്റെ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഏറ്റവും ഉദാത്തമായ പ്രകടനമാണ്. സഭയുടെ വിശ്വാസമാണ് സഭയുടെ ആരാധനയായി മാറുക. ഇങ്ങനെ വരുമ്പോൾ ദൈവശാസ്ത്രമെന്നത്, സഭയുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെ ആഘോഷമായ ലിറ്റർജിയിൽനിന്നും ഉത്ഭവിക്കുന്നതും ആ വിശ്വാസത്തിലേയ്ക്കു തന്നെ വീണ്ടും നയിക്കുന്നതു

4. Z. Alszeghy, *Introductory Theology, 25-26*

മാണ്. ദൈവശാസ്ത്രവിചിന്തനത്തിന് ആരാധനക്രമത്തെ ആശ്രയിക്കുന്നതിനു കാരണം അതു വിശ്വാസത്തിന്റെ ഏറ്റം ഉദാത്തമായ പ്രകടനവും ഉറവിടവും ആയതിനാലാണ്. വി.ഗ്രന്ഥവും വി.പാരമ്പര്യവും ആരാധനക്രമത്തിൽ സമന്വയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ സഭയുടെ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഏറ്റവും നല്ല സാക്ഷ്യവും ആരാധന തന്നെ. ആരാധനാ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലാണു സഭയുടെ ദൈവശാസ്ത്രം ഉറഞ്ഞു കൂടിയിരിക്കുന്നത്.

e) പിതാക്കന്മാരുടെയും സാർവ്വത്രികസൂനഹദോസ്സുകളുടേയും പ്രബോധനങ്ങളിലധിഷ്ഠിതമാണ്

രക്ഷാകരസംഭവങ്ങളോട് ഏറ്റം അടുത്ത കാലഘട്ടത്തിൽ ജീവിച്ചവരും, കലർപ്പുകൂടാതെ അതിനെ വ്യാഖ്യാനിച്ചവരുമായ സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ പഠനങ്ങൾ വി. ഗ്രന്ഥം പോലെ തന്നെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന സഭയുടെ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഭാഗമാകയാൽ ദൈവശാസ്ത്രം പിതാക്കന്മാരുടെ പഠനങ്ങളിൽ ഊന്നിനിന്നുകൊണ്ടുള്ളതായിരിക്കണം. അവികലമായി അവർ പഠിപ്പിച്ചതും, കാത്തുസൂക്ഷിച്ചതുമായ വിശ്വാസപൈതൃകം ദൈവശാസ്ത്രപഠനങ്ങളിൽ മാനദണ്ഡമായി നിലകൊള്ളുകയും വേണം.

കാലാകാലങ്ങളിൽ സഭയുടെ പ്രബോധനാധികാരമുപയോഗിച്ച് സഭ ഔദ്യോഗികമായി പഠിപ്പിക്കുകയും പ്രഖ്യാപിക്കുകയും തലമുറകൾക്കു കൈമാറുകയും ചെയ്ത വിശ്വാസസംബന്ധവും, സഭാത്മകവും, ധാർമ്മികവുമായ പഠനങ്ങളാണ് സാർവ്വത്രികസൂനഹദോസ്സുകളുടെ പ്രബോധനങ്ങൾ. സഭയുടെ പൊതുമന:സാക്ഷിയായി നിലകൊള്ളുന്ന സൂനഹദോസ്സുകളുടെ പഠനവും ഇക്കാരണത്താൽ ദൈവശാസ്ത്രപഠനങ്ങളിൽ മാർഗ്ഗരേഖയായി നിലകൊള്ളേണ്ടതാണ്.

f) എക്യുമെനിക്കൽ (Ecumenical)

മിശിഹാ തന്റെ ദൗത്യപൂർത്തിയ്ക്കായി സ്ഥാപിച്ച സഭ ഏകമായിരുന്നു. അപ്രകാരമായിരിക്കുവാൻ അവിടുന്നാഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും വിഭജിതരൂപത്തിലാണ് സഭ ഇന്നു നിലകൊള്ളുക. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന് ഒരു എക്യുമെനിക്കൽ സ്വഭാവം കൈവരേണ്ടതും, ഇന്നിന്റെ ഒരാവശ്യമാണ്.

5. ശാസ്ത്രീയമായ വിഭജനം

ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രധാനമായും മൂന്നു പാരമ്പര്യങ്ങളുണ്ട്:- സുറിയാനി, ലത്തീൻ, ഗ്രീക്ക്. മേൽ പറഞ്ഞ മൂന്നു പാരമ്പര്യങ്ങളിൽ അടിയു

റച്ചു നിന്നു കൊണ്ടു തന്നെ ദൈവശാസ്ത്രത്തെ ശാസ്ത്രീയമായ രീതിയിൽ നോക്കിക്കാണേണ്ടത് ഇന്നിന്റെ ആവശ്യമാണ്. അപ്രകാരം നോക്കുമ്പോൾ ദൈവശാസ്ത്രത്തെ (a) ചരിത്രപരമായ ദൈവശാസ്ത്രം എന്നും (b) ക്രമീകൃത ദൈവശാസ്ത്രമെന്നും തിരിക്കാം. ഇവ രണ്ടിലും അനേകം ഉപശാഖകളുണ്ട്.

ചരിത്രപരമായ ദൈവശാസ്ത്രം:
- വെളിപാടിന്റെ ചരിത്രം
- രക്ഷാകരചരിത്രം
- സഭയുടെ ആരംഭം
- സഭാചരിത്രം
- സഭാപിതാക്കന്മാർ
- വി.ഗ്രന്ഥപഠനങ്ങൾ
- ഡോഗ്മായുടെ ചരിത്രം
- വിശുദ്ധന്മാരുടെ ചരിത്രം
- രക്തസാക്ഷികളുടെ ചരിത്രം

എന്നിവയാണ് ഇവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടത്.

ക്രമീകൃതദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രധാന ശാഖകൾ താഴെപ്പറയുന്നവയാണ്:

1. മൗലികദൈവശാസ്ത്രം (Fundamental Theology)
2. താത്ത്വിക ദൈവശാസ്തരം (Systematic or Dogmatic Theology)
3. ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രം (Moral Theology)
4. പ്രായോഗിക ദൈവശാസ്ത്രം (Practical Theology)
5. അജപാലന ദൈവശാസ്ത്രം (Pastoral Theology)
6. അസറ്റിക്കൽ ദൈവശാസ്ത്രം (Ascetical & Monastic Theology)
7. ആരാധനക്രമ ദൈവശാസ്ത്രം (Liturgical Theology)

മേല്പറഞ്ഞ ഓരോ ശാഖയ്ക്കും (അഥവാ വിഭാഗത്തിനും) അനേകം ഉപശാഖകൾ ഉണ്ട്. ഇതിൽ നമ്മെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടത് ആദ്യത്തെ രണ്ട് മൗലിക, താത്ത്വിക വിഭാഗങ്ങളാണ്. അവയെക്കുറിച്ച് അല്പം വിശദമായിത്തന്നെ ചിന്തിക്കാം.

6. മൗലികദൈവശാസ്ത്രം (Fundamental Theology)

ഫുന്തമെന്താലിസ് (Fundamentalis) എന്ന ലത്തീൻ വാക്കിൽ നിന്നാണ് ഫണ്ടമെന്റൽ (Fundamental) എന്ന പദം ഉരുത്തിരിയുന്നത്. അതിന്റെ പ്രത്യക്ഷാർത്ഥം സൂചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ 'ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടത്',

'മൗലികമായത്' എന്നൊക്കെയാണ് അതിന്റെയർത്ഥം. ദൈവശാസ്ത്രത്തിലെ ഏറ്റവും അടിസ്ഥാനപരമായ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ് ഇതിൽ പ്രതിപാദിക്കുക. ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിത്തറ (അടിസ്ഥാനം) എന്ന അർത്ഥവും അതിനാൽ ഇതിനുണ്ട്.

ക്രൈസ്തവമതത്തിന്റെ ആരംഭദശകങ്ങളിൽ മറ്റു മതങ്ങളോട് പലപ്പോഴും ഏറ്റുമുട്ടേണ്ടിവന്ന സാഹചര്യത്തിലാണ് ഇപ്രകാരമൊരു ദൈവശാസ്ത്രശാഖ രൂപമെടുത്തത്. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ 'അപ്പോളജി' (apology) എന്ന പേരിലാണിതറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. ദൈവികവെളിപാടിനെ നിഷേധിക്കുന്ന ശക്തമായ ഒരു നീക്കം സഭയുടെ ആരംഭകാലത്തു കാണാം. ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രതിസന്ധികൾ തരണം ചെയ്തുകൊണ്ട് ആദ്യകാലദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ക്രൈസ്തവികതയുടെ മൗലികയാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ ഏവയെന്നു എടുത്തുകാട്ടുവാൻ തുടങ്ങി. ഈ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരെയാണ് വിശ്വാസ സംരക്ഷകർ എന്നു വിളിക്കുന്നത്. ഇവരുടെ ലിഖിതരൂപത്തിലുള്ള പ്രബോധനങ്ങൾക്കു പൊതുവേ വിശ്വാസസമർപ്പണഗ്രന്ഥങ്ങൾ എന്നു പറയും. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ മൗലിക ദൈവശാസ്ത്രവും വിശ്വാസസംരക്ഷണപ്രബോധനങ്ങളും ഒന്നായി കരുതപ്പെട്ടതിൽ അത്ഭുതപ്പെടാനില്ല.

a) മൗലിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം

മൗലികദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രധാനമായി മൂന്നു കാര്യങ്ങളാണ് ഉൾക്കൊള്ളുക: വെളിപാട്, വിശ്വാസം, മനുഷ്യൻ.

i) വെളിപാട് (Revelation)

മൗലികദൈവശാസ്ത്രത്തിലെ ഏറ്റവും അടിസ്ഥാനപരമായ യാഥാർത്ഥ്യമാണു വെളിപാട്. ചരിത്രത്തിലൂടെ സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ദൈവംതന്നെയാണ് ഇതിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദു. ഇതിന്റെ വിശദാംശങ്ങൾ എന്ന വിധത്തിൽ വിവിധ മതങ്ങളുടെ ഉല്പത്തി, അവയുടെ ആവശ്യകത എന്നിവയാണ് ആദ്യമായി ഇവിടെ ചർച്ച ചെയ്യുന്ന വിഷയം. വിവിധ ലോകമതങ്ങളിലൂടെ 'ദൈവം' എപ്രകാരം സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു എന്നു പരിശോധിക്കുന്നതൊടൊപ്പം ക്രൈസ്തവമതവും അതിനാധാരമായ ദൈവികവെളിപാടുമാണ് ഈ ദൈവശാസ്ത്ര ശാഖയുടെ പ്രതിപാദ്യം. വെളിപാട് എന്നു പറയുന്നത് ദൈവവും മനുഷ്യനും തമ്മിലുള്ള കൂടിക്കാഴ്ചയാണ്. തന്റെ വചനത്തിലൂടെയും പ്രവൃത്തിയിലൂടെയും സ്വയം വെളി

പ്പെടുത്തുന്ന ദൈവത്തെ മനുഷ്യൻ കണ്ടെത്തുന്നു. വി.ഗ്രന്ഥവും, പാരമ്പര്യവും, വെളിപാടും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ഇവിടുത്തെ ഒരു കേന്ദ്ര ആശയമാണ്. മിശിഹായിലൂടെയാണല്ലോ ദൈവം ഏറ്റവും ഉദാത്തമായ രീതിയിൽ സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തിയത്. അതുകൊണ്ട് മിശിഹായുടെ വ്യക്തിത്വം ഇവിടെ ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. ഈശോ തന്നെ ത്തന്നെ മനുഷ്യപുത്രനെന്നുവിളിച്ചു. അതേസമയം അവിടുന്ന് ദൈവപുത്രനുമാണ്. ഈ ദൈവികതയുടെ പ്രകാശനങ്ങളാണ് അവിടുത്തെ അത്ഭുതങ്ങൾ. ഈശോയുടെ പുനരുത്ഥാനത്തിലുള്ള വിശ്വാസം ദൈവികവെളിപാടിനുള്ള മാനുഷിക ഉത്തരമാണ്.

വെളിപാടിനെക്കുറിച്ചു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ, ക്രൈസ്തവമതത്തിലും മറ്റു ലോകമതങ്ങളിലുമുള്ള ദൈവികവെളിപാടിന്റെ സാമ്യവും വ്യത്യാസവും എന്ത്, ക്രൈസ്തവമതത്തിലെ വെളിപാടിന്റെ അനന്യത എന്ത് എന്നു തുടങ്ങിയവയെല്ലാം ഇന്ന് ഏറെ സജീവമായി ചർച്ചചെയ്യപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങളാണ്. 2-ാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിന്റെ അക്രൈസ്തവമതങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രബോധനത്തിൽ ഇതരമതങ്ങളിലുള്ള ദൈവികസാന്നിധ്യത്തെ അംഗീകരിച്ചു പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതിനാൽ സത്യത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ അവകാശികൾ ക്രൈസ്തവരാണെങ്കിലും അതിന്റെ സമ്പൂർണ്ണ കുത്തക അവരുടേതാണെന്നു പറയുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. അതിനാൽ വിവിധ മതങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ഒരു താരതമ്യപഠനവും ഇന്നിന്റെ വലിയ ആവശ്യമാണ്.

ii) വിശ്വാസം (Faith)

വെളിപാട് ദൈവത്തിലുള്ള വിശ്വാസത്തിലേക്കു മനുഷ്യനെ ക്ഷണിക്കുന്നു. വിശ്വാസമാകട്ടെ വെളിപാടിനുള്ള പ്രത്യുത്തരമാണ്. ഈശോയുടെ പീഡാസഹനത്തിലൂടെയും ഉത്ഥാനത്തിലൂടെയും സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തിയ ദൈവത്തിലുള്ള വിശ്വാസമാണ് ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നത്. അക്കാരണത്താൽ ഈശോയും അവിടുത്തെ അത്ഭുതങ്ങളും, ഉത്ഥാനവും, അവിടുത്തെ തുടർച്ചയായ സഭയുമെല്ലാം ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. പഴയനിയമത്തിൽ വിശ്വാസമെന്നത് യാഹ്‌വേയിൽ ഉള്ളതായിരുന്നുവെങ്കിൽ പുതിയ നിയമത്തിൽ ഇത് ത്രിയേകദൈവത്തിലുള്ള വിശ്വാസമാണ്. വിശ്വാസത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ആധികാരികമായ സംഹിതകളൊക്കെ സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ ഇവിടെ സ്ഥാപിക്കുന്നു. കത്തോലിക്കാ വിശ്വാസവും ഇതര ക്രൈസ്തവ സഭകളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം

വിശ്വാസത്തിന്റെ ഏതേതു തലങ്ങളിലാണെന്ന് ഇവിടെ പ്രത്യേകം ചിന്തിക്കുന്നു. മാർട്ടിൻ ലൂഥർ, ജോൺ കാൽവിൻ, കാൾബാർത്ത്, പോൾ ടില്ലിക്ക് തുടങ്ങിയ പ്രൊട്ടസ്റ്റന്റ് ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ വിശ്വാസ സംഹിതകളും ഇവിടെ ഏറെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. രണ്ടാം ഒറാഞ്ച് (orange) കൗൺസിൽ, ട്രെന്റ് സൂനഹദോസ്സ്, ഒന്നാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ, രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ എന്നീ ഔദ്യോഗിക കൗൺസിലുകളിൽ വിശ്വാസത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങൾക്ക് ഇവിടെ പ്രത്യേക ഊന്നൽ നൽകുന്നുണ്ട്.

iii) മനുഷ്യനെപ്പറ്റിയുള്ള ദൈവശാസ്ത്ര സമീപനം (Theological Anthropology)

വെളിപാടിലൂടെ സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ദൈവം, മനുഷ്യനെയാണ് തന്നിലുള്ള വിശ്വാസത്തിലേക്ക് ക്ഷണിക്കുന്നത്. മനുഷ്യന്റെ ഉൽപത്തി, പരിണാമം, മോണോജനിസം (ഏകദമ്പതികളിൽ നിന്ന് മനുഷ്യകുലം മുഴുവൻ ആവിർഭവിച്ചു.) എന്ന സിദ്ധാന്തം, ആദത്തിനു ശേഷമുള്ള വ്യക്തികളുടെ ആരംഭം തുടങ്ങിയവയാണ് ഈ വിജ്ഞാന ശാഖയിലെ അടിസ്ഥാന ചിന്താവിഷയങ്ങൾ. വിവിധങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾ മനുഷ്യനെ സംബന്ധിച്ച് ഇവിടെ വിചിന്തനത്തിന് വിധേയമാക്കുന്നുണ്ട്. ഹീബ്രൂ, ഗ്രീക്ക് കാഴ്ചപാടുകളനുസരിച്ച് മനുഷ്യൻ ആരാണ്, സമാന്തര സുവിശേഷങ്ങളിലും, വിശുദ്ധ പൗലോസിന്റെ ലേഖനങ്ങളിലും കാണുന്ന മനുഷ്യശാസ്ത്രം എന്താണ്, സഭയുടെ ഔദ്യോഗിക പ്രമാണരേഖകളിൽ മനുഷ്യനെ കാണുന്നതെങ്ങനെ, മനുഷ്യനെപ്പറ്റിയുള്ള ദൈവശാസ്ത്ര വിചിന്തനങ്ങളേവ, മനുഷ്യൻ ആത്മാവും ശരീരവും ചേരുന്ന യാഥാർത്ഥ്യമാണെന്നുള്ളതിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രപരമായ വിശദീകരണമെന്ത്, ദൈവഛായയിലും സാദൃശ്യത്തിലും സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവനാണ് മനുഷ്യനെന്ന വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥാധിഷ്ഠിത വീക്ഷണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ പ്രബോധനങ്ങൾ ഏവ, തുടങ്ങിയവയെല്ലാം ഇതിൽപ്പെടുന്നു. കൂടാതെ പാപത്തിന് മുമ്പുള്ള മനുഷ്യന്റെ സ്ഥിതി, പാപിയായ മനുഷ്യൻ, ആദിപാപം, പാപത്തിന്റെ പരിണിത ഫലങ്ങൾ, ആദിപാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സഭയുടെ ഔദ്യോഗിക നിലപാട്, ത്രെന്തോസ് സൂനഹദോസ്സിന് മുമ്പും പിമ്പുമുള്ള സമീപനങ്ങൾ, ആദിപാപവും ലോകത്തിന്റെ പാപവും, ആദി പാപവും മോണാജനിസവും തുടങ്ങി വളരെയേറെ കാര്യങ്ങൾ ഇവിടെ പരിചിന്തനം ചെയ്യപ്പെടുന്നു.

മൗലിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ സ്വാഭാവം കൊണ്ട് അതിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളൊക്കെ മറ്റു വിഭാഗങ്ങളിലും ഒരു പരിധിവരെ ഉൾപ്പെടും. അതിനാൽ പരസ്പര ബന്ധമില്ലാത്ത രീതിയിൽ ഈ ഉപശാഖകളെ വിഭജിക്കുന്നത് ശരിയായൊരു ദൈവശാസ്ത്രസമീപനമായിരിക്കില്ല. മൗലികദൈവശാസ്ത്രം എന്നു പറയുന്നത് നമുക്കു വിശദീകരിക്കുവാൻ വിഷമമുള്ള വിശ്വാസം മാത്രമല്ല ആധുനികവിശകലനപ്രതിപാദനരീതികളും, നൂതനങ്ങളായ ഗവേഷണപ്രസ്ഥാനങ്ങളും, വളരെ വിപുലീകൃതസ്വഭാവമുള്ള ചർച്ചകളും ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ മൗലികദൈവശാസ്ത്രം അസ്തിത്വപരവും, താത്ത്വികവും, ചരിത്രപരവും പ്രായോഗികവുമായ രീതികൾ (methods) അവലംബിക്കുന്നു.

മൗലികദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ ചില അടിസ്ഥാന സങ്കല്പങ്ങളുണ്ട്. സംശയത്തിന് ഈ ദൈവശാസ്ത്രശാഖയിൽ സ്ഥാനമില്ല. മാത്രമല്ല യാഥാർത്ഥ്യത്തോട് വിമർശനപരമായ ഒരു നിലപാട് സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ അടിസ്ഥാന സങ്കല്പത്തെപ്പറ്റി ബോധവാനായിക്കൊണ്ട് ഒരു മൗലികദൈവശാസ്ത്രജ്ഞൻ തന്റെ നിലപാട് ആധികാരികമായി വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

തന്നെപ്പറ്റിയും ഈ ലോകത്തെപ്പറ്റിയുമുള്ള ഒരുവന്റെ ജീവിതാനുഭവങ്ങളാണ് മൗലികദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ ഘടകം. ഈ മാധ്യമങ്ങളിലൂടെയാണ് ഒരുവൻ വെളിപാടു മനസ്സിലാക്കുന്നതും, സ്വീകരിക്കുന്നതും. മൗലികദൈവശാസ്ത്രം വെളിപാടിനു പ്രത്യുത്തരം നല്കുന്ന വിശ്വാസത്തെ അടിസ്ഥാനഘടകമായി സങ്കല്പിക്കുന്നുവെങ്കിൽ മനുഷ്യന്റെ ജീവിതാനുഭവങ്ങളിൽ ഈ വെളിപാടിനെ സ്വീകരിക്കുവാനുള്ള വ്യവസ്ഥകളും സങ്കല്പിക്കുന്നു.

മൗലികദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ മൂന്നാമത്തെ സങ്കല്പം വിശ്വാസവും, മനുഷ്യാനുഭവവും തമ്മിലുള്ള ആന്തരികബന്ധം വ്യക്തമാക്കുന്നതിന് യുക്തി (reason) ക്ക് കഴിയും എന്നതാണ്. വിശ്വാസത്തെ മാറ്റിനിറുത്താതെയും, നശിപ്പിക്കാതെയും അതിനൊരു ശാസ്ത്രീയവിശകലനം നല്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്ന് ഉറച്ചു വിശ്വസിക്കുന്നു.

സഭ, കൂദാശകൾ തുടങ്ങിയ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുവാനുള്ള പരിശ്രമത്തിൽ മറ്റു ദൈവശാസ്ത്രശാഖകൾ വെളിപാട് ഉപയോഗപ്പെടുത്തുമ്പോൾ, മൗലികദൈവശാസ്ത്രം വെളിപാടിനെപ്പറ്റിത്തന്നെ പഠി

ക്കുന്നു. വെളിപാട്, വിശ്വാസം, പാരമ്പര്യം, ദൈവനിവേശനം തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾ ആധികാരികമായി പഠിപ്പിക്കുകയാണ് ഈ ശാസ്ത്രശാഖയുടെ ലക്ഷ്യം.

7. താത്ത്വിക ദൈവശാസ്ത്രം (Systematic or Dogmatic Theology)

ദൈവത്തെപ്പറ്റിയും അവിടുത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റിയുമുള്ള സിദ്ധാന്തപര (theoreltical) മായ പഠനമാണ് ക്രമീകൃതദൈവശാസ്ത്രം അഥവാ താത്ത്വികദൈവശാസ്ത്രം. ആരംഭകാലങ്ങളിൽ മൗലിക ദൈവശാസ്ത്രത്തെ 'പൊതുതാത്ത്വികദൈവശാസ്ത്രം' (general dogmatic theology) എന്നുവിളിച്ചിരുന്നു. താത്ത്വിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ പരിധിയിൽ വരുന്ന കാര്യങ്ങൾക്ക് 'പ്രത്യേക താത്ത്വിക' ദൈവശാസ്ത്രം (Special dogmatic theology) എന്നും പേരു നല്കിയിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്ന് ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ മൗലികദൈവശാസ്ത്രമെന്നും, താത്ത്വിക ദൈവശാസ്ത്രമെന്നുമുള്ള വേർതിരിവ് വ്യക്തമായിട്ടുണ്ട്.

a) എന്താണ് താത്ത്വിക ദൈവശാസ്ത്രം

താത്ത്വിക ദൈവശാസ്ത്രശാഖകളാണ് ദൈവശാസ്ത്രത്തിലെ ഏറ്റവും കാതലായ ഭാഗം. അതുകൊണ്ട് ദൈവശാസ്ത്രത്തെപ്പറ്റിയുള്ള നിർവ്വചനംതന്നെ ഇതിനുള്ള നിർവ്വചനമായും പരിഗണിക്കാറുണ്ട്. വസ്തുനിഷ്ഠ (objectively) മായി നോക്കുമ്പോൾ ദൈവശാസ്ത്രം ദൈവത്തെപ്പറ്റിയുള്ള പഠനമാണല്ലോ. വ്യക്തിനിഷ്ഠം (Subjectively) മായി പറഞ്ഞാൽ ദൈവത്തെപ്പറ്റിയും ദൈവിക യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെപ്പറ്റിയുമുള്ള ഒരുവന്റെ അറിവാണിത്. വെളിപാടിലധിഷ്ഠിതമായി, ദൈവത്തെപ്പറ്റിയും, ദൈവിക കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും വസ്തുനിഷ്ഠവും ക്രമീകൃതവുമായ രീതിയിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതാണ് ദൈവശാസ്ത്രം. ദൈവത്തിന്റെ അസ്തിത്വത്തേയോ, സത്തയേയോപറ്റിയുള്ള ഏതാനും ചില കാര്യങ്ങൾ മാത്രമല്ല, ദൈവത്താൽ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട എല്ലാ സത്യങ്ങളും ഇവിടെ പഠനവിഷയമാക്കുന്നു. വിശ്വാസത്തിന്റെ ഉറവിടങ്ങളിൽ കാണുന്ന എല്ലാ സത്യങ്ങളും ദൈവശാസ്ത്രം പരിഗണിക്കുന്നു. ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ ഒരു പഴഞ്ചൊല്ലുണ്ട്: "ദൈവശാസ്ത്രം ദൈവത്തെപ്പറ്റി പഠിപ്പിക്കുന്നു, ദൈവത്താൽ പഠിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. ദൈവത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നു"വെന്ന്.

കത്തോലിക്കാ ദൈവശാസ്ത്രമെന്നു പറയുന്നത് ഗണിതശാസ്ത്രമോ തത്ത്വശാസ്ത്രമോപോലുള്ള ഒന്നല്ല. പ്രത്യുത, സ്വഭാവത്താൽതന്നെ ആധി

കാരികമായിട്ടുള്ള ഒന്നാണ്. വിശ്വാസത്തിന്റെ രഹസ്യാത്മകതയിലും, വെളിപാടിന്റെ ആധികാരികതയിലും, ഈശോയാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട സഭയുടെ തെറ്റാവരത്താലും അധിഷ്ഠിതമാണ് ഈ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ അദ്ധ്യാപനം. വിശ്വാസത്തിന്റെ ഉൾക്കാമ്പ് സമ്പൂർണ്ണമായി സൂക്ഷിക്കുകയും തെറ്റുപറ്റാതെ അതു പഠിപ്പിക്കുകയും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നതാണ് സഭയുടെ ദൗത്യം. സഭാത്മകമായ ഈ മാനം ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിൽനിന്നും നിർഗളിക്കുന്നതാണ്. വെളിപാടിന്റെ അസ്തിത്വവും വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട സത്യങ്ങളെ തെറ്റുപറ്റാതെ സൂക്ഷിക്കുവാനും പഠിപ്പിക്കുവാനുമുള്ള ചുമതലയും സഭയുടേതാണെന്ന് അംഗീകരിക്കാതെ തരമില്ല. ഒരു കത്തോലിക്കനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സഭയെ കൂടാതെയുള്ള ദൈവശാസ്ത്രം ദൈവത്തെ കൂടാതെയുള്ള ദൈവശാസ്ത്രത്തിനു തുല്യമാണ്. സഭയിലും, സഭയിലൂടെയുമാണ് നാം ദൈവത്തെ കാണുന്നതും, അറിയുന്നതും, അനുഭവിക്കുന്നതും. അതുകൊണ്ട് താത്ത്വിക ദൈവശാസ്ത്രത്തെ, ദൈവത്തെപ്പറ്റിയും അവിടുത്തെ പ്രവർത്തനങ്ങളെപ്പറ്റിയുമുള്ള താത്ത്വികവും ശാസ്ത്രീയവുമായ അവതരണമെന്നു നിർവ്വചിക്കാം.

b) താത്ത്വികദൈവശാസ്ത്രശാഖയിലെ ഉപശാഖകൾ

i) പരി. ത്രിത്വം (Holy Trinity)

പരി. ത്രിത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനമാണ് താത്ത്വികദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ ആദ്യത്തെ ഘടകം. ദൈവം ത്രിത്വമാണെന്ന യാഥാർത്ഥ്യമാണ് ഇവിടെ പ്രത്യേകമായും പഠനവിഷയമാക്കുന്നത്. പഴയനിയമത്തിൽ ദൈവത്തിന്റെ സ്വഭാവം പല വിധത്തിലും കാലാകാലങ്ങളിൽ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ടുവെങ്കിലും ദൈവം ത്രിത്വമാണെന്ന കാര്യം അവിടെ അത്ര വ്യക്തമല്ല. പുതിയനിയമത്തിലാണ് ദൈത്തിന്റെ വെളിപാട് പൂർണ്ണമാകുന്നത്. ദൈവം ത്രിത്വമാണെന്ന പ്രസ്താവന പുതിയനിയമത്തിൽ ഒരിടത്തും നാം കാണുന്നില്ലെങ്കിലും ദൈവം ത്രിത്വമാണെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം അവിടെ വ്യക്തമാണ്. ദൈവം, പിതാവും പുത്രനും പരിശുദ്ധാത്മാവും കൂടിയ ഒരു പൂർണ്ണകൂട്ടായ്മയാണ്. ഈ ബന്ധത്തിന് 'പെരിക്കൊറേസിസ്' (Perichoresis) എന്നു പറയുന്നു. ഈ ദൈവാനുഭവം കൂടുതലായും സഭാപിതാക്കൻമാരുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലൂടെയാണ് വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടത്. ദൈവം മൂന്നു വ്യക്തികളുടെ കൂട്ടായ്മണെന്നും ദൈവത്തിൽ ഏകസ്വഭാവമാണുള്ളതെന്നും സഭയിലെ ആദ്യകാല സാർവ്വത്രികസൂനഹദോസുകൾ വ്യക്തമാക്കി. അപ്രകാരം ത്രിയേക

ദൈവം ക്രൈസ്തവവിശ്വാസത്തിന്റെ കേന്ദ്രബിന്ദുവും സഭയുടെ വിശ്വാസസത്യവുമായി. ശരിയായിട്ടുള്ള ദൈവശാസ്ത്രവീക്ഷണത്തിനും വിചിന്തനത്തിനും ദൈവം ത്രിത്വമാണെന്ന കാഴ്ചപ്പാട് കൂടിയേ തീരൂ. എന്നാൽ മദ്ധ്യകാലഘട്ടങ്ങളിൽ ദൈവം ത്രിത്വമാണെന്ന ആശയം ഒരു പരിധിവരെ വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടു. അതിന്റെ ഫലമായി ഈ ദൈവശാസ്ത്രശാഖയിൽ പല വ്യതിചലനങ്ങളും ഉണ്ടായി. ഉദാഹരണമായി Patromonism (പിതാവിന് കൂടുൽ ഊന്നൽ കൊടുക്കുന്നു) Christo monisam (മിശിഹായ്ക്കു അധികമായ ഊന്നൽ) Pneumatomonism (പ.റൂഹായ്ക്കു കൂടുതൽ ഊന്നൽ) Filioque വിവാദം (പ. റൂഹാ പിതാവിൽനിന്നും പുത്രനിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്നു - പാശ്ചാത്യ ദൈവശാസ്ത്ര ചിന്താഗതിയാണിത്) തുടങ്ങിയവയെല്ലാം. എന്നാൽ 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധം മുതൽ "ത്രിയേകദൈവ" ശാസ്ത്രം വീണ്ടും ശക്തമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുവാൻ തുടങ്ങി. വളരെയേറെ എക്യുമെനിക്കൽ പ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു വിഷയം കൂടിയാണ് 'ത്രിയേകദൈവശാസ്ത്രം. ഈ ത്രിയേകദൈവശാസ്ത്രത്തെ താത്ത്വിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ സിരാകേന്ദ്രമെന്നും വിളിക്കാം. ഇന്നു ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള ശരിയായ പല വീക്ഷണങ്ങളുടേയും മൂലകാരണം ദൈവം ത്രിത്വമാണെന്നുള്ള ബോദ്ധ്യമാണ്.

ii) സൃഷ്ടി (Creation)

ദൈവത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്ത കഴിഞ്ഞാൽ സൃഷ്ടിയെപ്പറ്റിയാണ് അടുത്ത ചിന്ത. സൃഷ്ടിയുടെ അർത്ഥമെന്ത്? ദൈവം എന്തുകൊണ്ടു ലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ചു? ഈ രണ്ടു കാര്യങ്ങളാണ് ഇവിടെ കൂടുതലായി പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്നത്. ഇതു മനുഷ്യശാസ്ത്ര (anthropology) വുമായി ഏറെ ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു കാര്യമാണ്. സൃഷ്ടിയും സ്രഷ്ടാവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ഈ ദൈവശാസ്ത്രശാഖയിലെ അടിസ്ഥാനപരമായ പഠനവിഷയമാണ്. ഇല്ലായ്മയിൽനിന്നു (out of nothing) ദൈവം എല്ലാം സൃഷ്ടിച്ചു എന്നതാണ് ഇവിടുത്തെ കാതലായ ചിന്താവിഷയം.

iii) സഭാവിജ്ഞാനീയം (Ecclesiology)

സഭ എന്താണെന്നും, സഭയുടെ ആത്യന്തിക ലക്ഷ്യമെന്താണെന്നും ഇവിടെ പഠനവിഷയമാക്കുന്നു. ഇന്നു സഭയെക്കുറിച്ചു പഠിക്കുക സഭയെപ്പറ്റിയുള്ള 2-ാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിന്റെ വീക്ഷണത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലാണ്. സഭ എന്നു പറഞ്ഞാൽ ദൈവജനം, മിശിഹായുടെ ഭൗതിക ശരീരം, പരി. റൂഹായുടെ ആലയം എന്നൊക്കെയാണർത്ഥം. അതേ

സമയം ഈ സഭ മിശിഹായുടെ കൂദാശയുമാണ്. സഭയുടെ വി. ഗ്രന്ഥാടിസ്ഥാനം, ദൈവശാസ്ത്രപരമായ അടിസ്ഥാനം എന്നീ കാര്യങ്ങൾ സഭയെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രതിപാദനത്തിൽ ഏറെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. ഇന്നു സഭയിലൂടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നത് ഈശോയും പരി. റൂഹായുമത്രേ. സഭ ഒരു സംഘടനയോ, പ്രസ്ഥാനമോ അല്ല പ്രത്യുത, ദൈവികമേഖലയാണ്. സഭയെപ്പറ്റിയുള്ള കൗൺസിലിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ കാഴ്ചപ്പാട് സഭ ഒരു കൂട്ടായ്മയാണെന്നുള്ളതാണ്. കുറച്ചുകൂടി വിശദമായി പറഞ്ഞാൽ, സഭ അനേകം സഭകളുടെ, പാശ്ചാത്യപൗരസ്ത്യ സഭകളുടെ, കൂട്ടായ്മയാണ്. മൂന്നെങ്കിലും ഒന്നായിരിക്കുന്ന ദൈവത്തിലുള്ള കൂട്ടായ്മയുടെ പ്രതിഫലനമാണു സഭ. 'സഭ' എന്നുപറയുമ്പോൾ അത് അനേകം മാനങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്. പ്രാദേശികസഭ (Local Church) പ്രത്യേകസഭ (Particular Church) വ്യക്തിസഭ (Individual Church), സഹോദരീസഭ (Sister Church) തുടങ്ങിയവയാണവ. സാർവ്വത്രികസഭ (Universal Church) എന്നുപറയുന്നത്, ഈ പ്രാദേശികസഭകളിലും പ്രത്യേകസഭകളിലും നിന്നുമാണ് ഉടലെടുക്കുക. സഭയിലെ കൂട്ടായ്മ ഏറ്റവും പ്രധാനമായി മൂന്നു കാര്യങ്ങളിലുള്ളതാണ്: വിശ്വാസം, കൂദാശകൾ, ഹയരാർക്കി. ഈ കൂട്ടായ്മ ഒരിക്കലും ഐകരൂപ്യം കാംക്ഷിക്കുന്നില്ല. മേൽപറഞ്ഞവയിലൂടെ സഭകൾ ഐക്യപ്പെട്ടിരുന്നുവെങ്കിലും ഓരോ സഭയും അതിന്റേതായ ശ്ലൈഹികപാരമ്പര്യം, ആരാധനക്രമം, ദൈവശാസ്ത്രം, ആദ്ധ്യാത്മികത, ഭരണക്രമം എന്നിവയിലൂടെ അതിന്റെ വ്യതിരിക്തതയും വൈവിധ്യവും പ്രകടമാക്കുന്നു. സഭയിലെ ഐക്യം വൈവിധ്യത്തിലെ ഐക്യമാണ്. കത്തോലിക്കാവിശ്വാസത്തിൽ നില്ക്കുന്ന സഭകളെല്ലാം തമ്മിൽ പൂർണ്ണമായ കൂട്ടായ്മയുണ്ട്. കത്തോലിക്കാസഭയും അകത്തോലിക്കാസഭയും തമ്മിലും കൂട്ടായ്മയുണ്ട്. പക്ഷേ, അത് അപൂർണ്ണമാണ്. അതുകൊണ്ട് എക്യുമെനിസം (സഭൈക്യം) സഭാശാസ്ത്രത്തിന്റെ തന്നെ ഒരു ഭാഗമാകുന്നു. സഭയിലെ കൗൺസിലുകൾ, മെത്രാന്മാരുടെ സംഘാതാത്മകത, വി.കുർബ്ബാന എന്നിവയെല്ലാം സഭയുടെ കൂട്ടായ്മയുടെ തനിമ വ്യക്തമാക്കുന്ന യഥാർത്ഥ്യങ്ങളത്രേ. മേല്പറഞ്ഞകാര്യങ്ങൾ കൂടാതെ സഭയുടെ പ്രേഷിത സ്വഭാവം, സഭയിലെ അധികാരം, സഭയും ലോകവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം തുടങ്ങിയവയെല്ലാം ഇവിടെ പഠനവിഷയമാകുന്നു. സഭയുടെ അടിസ്ഥാഗുണവിശേഷങ്ങളായ ഏകത്വം കാതോലികത്വം, ശ്ലൈഹികത്വം വിശുദ്ധി തുടങ്ങിയ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ദൈവശാസ്ത്രപരമായ സമീപനം സഭയുടെ സ്വഭാവത്തെ വെളിവാക്കും. സഭ

യുടെ തീർത്ഥാടന സ്വഭാവം, യുഗാന്ത്യോന്മുഖമായ പ്രയാണം എന്നിവയും പരിചിന്തനവിധേയമാക്കേണ്ടവിഷയങ്ങളാണ്.

iv) ക്രിസ്തുവിജ്ഞാനീയം (Christology)

ക്രിസ്തു കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ദൈവശാസ്ത്രശാഖയാണിത്. മദ്ധ്യകാലഘട്ടങ്ങളിലെല്ലാം മിശിഹാവിജ്ഞാനിയം, മിശിഹായുടെ വ്യക്തിത്വത്തെയും സ്വഭാവങ്ങളെയും (ദൈവ-മനുഷ്യ) പറ്റിയുള്ള ഒരു പഠനം മാത്രമായി ചുരുങ്ങിയിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്ന് മിശിഹാവിജ്ഞാനിയം വേറൊരു പന്ഥാവിൽ എത്തിയിരിക്കുകയാണ്. എല്ലാ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞൻമാരും ഇന്നു ചരിത്രപുരുഷനായ ഈശോയ്ക്ക് (Historical Jesus) ഏറെ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നു. യഹൂദനായി പിറന്ന, മനുഷ്യനായി ജീവിച്ച ഈശോയാണ് ഇവിടെ പ്രാധാനം. അതിനുശേഷമാണ് വിശ്വാസത്തിലുള്ള ഈശോയ്ക്ക് (Christ of faith) ഊന്നൽ. അതായത് വിവിധ ക്രൈസ്തവപാരമ്പര്യങ്ങളിൽ, വിവിധ സുവിശേഷങ്ങളിൽ ക്രിസ്തുവിനെപ്പറ്റിയുള്ള ധാരണയും വിശ്വാസവും എപ്രകാരം വളർന്നു എന്നുള്ള കാര്യം. ഈശോയുടെ സന്ദേശം, വ്യക്തിത്വം, പീഡാസഹനം, മരണം, ഉത്ഥാനം എന്നിവയെല്ലാം ഇവിടെ പഠനവിഷയമാകുന്നു.

മിശിഹാവിജ്ഞാനീയത്തിലെ മറ്റൊരു സുപ്രധാനശാഖയാണ് ഡോഗ്മാറ്റക് മിശിഹാവിജ്ഞാനീയം. സഭയുടെ ആരംഭകാലം മുതൽ ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ അലക്സാണ്ട്രിയായിലെ ദൈവശാസ്ത്രപാഠശാല (Alexandrian School)യും അന്ത്യോക്യായിലെ ദൈവശാസ്ത്രപാഠശാല (Antiochean School)യും നിസ്സിബിയാ, എദേസ്സാ (Nisibian, Edessan) പാഠശാലകളും തങ്ങളുടേതായ വ്യത്യസ്ത കാഴ്ചപ്പാടുകളിലൂടെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന് രൂപംകൊടുത്തിരുന്നു. മിശിഹാ വിജ്ഞാനീയത്തിൽ ഇതു വളരെ ശക്തമായി അനുഭവപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എഫേസൂസ്, കാത്സിഡോൺ തുടങ്ങിയ കൗൺസിലുകളിലൂടെ ഈശോയിൽ ഏകവ്യക്തിയും (ദൈവികം) ഇരുസ്വഭാവങ്ങളും (ദൈവ-മനുഷ്യ) ഉണ്ടെന്നു സമർത്ഥിച്ചു. ഇതാണ് മിശിഹാവ്യക്തിത്വത്തിന്റെ അനന്യത. ഇതിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ (hypostatic union) ഹ്യുപ്പോസ്റ്റാറ്റിക് യൂണിയൻ (two wills) രണ്ടു മനസ്സുകൾ (two activities) രണ്ടു പ്രവർത്തനങ്ങൾ (cross predication) ദൈവമനുഷ്യ സ്വഭാവങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം (impecability) പാപമില്ലാത്ത അവസ്ഥ തുടങ്ങിയവയെല്ലാം പഠനവിധേയമാകുന്നു. ചരിത്രത്തിലൂടെയും, വി. ഗ്രന്ഥത്തിലൂടെയും ഡോഗ്മായിലൂടെയും വളർന്ന മിശിഹാവിജ്ഞാനീയം ഇന്ന് അനേകം തരത്തിലുള്ള ദൈവശാസ്ത്രവിചി

ന്തനങ്ങൾക്ക് വിഷയമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അതാണ് ആധുനിക മിശിഹാവിജ്ഞാനീയം. വിമോചനദൈവശാസ്ത്രം ഉൾപ്പെടെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള നൂതനചിന്താധാരകളെല്ലാം മിശിഹാവിജ്ഞാനീയത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള മാറ്റങ്ങളുടെ ഫലമാണ്. അവസാനമായി രക്ഷയെക്കുറിച്ചുള്ള ദൈവശാസ്ത്രവും ശരിയായിട്ടുള്ള മിശിഹാവിജ്ഞാനീയത്തിനു മകുടം ചാർത്തുന്ന ഭാഗമാണെന്നു പറയാം. ഈശോ എന്ന വ്യക്തിയെ അവിടുത്തെ പ്രവൃത്തികളിൽനിന്നു നമുക്കു വേർതിരിച്ചുകാണാൻ പറ്റില്ല. നസ്രത്തിലെ ഈശോ നമ്മുടെ രക്ഷകൻ (Saviour) ആണ് എന്നു നമ്മൾ വിശ്വസിക്കുകയും ഏറ്റുപറയുകയും ചെയ്യുമ്പോഴാണ് മിശിഹാവിജ്ഞാനീയം പൂർണ്ണമാകുന്നത്. ഈശോയുടെ പീഡാസഹനത്തിന്റേയും കുരിശുമരണത്തിന്റേയും രക്ഷാകരമൂല്യത്തിന് ഇവിടെ കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നല്കുന്നു.

v) പരിശുദ്ധ റൂഹാവിജ്ഞാനീയം (Pneumatology)

പരിശുദ്ധ റൂഹായെപ്പറ്റിയുള്ള ദൈവശാസ്ത്രപഠനമാണിത്. പൗരസ്ത്യ സഭകളിലാണ് ഇതിന് ഏറെ പ്രാധാന്യം കിട്ടിയത്. പരിശുദ്ധ റൂഹായെ വെറും ഒരു ശക്തിയായി കാണാതെ ദൈവത്തിലെ മൂന്നാമത്തെ വ്യക്തിയായി ഈ ശാസ്ത്രശാഖ കാണുന്നു. അർത്ഥവത്തായ ഒരു ത്രിയേക ദൈവവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ മാത്രമേ റൂഹായെപ്പറ്റിയുള്ള പഠനം സുഗ്രഹമാകൂ. Filioque വിവാദത്തിന്റെ (പാശ്ചാത്യ ദൈവശസ്ത്രചന്താഗതിയനുസരിച്ച് പ. റൂഹാ പിതാവിൽനിന്നും പുത്രനിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്നു. പൗരസ്ത്യചിന്താഗതിയനുസരിച്ച് പിതാവിൽനിന്ന് പുത്രനിലൂടെ പ. റൂഹാ പുറപ്പെടുന്നു. ഈ വ്യത്യസ്ത വീക്ഷണങ്ങളാണ് വിവാദങ്ങൾക്കു കാരണമായത്) പശ്ചാത്തലത്തിൽ ശരിക്കും പരിശുദ്ധ റൂഹാ കേന്ദ്രിതമായ ഒരു ദൈവശാസ്ത്രം അവശ്യാവശ്യകമാണെന്ന് ആധുനിക ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞൻമാർ എടുത്തുകാണിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇതിനെ റൂഹായുടെ വരങ്ങളേയും ദാനങ്ങളേയുംപറ്റിയുള്ള ഒരു പഠനമായിമാത്രം കാണുന്നത് ഒരിക്കലും ശരിയായിരിക്കില്ല. പിന്നെയോ ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ അടിസ്ഥാനപരമായി സ്വീകരിക്കേണ്ട ഒരു സമീപനമായി ഇതിനെ കണക്കിലെടുക്കണം. ദൈവത്തിലെ മൂന്നാമാളിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പഠനം മാത്രവുമല്ലിത്. പ്രത്യുത ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെതന്നെ തനിമയെ വെളിവാക്കുന്ന നിർണ്ണായകമായ ശാസ്ത്രശാഖയാണിത്. ആധുനിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിലെ Pneuma - Christ ഈ അരൂപി ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ

വികാസഫലമാണ്. ഈ വീക്ഷണമനുസരിച്ച് പരിശുദ്ധ റൂഹായെ കൂടാതെ മിശിഹായോ മിശിഹായെ കൂടാതെ പരിശുദ്ധ റൂഹായോ ഇല്ല.

vi) കൃപാവരം (Grace)

അർത്ഥവത്തായ ഒരു ത്രിയേകദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വേണം നാം കൃപാവരത്തെ കാണുവാൻ. ഉത്ഥിതനായ മിശിഹായുടെ അരൂപിവഴിയുള്ള ക്രൈസ്തവനീതീകരണം ഇവിടെ പഠനവിഷയമാകുന്നു. ക്രൈസ്തവൻ റൂഹായുടെ ആലയമാണ്. റൂഹായുടെ പ്രവർത്തനം വഴി ഒരു മനുഷ്യനിലുണ്ടാകുന്ന മാനസാന്തരം, ഒരു ക്രൈസ്തവന്റെ അരൂപിയിലുള്ള ജീവിതം, റൂഹായുടെ പ്രേരണകൾ ദൈവാരൂപിയോടുള്ള വിധേയത്വം തുടങ്ങിയവയൊക്കെ ഇവിടെ ചർച്ചാവിഷയങ്ങളാണ്. റൂഹായുടെ കൃപാവരം എന്നു പറയുന്നത് അടിസ്ഥാനപരമായും ത്രിയേക ദൈവകേന്ദ്രിതവും, മിശിഹാകേന്ദ്രിതവുമാണ്. അതിനാൽ ആത്യന്തികമായി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ കൃപാവരം ദൈവത്തിന്റെ കൃപാവരമാണ്.

vii) കൂദാശകൾ (Sacraments)

ക്രൈസ്തവദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ കൂദാശകളെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനത്തിന് ഏറെ പ്രസക്തിയുണ്ട്. കൂദാശകളുടെ വി. ഗ്രന്ഥാടിസ്ഥാനം, കൂദാശകൾ ഈശോ നേരിട്ടു സ്ഥാപിച്ചവയാണോ? ഏഴു കൂദാശകൾ എന്ന്, എങ്ങനെ ഉണ്ടായി? തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഈ ദൈവശാസ്ത്ര ശാഖയിലെ അടിസ്ഥാനപരമായ പരിചിന്തനവിഷയങ്ങളാണ്. ഈശോ കൂദാശകൾ സ്ഥാപിച്ച വിധത്തെപ്പറ്റി ഇന്നു ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ഇടയിൽ വലിയ തർക്കമുണ്ട്. പലവിധത്തിലുള്ള സിദ്ധാന്തങ്ങളും ഇതിനോടനുബന്ധിച്ചു രൂപപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കത്തോലിക്കാസഭ ഏഴു കൂദാശകൾ ഇന്നും അഭംഗുരം കാത്തു സൂക്ഷിക്കുകയും പരികർമ്മം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്നു. പാശ്ചാത്യപൗരസ്ത്യസഭകൾ തമ്മിൽ ഈ കൂദാശകളുടെ അനുഷ്ഠാനത്തിലും അതിന്റെ പിന്നിലെ ദൈവശാസ്ത്ര സമീപനത്തിലും കാതലായ വ്യത്യാസമുണ്ട്. ഏഴു കൂദാശകൾ ഇന്ന് കത്തോലിക്കാ കൂട്ടായ്മയുടെ ഒരു പ്രധാനഘടകമായി നിലകൊള്ളുന്നു (ഇതരഘടകങ്ങൾ വിശ്വാസം, ഹയരാർക്കി എന്നിവയാണ്). ഈ കൂദാശകളിലെല്ലാമുള്ള ഈശോയുടെ സാന്നിധ്യത്തിന്റെ പ്രകൃതം എന്ത് എന്നതാണ് മറ്റൊരു ചിന്താവിഷയം. രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിന്റെ ആവിർഭാവത്തോടെ കൗദാശിക ദൈവശാസ്ത്രം വീണ്ടും ആഴത്തിൽ പഠനവിഷയമായി. അതോടെ കൗദാ

ശികപദ്ധതി (Sacramental Economy) യുടെ പ്രാധാന്യം ഊന്നിപ്പറയുവാൻ തുടങ്ങി. ഈശോ അടിസ്ഥാനകൂദാശയായും സഭ രക്ഷയുടെ സാർവ്വ ത്രികകൂദാശയായും ആധുനികദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ സ്ഥാനംപിടിച്ചു. അദൃ ശ്യനായ ദൈവത്തെ ദൃശ്യനാക്കിത്തന്ന ഈശോ ദൈവത്തിന്റെ കൂദാശ യാണ്. ഈശോയുടെ ഉത്ഥാനത്തിനുശേഷം അവിടുന്നു നമുക്ക് അദൃശ്യ നാണ്. എന്നാൽ അദൃശ്യനായ ഈശോയെ ഇന്നു സഭയാണ് വെളിപ്പെ ടുത്തുന്നത്. അതുകൊണ്ട് സഭയെ ഈശോയുടെ കൂദാശ എന്നും വിളി ക്കുന്നു.

എക്യുമെനിക്കൽ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ കൂദാശകളുടെ നേർക്കുള്ള സമീ പനം ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. ആധുനികകാലത്തുവിവിധസഭകൾ തമ്മിൽ നടത്തിയ എക്യുമെനിക്കൽ സമ്മേളനങ്ങളുടെയെല്ലാം തന്നെ ചർച്ചാവിഷയം കൂദാശകളായിരുന്നു. പാശ്ചാത്യസഭയും, പൗരസ്ത്യസ ഭയും തമ്മിൽ സമ്മേളിക്കുമ്പോൾ ഇരുസഭകളുടെയും കൂദാശകളെക്കുറി ച്ചുള്ള ദൈവശാസ്ത്രവീക്ഷണത്തിലെ വ്യത്യാസങ്ങളും ലത്തീൻ കത്തോ ലിക്കാസഭയും അതിൽ നിന്നു വേർതിരിഞ്ഞ പാശ്ചാത്യക്രൈസ്തവസ ഭകളും തമ്മിൽ സമ്മേളിക്കുമ്പോൾ വേർപിരിഞ്ഞവരുടെ കൗദാശിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ അപൂർണ്ണതയും സഭകൾ തമ്മിലുള്ള ഐക്യത്തിൽ പ്രശ്നമായി നില്ക്കുന്നുണ്ട്.

ഏഴു കൂദാശകളെപറ്റിയുള്ള പ്രത്യേകമായ പഠനം അവയുടെ ആരാധ നക്രമപരവും ദൈവശാസ്ത്രപരവുമായ പശ്ചാത്തലത്തിൽ വേണം നട ത്തുവാൻ. എങ്കിൽ മാത്രമേ സമഗ്രമായ ഒരു കാഴ്ചപ്പാട് അവയെക്കുറിച്ച് ലഭ്യമാകൂ.

viii) മാലാഖമാരെയും പിശാചുക്കളെയും കുറിച്ചുള്ള വിജ്ഞാനീയം (Angelology and Devilology)

മദ്ധ്യകാലഘട്ടങ്ങളിൽ ഈ രണ്ടു ശാഖകൾക്കും ഏറെ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിരുന്നു. എന്നാൽ സ്കൊളാസ്റ്റിക് ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം കുറഞ്ഞതോടുകൂടി ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ ഇവയുടെ പ്രാധാ ന്യവും കുറഞ്ഞു.

ix) മരിയവിജ്ഞാനീയം (Mariology)

മാതാവ് എന്ന വ്യക്തി, ദൈവമാതൃത്വം എന്നിവയാണ് മരിയോളജി യിലെ സുപ്രധാനമായ ചർച്ചാവിഷയങ്ങൾ. തെയോതോക്കോസ്

(Theotokos) (ദൈവമാതാവ്), ക്രിസ്റ്റോതോക്കോസ് (Christokos) തുടങ്ങിയ പദങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള വാഗ്വാദങ്ങളും ഇവയെപ്പറ്റിയുള്ള സഭാപിതാക്കൻമാരുടെ നിലപാടുകളും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. മാതാവിന്റെ നിത്യകന്യകാത്വമാണ് മറ്റൊരു ചിന്താവിഷയം. പ. മറിയത്തിന്റെ കന്യാത്വം, രക്ഷണീയകർമ്മത്തിലും സഭയിലും മറിയത്തിനുള്ള സ്ഥാനം തുടങ്ങിയവയെക്കുറിച്ച് വി.ഗ്രന്ഥകാരന്മാരും, സഭാപിതാക്കൻമാരും പരിശുദ്ധ മാർപാപ്പാമാരും രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസും എപ്രകാരം മനസ്സിലാക്കി എന്നുള്ള പഠനമാണ് ഇതിന്റെ ഉള്ളടക്കം.

മാതാവും സഭയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ദൈവശാസ്ത്രപരമായ കാഴ്ചപ്പാടിലൂടെ നോക്കുമ്പോൾ ഏറെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. അതുപോലെതന്നെ മാതാവിന് മനുഷ്യരക്ഷയിലുള്ള പങ്ക്, മാതാവിനോടു മാദ്ധ്യസ്ഥ്യം പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിലുള്ള പ്രസക്തി തുടങ്ങിയവയൊക്കെ മരിയോളജിയിലെ ശ്രദ്ധേയമായ വിഷയങ്ങളത്രേ. മാതാവിന്റെ അമലോത്ഭവം, സ്വർഗ്ഗാരോപണം തുടങ്ങിയ ഡോഗ്മകളും ഈ ശാസ്ത്രശാഖയിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. ആധുനികദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ മാതാവിനെ കേന്ദ്രമാക്കിയുള്ള ധാരാളം ഭക്താഭ്യാസങ്ങൾ അപ്രത്യക്ഷമാവുകയും അതേസമയം ചില ദൈവശാസ്ത്രാഭിമുഖ്യങ്ങൾക്ക്-ഉദാഹരണത്തിന് സഭയും മാതാവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം - പ്രാധാന്യം ലഭിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

x) യുഗാന്ത്യോന്മുഖ ദൈവശാസ്ത്രം (Eschatology)

ക്രൈസ്തവാസ്തിത്വം തന്നെ യുഗാന്ത്യോന്മുഖ വീക്ഷണത്തിൽ വേണം നോക്കിക്കാണാൻ. ദൈവശാസ്ത്രപരമായി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ സഭാപിതാക്കന്മാരിലും, സ്കൊളാസ്റ്റിക് ദൈവശാസ്ത്രത്തിലും, ആരാധനക്രമങ്ങളിലും അന്ത്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്ത എപ്രകാരം കടന്നുകൂടി, എന്തുമാത്രം ഉണ്ട് എന്നതൊക്കെ പരിഗണിക്കേണ്ട വസ്തുതകളാണ്. വി. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ യഹൂദപാരമ്പര്യത്തിൽ വളർന്നുവന്ന പഴയനിയമത്തിലെ യുഗാന്ത്യോന്മുഖ കാഴ്ചപ്പാടും പുതിയനിയത്തിലെ ഓരോ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റേയും യുഗാന്ത്യോന്മുഖ വീക്ഷണവും ഏറെ പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളത്രേ. ഡോഗ്മാറ്റിക് ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ മണ്ഡലത്തിൽ നിന്നു ചിന്തിക്കുമ്പോൾ അന്ത്യനാളുകൾ, മരണം, ഉയിർപ്പ്, വിധി, സ്വർഗ്ഗം, നരകം, ശുദ്ധീകരണസ്ഥലം, പാതാളം തുടങ്ങിയവയെപ്പറ്റിയുള്ള സഭയുടെ ഔദ്യോഗികനിലപാടുകളാണ് ഇതിന്റെ പഠന വിഷയമായി വരിക. ആധുനിക ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ യുഗാന്ത്യോന്മുഖ സമീപനമെന്ന രീതിക്ക് ഏറെ പ്രാധാന്യം കിട്ടിക്കൊ

ണ്ടിരിക്കുകയാണ്. കാരണം മനുഷ്യനെ ലക്ഷ്യോന്മുഖനാക്കി നയിക്കുന്നതിനും തന്റെ അന്ത്യത്തെപ്പറ്റി കൂടുതൽ ബോധവാനാക്കുന്നതിനും ഇതു സഹായിക്കും. എന്നാൽ മേല്പറഞ്ഞ യുഗാന്ത്യോന്മുഖ വിഷയങ്ങളോടുള്ള സഭയുടെ ഔദ്യോഗികനിലപാടും ആധുനിക ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞൻമാരുടെ നിലപാടുകളും തമ്മിൽ ഏറെ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്.

വിചിന്തനത്തിന്

1. ദൈവശാസ്ത്രം എന്ന സംജ്ഞയുടെ അർത്ഥവ്യാപ്തി വിശദമാക്കുക?
2. പ്രധാന ദൈവശാസ്ത്ര ശാഖകളും ഉപശാഖകളും ലഘുവായി വിവരിക്കുക.
3. ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉറവിടങ്ങൾ ഏവ?
4. മൗലീക ദൈവശാസ്ത്രവും താത്വികദൈവശാസ്ത്രവും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസങ്ങൾ ഏവ?
5. ദൈവശാസ്ത്ര വിചിന്തനത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന സ്വഭാവങ്ങൾ വിശദമാക്കുക.

അഭ്യാസം

നിഖ്യ-കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ വിശ്വാസപ്രമാണത്തിലെ ഓരോ വാചകങ്ങളും ഏതൊക്കെ ദൈവശാസ്ത്ര ശാഖയുടെ പഠനവിഷയങ്ങളാണെന്ന് കണ്ടെത്തി എഴുതുക.

അനുബന്ധം 1

സാർവ്വത്രീക സൂനഹദോസുകൾ

സഭയുടെ വിശ്വാസസത്യങ്ങളെയും പഠനങ്ങളെയും രൂപികരിക്കുന്നതിൽ ഏറ്റവും നിർണ്ണായകമായ സ്വാധിനം ചെലുത്തിയിട്ടുള്ളത് സാർവ്വത്രിക സൂനഹദോസുകളാണ്. സഭയെ നിരന്തരമായി നയിക്കുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രചോദനത്താൽ പ്രേരിതമായി മെത്രാൻമാരുടെ കൂട്ടായ്മയിൽ മാർപാപ്പനടത്തുന്ന പ്രഖ്യാപനങ്ങൾ എന്ന നിലയിൽ സാർവ്വത്രിക സൂനഹദോസുകളുടെ പഠനങ്ങൾ ദൈവശാസ്ത്രനാമത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്. നാളിതുവരെയുള്ള സാർവ്വത്രീക സൂനഹദോസ്സുകളുടെ ലഘുവിവരണമാണ് ചുവടെചേർക്കുന്നത്.

1. നിഖ്യാ I (325)

കോൺസ്റ്റന്റയിൻ ചക്രവർത്തി വിളിച്ചുകൂട്ടിയ ഈ സാർവ്വത്രിക സൂനഹദോസിൽ ആണ് നിഖ്യാ വിശ്വാസപ്രമാണം രൂപംകൊണ്ടത്.

2. കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ I (381)

ഡമാസൂസ് പാപ്പയും തെയോഡോഷ്യസ് ഒന്നാമൻ ചക്രവർത്തിയും ചേർന്ന് വിളിച്ചുകൂട്ടി. വിശ്വാസപ്രമാണം പൂർത്തീകരിച്ചു.

3. എഫേസൂസ് I (431)

അലക്സാണ്ഡ്രിയായിലെ മെത്രാനായ സിറിലിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ചേർന്ന ഈ സൂനഹദോസിൽ നെസ്തോറിയൂസിന്റെ പ്രബോധനങ്ങളെ പാഷണ്ഡതയായിപ്രഖ്യാപിച്ചു.

4. കൽക്കദോനിയ I (451)

യൂത്തിക്കസ് അവതരിപ്പിച്ച ഏകസ്വഭാവവാദത്തെ നിഷേധിക്കാൻ വാലന്റയിൻ ചക്രവർത്തി വിളിച്ചുകൂട്ടിയ ഈ സൂനഹദോസിൽ ലെയോ ഒന്നാമൻ പാപ്പാ തന്റെ പ്രതിനിധികളെ അയച്ചിരുന്നു. ഈശോയുടെ ഏകവ്യക്തിത്വത്തേയും ഇരുസ്വാഭവങ്ങളെയും ഈ സൂനഹദോസ് വ്യക്തമായി നിർവ്വചിച്ചു.

5. കോൺസ്റ്റന്റിനോപ്പിൾ II (553)

വിജിലിയൂസ് പാപ്പയുടെ കാലഘട്ടത്തിൽ ജസ്റ്റീനിയൻ ചക്രവർത്തി വിളിച്ചുകൂട്ടി. ഒരിജന്റെ തെറ്റായ പ്രബോധനങ്ങളെ തള്ളിക്കളഞ്ഞു.

6. കോൺസ്റ്റന്റിനോപ്പിൾ III (680,681)

അഗാത്തോ മാർപാപ്പയുടെ പ്രതിനിധികൾ പങ്കെടുത്ത ഈ സൂനഹദോസ് കോൺസ്റ്റന്റയിൻ നാലാമൻ ചക്രവർത്തി വിളിച്ചുകൂട്ടി.

7. നിഖ്യാ II (787)

ഡ്രിയാൻ ഒന്നാമൻ പാപ്പയുടെ കാലഘട്ടത്തിൽ കോൺസ്റ്റന്റയിൻ ആറാമൻ ചക്രവർത്തി വിളിച്ചുകൂട്ടി.

8. കോൺസ്റ്റന്റിനോപ്പിൾ IV (869)

അഡ്രിയാൻ രണ്ടാമൻ പാപ്പാ ഈ സൂനഹദോസ് അംഗികരിച്ചു.

9. ലാറ്ററൻ I (1123)

റോമിലെ ലാറ്ററൻ കൊട്ടാരത്തിൽ വച്ചു നടത്തപ്പെട്ട ഈ സൂനഹദോസ് കല്ലിസ്റ്റസ് രണ്ടാമൻ പാപ്പ വിളിച്ചുകൂട്ടി.

10. ലാറ്ററൻ II (1139)

ഇന്നസെന്റ് രണ്ടാമൻ മാർപാപ്പ വിളിച്ചുകൂട്ടി.

11. ലാറ്ററൻ III (1179)

അലക്സാണ്ടർ മൂന്നാമൻ മാർപാപ്പ വിളിച്ചുകൂട്ടി.

12. ലാറ്ററൻ IV (1215)

ഈ സാർവ്വത്രിക സൂനഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടിയത് ഇന്നസെന്റ് മൂന്നാമൻ പാപ്പായാണ്. വി. കുർബാനയിൽ അപ്പത്തിനും വീഞ്ഞിനും സംഭവിക്കുന്ന മാറ്റത്തെ സൂചിപ്പിക്കാൻ വസ്തുഭേദം എന്നവാക്ക് ആദ്യമായി ഈ കൗൺസിലാണ് ഉപയോഗിച്ചത്.

13. ലിയോൺസ് I (1245)

ഇന്നസെന്റ് നാലാമൻ പാപ്പ വിളിച്ചുകൂട്ടി.

14. ലിയോൺസ് II (1274)

ഗ്രിഗറി പത്താമൻ പാപ്പാ വിളിച്ചുകൂട്ടിയ ഈ സൂനഹദോസിൽ റോമസഭയും ഗ്രീക്കുസഭയും തമ്മിലുള്ള ഭിന്നതകൾ താൽക്കാലികമായി പരിഹരിക്കപ്പെട്ടു.

15. വിയന്ന (1311-1313)

ഫ്രാൻസിലെ വിയന്നായിൽ നടന്ന ഈ സൂനഹദോസ് ക്ലമെന്റ് അഞ്ചാമൻ പാപ്പായുടെ കൽപനപ്രകാരമാണ് വിളിച്ചുകൂട്ടിയത്.

16. കോൺസ്റ്റാൻസ് (1414-1418)

ഗ്രിഗറി പതിനൊന്നാമൻ പാപ്പായാണ് ഈ സൂനഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടിയത്. പാശ്ചാത്യ സഭയിലെ വലിയ ഭിന്നതയുടെ കാലഘട്ടത്തിലാണ് ഈ സൂനഹദോസ് നടന്നത്.

17. ബേസിൽ (1431)

എവുജിൻ നാലാമൻ പാപ്പാ ഈ സൂനഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടി.

18. ലാറ്ററൻ V (1512-1517)

ജൂലിയസ് രണ്ടാമൻ പാപ്പായുടെയും ലെയോ പത്താമൻ പാപ്പായുടെയും കാലഘട്ടത്തിലാണ് ഈ സൂനഹദോസ് നടന്നത്.

19. തെന്ത്രോസ് സൂനഹദോസ് (1545-1563)

അഞ്ച് മാർപാപ്പമാരുടെ കാലഘട്ടത്തിലാണ് ഈ സൂനഹദോസ് നടന്നത്. (പോൾ III, ജൂലിയസ്സ് III, മാർസെല്ലൂസ് II, പോൾ IV, പീയുസ് IV) പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിലെ പ്രതിനവീകരണ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ചുക്കാൻപിടിച്ചത് ഈ സൂനഹദോസ് ആണ്.

20. വത്തിക്കാൻ I (ഡിസംബർ 8, 1969-ജൂലായ് 18, 1870)

ഒൻപതാം പീയുസ് മാർപാപ്പയാണ് ഈ സൂനഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടിയത്.

21. വത്തിക്കാൻ II (1962-1965)

സഭയെ ആധുനീകരിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ ജോൺ ഇരുപത്തിമൂന്നാമൻ മാർപാപ്പ ഈ സൂനഹദോസ് വിളിച്ചുകൂട്ടി.

2

ക്രിസ്തീയ ദൈവശാസ്ത്രം: ചരിത്രത്തിലൂടെ

ലോകചരിത്രത്തെത്തന്നെ രണ്ടായി വിഭജിച്ച മിശിഹാസംഭവം നവലോകസൃഷ്ടിയുടെ നാന്ദികുറിക്കലാണല്ലോ. ക്രിസ്തീയ ദൈവവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ ഉത്ഭവവും ഇവിടെ നിന്നു തന്നെ. ലോകത്തിൽ അവതീർണ്ണനായ വചനം, തന്റെ ജീവിത മരണോത്ഥാനങ്ങളിലൂടെ മനുഷ്യരക്ഷ സാധിച്ച മിശിഹാസംഭവം, അതോടു ചേർന്നുള്ള ആദിമക്രൈസ്തവ സമൂഹത്തിന്റെ ഉത്ഭവം, സുവിശേഷങ്ങളുടെ രചന, ഇതിനെല്ലാം പശ്ചാത്തലമായി നില്ക്കുന്ന പഴയനിയമം എന്നിവയൊക്കെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന് "ഊടും പാവും" നൽകിയ സത്യങ്ങളാണ്. അതിനാൽ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉത്ഭവകാലമേതെന്നു ക്ലിപ്തമായി പറയാൻ പ്രയാസമുണ്ട്. വി. ഗ്രന്ഥത്തിലെ പുതിയ നിയമത്തിന്റെയും ആദിമസഭയുടെയും കാലഘട്ടങ്ങളെ സംയോജിപ്പിച്ച് ദൈവശാസ്ത്രവളർച്ചയുടെ ആദ്യകാലഘട്ടത്തിലേക്കു നമുക്കു കടന്നുചെല്ലാം.

a) സുവിശേഷകന്മാർ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ

വി. ഗ്രന്ഥം എന്നു പറയുന്നത് ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഒരു കേവല ഉറവിടം മാത്രമല്ല, ദൈവശാസ്ത്ര വിചിന്തനങ്ങൾ തന്നെയാണ്. ഈശോയാകുന്ന രഹസ്യം ശിഷ്യന്മാരും ആദിമവിശ്വാസികളും മനസ്സിലാക്കിയതിന്റെ സാക്ഷ്യങ്ങളാണ് സുവിശേഷങ്ങളും ലേഖനങ്ങളും. ദൈവശാസ്ത്രം വിശ്വാസത്തിന്റെ ശാസ്ത്രമാണ്, വിശ്വാസത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനമാണ്. ഈ അർത്ഥത്തിൽ സുവിശേഷങ്ങളും ലേഖനങ്ങളും ദൈവശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും, സുവിശേഷകന്മാരും വി. പൗലോസും ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുമാണ്. മിശിഹാസംഭവത്തെ വ്യാഖ്യാനിച്ചവരാണ് അവരെല്ലാം. എല്ലാ ദൈവശാസ്ത്രങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനമായി നില്ക്കുന്നതിനാൽ പുതിയനിയമത്തെ 'നോർമെറ്റീവ് തിയോളജി' എന്ന് വിളിക്കാറുണ്ട്. ഈ അടിസ്ഥാനത്തിൻമേലാണ് മറ്റു ദൈവശാസ്ത്ര സമീപനങ്ങളെല്ലാം പണിയപ്പെടുന്നത്.

b) ആദിമസഭയുടെ കാലഘട്ടം

ക്രിസ്തീയ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ "പിള്ളത്തൊട്ടിൽ" ആദിമ സഭയാണ്. കാരണം, ദൈവാവിഷ്കാരത്തിന്റെ പരമകാഷ്ഠയായ മിശിഹാസംഭവത്തിനു സാക്ഷ്യം വഹിച്ചവരും അതിനോട് ഏറ്റം അടുത്തിടപഴകി മിശിഹായെ പ്രഘോഷിച്ചവരുമായ ശ്ലീഹന്മാരുടെ അനുഭവസാക്ഷ്യങ്ങളും സഭാകൂട്ടായ്മയുടെ ജീവിതാനുഭവങ്ങളും (Day of the Lord) ദൈവാവിഷ്കാരത്തിന്റെ മൂർത്തഭാവങ്ങളായി നിലകൊണ്ടത് ആദിമസഭയിലാണ്. ചരിത്രപുരുഷനായ മിശിഹായുടെ വാക്കുകളും, പ്രവൃത്തികളും, ജീവിതവും, പീഡാസഹനവും, മരണവും, ഉത്ഥാനവും, പരിശുദ്ധ റൂഹായുടെ ആഗമനവും, സഭാസ്ഥാപനവും മറ്റും ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ "ന്യൂക്ലിയസ്സായി" നിലകൊള്ളുമ്പോൾ ഈ അനുഭവങ്ങളുടെ പ്രഘോഷണത്തിലൂടെ, ആഘോഷത്തിലൂടെ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട സത്യങ്ങൾ വീണ്ടും ആവിഷ്കൃതമായി. അതോടെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ വളർച്ചയും ആരംഭിച്ചു.

ദൈവികസത്യങ്ങളുടെ പ്രഘോഷണത്തോടൊപ്പം അവക്കെതിരായി ഉയർന്നുവന്ന പാഷണ്ഡതകളെയും എതിർവാദങ്ങളെയും ഖണ്ഡിക്കുവാനുള്ള യത്നങ്ങളും നടന്നു, ഈശോയെ രക്ഷകനായി സ്വീകരിച്ച് വിശ്വാസത്തിലേയ്ക്ക് കടന്നുവന്നവരെ ആ രഹസ്യങ്ങളിലേയ്ക്ക് കൂടുതൽ ഉൾച്ചേർക്കുവാനുള്ള യത്നങ്ങളും, ജ്ഞാനസ്നാനം, സ്ഥൈര്യലേപനം തുടങ്ങിയ കൗദാശിക സന്ദർഭങ്ങളും ആവിഷ്കൃതസത്യങ്ങളുടെ ഗാഢമായ പരിചിന്തനത്തിനും, വിശദീകരണത്തിനും ഇടനല്കി. ഈ യത്നത്തിന്റെ തന്നെ ഏറ്റം മൂർത്തമായ രൂപമാണ് സുവിശേഷങ്ങളും, ഇതര പുതിയനിയമ ഗ്രന്ഥങ്ങളും. ക്രിസ്തീയ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ സ്രോതസ്സും, മാനദണ്ഡവും അടിസ്ഥാനവുമായി ലിഖിതരൂപം പ്രാപിച്ച ഈ ആവിഷ്കൃതവചനസമുച്ചയം ഇന്നും നിലകൊള്ളുന്നു. തിരുലിഖിതങ്ങൾ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉറവിടമായി നിലകൊള്ളുമ്പോഴും വളരെ വ്യവസ്ഥാപിതവുമായ ദൈവശാസ്ത്ര വിചിന്തനങ്ങൾ അതിൽ ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടുണ്ട് എന്ന് പറയാനാവില്ല. എങ്കിലും മിശിഹാസംഭവങ്ങളുടെ സാക്ഷ്യമെന്ന നിലയിൽ സുവിശേഷങ്ങളിൽത്തന്നെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഒരു വളർച്ച നാം കാണുന്നുണ്ട്.

ആധുനിക ബൈബിൾ പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു പോലെ മൂന്നു വ്യക്തമായ ഘടകങ്ങൾ സുവിശേഷരചനയിൽത്തന്നെ കാണുന്നുണ്ട്. (a) മിശിഹായുടെ തന്നെ വാക്കുകളും, പ്രവൃത്തികളും (ചരിത്രപുരുഷനായ മിശിഹായും, മിശിഹാ സംഭവങ്ങളും) (b) ആദ്യകാലമിശിഹാ

നുയായികളുടെ-ശ്ലീഹന്മാർ, ശിഷ്യന്മാർ, ആദിമസഭാസമൂഹം - ഒറ്റവാക്കിൽ - ആദ്യക്രൈസ്തവ സഭ- മിശിഹാസംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഗാഢമായ പരിചിന്തനം, (c) സുവിശേഷകർത്താക്കളുടെ അനുഭവം, ചിന്താധാര, വിശദീകരണോപാധികൾ, ശൈലികൾ തുടങ്ങിയവ. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ സുവിശേഷരചനയോടുകൂടിത്തന്നെ ആവിഷ്കൃതസത്യങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ഒരു വിശദീകരണം നടന്നുകഴിഞ്ഞു. ചുരുക്കത്തിൽ ആദിമസഭയുടെ കാലഘട്ടം ദൈവശാസ്ത്രത്തെ സംബന്ധിച്ച് അതിപ്രധാനമായ കാലഘട്ടമാണ്. തുടർന്നുവരുന്ന ദൈവശാസ്ത്ര വളർച്ചയ്ക്കു മുഴുവൻ അടിസ്ഥാനവും, ഹേതുവും ഈ ഘട്ടം തന്നെ. കുറേക്കൂടി വ്യക്തമായി പറഞ്ഞാൽ ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ സംഭവിച്ച മിശിഹാ-സഭാസംഭവങ്ങളാണ് ക്രൈസ്തവ ദൈവശാസ്ത്രത്തിനാധാരം.

c) സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ കാലഘട്ടം

ദൈവശാസ്ത്രവളർച്ചയുടെ സുവർണ്ണകാലമെന്നും, അനുഗൃഹീതകാലഘട്ടമെന്നും വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു കാലഘട്ടമാണ് പിതാക്കന്മാരുടേത്. പുതിയ നിയമ കാലഘട്ടം ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ സ്രോതസ്സാണെങ്കിൽ പിതാക്കന്മാരുടെ കാലം അതിന്റെ കലവറയാണ്. വി. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിൽ മുങ്ങിത്തപ്പി അവർ കണ്ടെത്തിയ മണിമുത്തുകളിലേക്ക്, ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിലേക്കു, കടക്കുംമുമ്പ് എന്താണ് പട്രോളജി, ആരാണ് ഈ പിതാക്കന്മാർ എന്നൊന്നു ചുരുക്കമായി വിശദീകരിക്കാം.

ശ്ലീഹന്മാരുടെ കാലത്തിനുശേഷം 8-ാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ സത്യ പ്രബോധനം നടത്തുകയും, അതേക്കുറിച്ചു ഭാഷ്യങ്ങൾ രചിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവരെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പഠനത്തിനാണ് പൊതുവേ പട്രോളജി എന്നു പറയുക. അവരിൽ തന്നെ ദൈവികാവിഷ്കാരത്തിലൂടെ മനുഷ്യരക്ഷ സംലഭ്യമാക്കിത്തീർത്ത രക്ഷയുടെ സന്ദേശത്തെ അവികലമായ രീതിയിൽ മനസ്സിലാക്കുകയും, ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമാക്കുകയും, ആ സത്യത്തെ നിർമ്മലതയോടെ പകരുകയും ചെയ്ത വിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രഘോഷകരും വക്താക്കളും, പോരാളികളും, സംരക്ഷകരുമായവരേയും, അവരുടെ കൃതികളേയുമാണ് കത്തോലിക്കാസഭ ഈ ശാസ്ത്രശാഖയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. നിഷ്കൃഷ്ടാർത്ഥത്തിൽ പാശ്ചാത്യസഭയിൽ 7-ാം നൂറ്റാണ്ടുവരെയും - മഹാനായ ഗ്രിഗറി (✝604) അഥവാ സെവിലിലെ ഇസിദോർ (✝636) - പൗരസ്ത്യസഭയിൽ 8-ാം നൂറ്റാണ്ടുവരെയുള്ള (ഡമാസ്ക്കസിലെ

യോഹന്നാൻ - ✝749) കാലഘട്ടത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നവരുമായ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരാണ് സഭാപിതാക്കന്മാർ. അവികലവും അന്യാദൃശ്യവുമായ ചിന്തയാലും വിശകലനങ്ങളാലും വിശ്വാസരഹസ്യങ്ങളെ നിർവ്വചിക്കുകയും വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്തവരും ഇതിന്റെയെല്ലാം വെളിച്ചത്തിൽ സത്യപ്രബോധകരായി സഭ അംഗീകരിച്ചവരുമാണ് സഭാപിതാക്കന്മാർ എന്ന സംജ്ഞയ്ക്കർഹർ. ശ്ലീഹന്മാർ ആലേഖനം ചെയ്തുകാട്ടിയ ഈശോമിശിഹായേയും അവിടുത്തെ രക്ഷാകരസന്ദേശത്തേയും തൊട്ടടുത്ത കാലഘട്ടത്തിൽ അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞവരെന്ന നിലയിൽ അവരുടെ പഠനങ്ങൾക്കും, വിശ്വാസവിശദീകരണങ്ങൾക്കും, വി. ഗ്രന്ഥം കഴിഞ്ഞാൽ, സർവ്വപ്രധാനമായ സ്ഥാനമാണ് സഭ കൽപിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടായിരിക്കണം "മിശിഹാ മൂലക്കല്ലും, വി. ശ്ലീഹന്മാർ അടിസ്ഥാനവുമായ സഭാസൗധത്തിലെ ബലമേറിയ തൂണുകളാണ് സഭാപിതാക്കന്മാർ" എന്ന് പ. പിതാവ് ജോൺപോൾ 2-ാമൻ പാപ്പാ പറഞ്ഞത്.

d) സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ സ്ഥാനം

സഭാപിതാക്കന്മാർ സ്ഥലകാല സംസ്കാരങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ വിഭിന്നരായിരുന്നു എങ്കിൽത്തന്നെയും സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രഘോഷണത്തിൽ അവർ ഏകാഭിപ്രായക്കാരായിരുന്നു. അവരുടെ ദൈവശാസ്ത്രമെന്നത് ആവിഷ്കൃതസത്യത്തിന്റെ ലിഖിതരൂപമായ വി. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനമായിരുന്നു. ദൈവവചനത്തെ തങ്ങളുടെ ചിന്തയുടേയും, അജപാലന ജീവിതത്തിന്റേയും വിഷയമാക്കിക്കൊണ്ട് ദൈവാത്മാവിന്റെ സഹായത്താൽ വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് അവർ ദൈവശാസ്ത്രത്തെ പരിപുഷ്ടമാക്കി. പ്രതീകാത്മക വ്യാഖ്യാനം (typological interpretation), രൂപകാത്മകവ്യാഖ്യാനം (allegorical irrpretation), അന്തർവിജ്ഞാനീയ വ്യാഖ്യാനം (intutive interpretation), എന്നിങ്ങനെ പിതാക്കൻമാരുടെ വ്യാഖ്യാന വിഷയം മാംസംധരിച്ച വചനമായ മിശിഹായായിരുന്നു. ഈ മിശിഹായിലൂടെ അവർ എത്തിച്ചേർന്നതോ പിതാവും പുത്രനും, പരിശുദ്ധ റൂഹായുമായ ത്രിയേകദൈവത്തിലും! അങ്ങനെ വിശ്വാസത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ തിരുലിഖിതങ്ങളിലും ശ്ലൈഹിക പ്രബോധനങ്ങളിലും അന്നുവരെയുള്ള സഭാപാരമ്പര്യത്തിലും ഉറച്ചു നിന്നുകൊണ്ട് ദൈവത്തിന്റെ ഏകത്വം, ത്രിത്വം, മിശിഹായിലൂടെയുള്ള മനുഷ്യരക്ഷ, പരിശുദ്ധ റൂഹായുടെ പ്രവർത്തനം, സഭയുടെ സ്വഭാവം,

പ. കന്യകയുടെ രക്ഷാചരിത്രത്തിലുള്ള സ്ഥാനം എന്നിങ്ങനെയുള്ള കാര്യ മാത്ര പ്രസക്തമായ ദൈവശാസ്ത്ര വിഷയങ്ങൾ വികസിപ്പിക്കുവാനും വിശദീകരിക്കുവാനും അവർക്കു കഴിഞ്ഞു. അതോടൊപ്പം വളരെ ആധി കാരികമായ ഒരു മനുഷ്യശാസ്ത്ര (anthropology) ത്തിനും അവർ രൂപക ല്പന നൽകി. പിതാക്കന്മാരുടെ മാനുഷികവിജ്ഞാനീയത്തിനും അടി സ്ഥാനം ദൈവിക വെളിപാടായ, പരിപൂർണ്ണ ദൈവവും മനുഷ്യനുമായ മിശിഹാതന്നെയാണ്. അവർ മിശിഹാരഹസ്യത്തെ വിശ്വാസപൂർവ്വം ഉറ്റു നോക്കി. ആ മിശിഹാരഹസ്യത്തിൽ മനുഷ്യരഹസ്യം പ്രകാശിതമാകു ന്നത് അവർ കണ്ടു. കാരണം, ദൈവത്തിന്റെതന്നെ സത്തയും, പ്രതിച്ഛാ യയുമായ ദൈവപുത്രനിലാണല്ലോ ദൈവഛായയിൽ സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട മനുഷ്യന്റെ തികവും മികവും. അങ്ങനെ ക്രിസ്തീയമാനുഷികശാസ്ത്ര ത്തിനു സംഭാവന നല്കിയ പിതാക്കൻമാരുടെ കാലഘട്ടം ദൈവശാസ്ത്ര വികാസത്തിന്റെ ഏറ്റം പ്രകാശമാനമായ, ഫലസമൃദ്ധമായ കാലമായി പരി ഗണിക്കുന്നു.

മേൽപറഞ്ഞവ കൂടാതെ, വിവിധ ആരാധനക്രമങ്ങളുടെ ആവിർഭാവം, അവയുടെ നിയതമായ രൂപംപ്രാപിക്കൽ, സൂനഹദോസ്സുകളിലൂടെയുള്ള വിശ്വാസപ്രഖ്യാപനങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയൊക്കെയും ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ ദൈവശാസ്ത്രവളർച്ചയിലെ ശ്രദ്ധേയമായ സംഗതികളാണ്. ചുരുക്കത്തിൽ ദൈവവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ ഏറ്റം ഫലസംദായകമായ ഒരു ഘട്ടമായി, ഇതിനെ കണക്കാക്കുന്നതിൽ തെറ്റുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

e) ഒന്നും രണ്ടും നൂറ്റാണ്ടുകൾ

ചരിത്രത്തിൽ നിന്നും വ്യക്തമാകുന്നതുപോലെ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസം, അഥവാ ക്രിസ്തുമതം, ജന്മം കൊള്ളുന്നത് യഹൂദമതത്തിന്റെ കൈക്കു മ്പിളിലാണ്. യുഗങ്ങളുടെ പ്രതീക്ഷയായി, യഹൂദജനം പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊ ണ്ടിരുന്ന മിശിഹായുടെ ആഗമനം ലോക ചരിത്രത്തെ തന്നെ രണ്ടായി വിഭജിച്ചു. അതോടൊപ്പം ആ മിശിഹായെ സ്വീകരിച്ച ഏതൊരാളും താൻ ആയിരുന്ന അവസ്ഥയിൽ നിന്നും വേർതിരിക്കപ്പെട്ട് മിശിഹായുടേതാ യിത്തീരുന്നു; ക്രൈസ്തവ മതത്തിന്റെ അംഗത്വം സ്വീകരിക്കുന്നു. ഈ അംഗത്വം അനായാസമായ ജീവിത പദ്ധതിയായിരുന്നില്ല. പിന്നെയോ, യഹൂദർക്ക്ഇടർച്ചയും വിജാതീയർക്ക് ഭോഷത്തവുമായിരുന്ന ക്രൂശി തനെപ്രതി സ്വജീവരക്തം വിലയായി നൽകിയ മഹത്തായൊരു സംരം ഭമായിരുന്നു. ക്രൂശിതനെപ്രതി ആയിരങ്ങൾ ചുടുനിണം വീഴ്ത്തിയപ്പോൾ ആ രക്തത്തിൽ പതിനായിരങ്ങൾ ജീവൻ പ്രാപിച്ചു കാലം മുമ്പോട്ടു

പോയി, പീഢനങ്ങളും മർദ്ദനങ്ങളും വിശ്വാസമാകുന്ന പരിചക്ക് മുമ്പിൽ തകർന്നടിഞ്ഞു. ദൈവികശക്തിക്കു മുമ്പിൽ മാനുഷിക ശക്തികൾ നിഷ്പ്രഭമായി. ക്രൂശിതന്റെ പീഢകർ, ക്രൂശിതന്റെ മുമ്പിൽ അടിയറവു പറഞ്ഞതോടെ അന്നുവരെ പീഡകരായിരുന്നവർ അവിടുത്തെ വക്താക്കളായി. അങ്ങനെ റോമാ സാമ്രാജ്യം, മിശിഹായുടെ സാമ്രാജ്യമായി.

രാഷ്ട്രീയതലത്തിലുണ്ടായ മാറ്റം ദൈവശാസ്ത്രവളർച്ചയെ സാരമായി സ്വാധീനിച്ചു. അക്കാലഘട്ടത്തിൽ റോമാ സാമ്രാജ്യത്തിൽ പോലും പ്രാമുഖ്യം ലഭിച്ചിരുന്ന ഗ്രീക്കുഭാഷയും തത്ത്വശാസ്ത്രവും, ചിന്താധാരയും ക്രൈസ്തവവിശ്വാസത്തെ സ്വാധീനിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അതോടെ പ്രസ്തുത സംസ്ക്കാരത്തിലും തത്ത്വചിന്തയിലും ആവിഷ്കൃതസത്യങ്ങളെ വിശദീകരിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയും ഉടലെടുത്തു. ഗ്രീക്കു തത്ത്വശാസ്ത്രവും, പദങ്ങളും, ചിന്താധാരയും ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് ദൈവശാസ്ത്രം ആവിഷ്ക്കരിക്കുവാനുള്ള പരിശ്രമത്തിൽ ഗണനീയമായ പങ്ക് വഹിച്ച വ്യക്തിയാണു രക്തസാക്ഷിയായ വി. ജസ്റ്റിൻ.

രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ദൈവശാസ്ത്രവികാസത്തിൽ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയനായ, ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ പിതാവെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ലയൺസിലെ വി.ഇരണേവൂസിന്റെ സംഭാവന ദൈവശാസ്ത്രിത്തിന്റെ മറ്റുചില മാനങ്ങളെക്കൂടി അനാവരണം ചെയ്യുന്നതാണ്. ഇരണേവൂസ് വ്യക്തവും ശക്തവുമായ ബോദ്ധ്യത്തോടെ വിശ്വാസ സത്യങ്ങളെ ജ്ഞാനവാദം-(gnosticism) എന്ന പാഷണ്ഡതയ്ക്കെതിരായി ഏറ്റുപറയുവാനും, പഠിപ്പിക്കുവാനും ഭഗീരഥ പ്രയത്നം തന്നെ നടത്തി. അതോടെ ദൈവശാസ്ത്രം കുറേക്കൂടി ആഴത്തിൽ വിസ്തൃതിയിൽ വളർച്ച പ്രാപിച്ചു തുടങ്ങി. ജ്ഞാന വാദത്തിന്റെ കപടത തുറന്നുകാട്ടാനുള്ള തന്റെ പരിശ്രമത്തിൽ നവമായ ദൈവശാസ്ത്ര കണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾ നടത്താനല്ല അദ്ദേഹം യത്നിച്ചത്. ക്രിസ്തീയതത്ത്വസംഹിതകൾ, ഡോഗ്മാറ്റിക് പദങ്ങളിൽ എഴുതിപ്പിടിപ്പിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം യത്നിച്ചു. ഇത്തരമൊരു തീവ്ര പ്രയത്നം ആദ്യമായി നടത്തിയതും ഇദ്ദേഹം തന്നെ.

f) മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ട്

മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ ഏറ്റം പ്രഗത്ഭൻ, പണ്ഡിതനും വാഗ്മിയും താത്ത്വികനും ആയിരുന്ന ഒരിജൻ (Origen) ആണ്. വിശുദ്ധനെന്നു സഭ ഔദ്യോഗികമായി പ്രഖ്യാപിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിലും ഒരു മിസ്റ്റിക് കൂടിയായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാവന ദൈവശാസ്ത്രത്തിന് എന്നും ഒരു മുതൽക്കൂട്ടുതന്നെ. കൃതാർത്ഥതയോടെയും അർഹമായ

പ്രാധാന്യം നല്കിക്കൊണ്ടും സഭ അതു സ്വീകരിക്കുന്നുമുണ്ട്. അലക്സാൻഡ്രിയായിലെ പ്രസിദ്ധമായ വേദോപദേശ പാഠശാല (Catechetical School) യിലെ പ്രധാനാദ്ധ്യാപകനായിരുന്ന വ്യക്തിയെന്ന നിലയിലും ഇദ്ദേഹവും ശ്രേഷ്ഠമായ ഒരു സ്ഥാനം ദൈവശാസ്ത്ര വളർച്ചയിൽ വഹിക്കുന്നുണ്ട്. പ്ലേറ്റോയുടെ തത്ത്വചിന്തയെ കൂടുതൽ സ്നേഹിച്ച ഒരിജൻ അതിന്റെ സ്വാധീനത്തെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിലേക്കു തിരിച്ചുവിട്ടു.

ഒരിജന്റെ ദൈവശാസ്ത്രം ദൈവം - ത്രിത്വം - എന്ന അടിസ്ഥാന തത്ത്വത്തിലധിഷ്ഠിതമാണ്. മൂന്നാളുകൾക്ക് വ്യക്തിത്വത്തിലാണ് വ്യത്യാസമെന്നും, ദൈവം ഒരുവനാണെന്നും അദ്ദേഹം പഠിപ്പിച്ചു. ക്രൈസ്തവ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഏറ്റവും ഗഹനങ്ങളായ വിഷയങ്ങൾ സംബന്ധിച്ച് ഉദാത്തമായ സംഭാവന നല്കി ദൈവവിജ്ഞാനീയത്തെ ദീർഘദൂരം മുന്നോട്ടെത്തിച്ച ഒരിജനും ചരിത്രത്തിൽ ശ്രദ്ധേയമായ സ്ഥാനം പിടിച്ചിരിക്കുന്നു.

g) നാലും അഞ്ചും നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ

ദൈവശാസ്ത്രപുരോഗതിയിലെ സർവ്വപ്രധാനമായ കാലഘട്ടമാണ് 4 – 5 നൂറ്റാണ്ടുകൾ. കത്തോലിക്കാസഭയിൽ നിന്നും വേർപെട്ടു നില്ക്കുന്ന ഓർത്തഡോക്സ് സഭാ വിഭാഗങ്ങൾപോലും അംഗീകരിക്കുകയും സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ആദ്യത്തെ സൂനഹദോസ്സുകൾ നടന്നത് ഇക്കാലഘട്ടത്തിലത്രേ. ആവിഷ്കൃത ദൈവിക സത്യങ്ങളെ ബുദ്ധികൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കുവാനും, അന്നു ലഭ്യമായിരുന്ന ചിന്താധാരകളിലൂടെ അവയെ പ്രകടിപ്പിക്കുവാനും, പ്രഘോഷിക്കുവാനും, വിശകലനം ചെയ്യുവാനും തുടങ്ങിയപ്പോൾ ദൈവശാസ്ത്രം ശീഘ്രം വളരാൻ തുടങ്ങി. ഈ വളർച്ചയ്ക്കിടയിൽ അസ്വീകാര്യമായതു പലതും ഉടലെടുത്തു. പരമരഹസ്യമായ ത്രിത്വത്തെ സംബന്ധിച്ച വിശദീകരണയത്നങ്ങൾ - എങ്ങനെ ഒരു ദൈവം മൂന്നാകും, ഈ മൂന്നുപേർ എങ്ങനെ ഒരു ദൈവമാകും അവരിൽ ഒരാൾ എങ്ങനെ മനുഷ്യനാകും ആ ആളിൽത്തന്നെ എങ്ങനെ മനുഷ്യത്വവും ദൈവത്വവും ഒന്നിച്ചിരിക്കും എന്നിങ്ങനെയുള്ള നൂറു നൂറു ചോദ്യങ്ങൾ - പ്രശ്നങ്ങൾക്കു വഴിതെളിച്ചു. ത്രിത്വസ്സംബന്ധമായും, മിശിഹാകേന്ദ്രീകൃതമായും ധാരാളം പഠനങ്ങൾക്കും ഭാഷ്യങ്ങൾക്കും ഇത് ഇടനല്കി. അക്കൂട്ടത്തിൽ തെറ്റായ പഠനങ്ങളും പൊന്തിവന്നു. തെറ്റായവരെ തിരുത്തി ശരിയായതു ഉറപ്പിക്കുവാനുള്ള സഭയുടെ നീക്കമാണ് സൂനഹദോസ്സുകളിൽ സംഭവിച്ചത്. അവയിൽ പരമപ്രാധാന്യമർഹിക്കു

ന്നവയാണ് നിഖ്യാ (325), കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ (381) എഫേസൂസ് (431), കാത്സിഡോൺ (451) സൂനഹദോസ്സുകൾ. ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനങ്ങളായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്ന പ. ത്രിത്വം, ദൈവത്വവും മനുഷ്യത്വവും ഒരേ വ്യക്തിയിൽ സംയോജിച്ചിരിക്കുന്ന മിശിഹാരഹസ്യം, പ. ആത്മാവിന്റെ ദൈവികത, പ. കന്യകയുടെ ദൈവമാതൃത്വം തുടങ്ങിയവ ഇവയിലൂടെ നിർവ്വചിക്കപ്പെട്ടു. ഇതിന്റെ പിന്നിൽ കത്തോലിക്കാസഭയുടെ അഭിമാനസ്തംഭങ്ങളായ പല പിതാക്കന്മാരുടേയും സംഭാവനകൾ ഒളിമങ്ങാത്ത പ്രകാശഗോളങ്ങളായി അന്നും ഇന്നും നിലകൊള്ളുന്നു. അവരിൽ പ്രധാനികളാണ് വി. അത്തനേഷ്യസ്, കപ്പദോച്ചിയായിലെ പിതാക്കന്മാർ എന്നറിയപ്പെടുന്ന നീസ്സായിലെ വി. ഗ്രിഗരി, നസ്യാൻസിലെ വി. ഗ്രിഗരി, മഹാനായ വി. ബേസിൽ എന്നിവർ.

ക്രിസ്ത്രീയവിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന തത്ത്വങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു വിശ്വാസപരവും, അനുഭവപരവും ബൗദ്ധികവും യുക്തിപൂർണ്ണവുമായ പ്രതിപാദനങ്ങളിലൂടെയും ഭാഷ്യങ്ങളിലൂടെയും ദൈവശാസ്ത്രത്തിന് ആഴവും പരപ്പും നല്കാൻ ഈ പിതാക്കന്മാർക്കു കഴിഞ്ഞു.

4-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മേല്പറഞ്ഞ ഗ്രീക്കു പിതാക്കന്മാരോട് ദൈവശാസ്ത്രചിന്തയിൽ കിടപിടിക്കത്തക്ക സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നവരാണ് സുറിയാനി മല്പാന്മാരായ അഫ്രാറ്റസും എഫ്രേമും. ഇവരിൽ പ്രമുഖൻ എഫ്രേം തന്നെ. സുറിയാനി ഭാഷയിൽ രചിക്കപ്പെട്ട ഇവരുടെ കൃതികളിലെ വിവിധങ്ങളായ ദൈവവിജ്ഞാനീയ ചിന്താധാരകൾ, കത്തോലിക്കാസഭയുടെ ദൈവശാസ്ത്ര വളർച്ചയിൽ സുറിയാനിപാരമ്പര്യവും തനതായ സംഭാവന നല്കിയിട്ടുണ്ട് എന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നു.

h) അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ട്

അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിലേക്കു കടക്കുമ്പോൾ എഫേസൂസ് കൗൺസിലും (431), കാത്സിഡോൺ (451) കൗൺസിലുമാണ് ശ്രദ്ധേയമായിട്ടുള്ളത്. എഫേസൂസ് കൗൺസിലിലൂടെ ശ്രദ്ധേയനായ വ്യക്തിയാണ് അലക്സാണ്ഡ്രിയായിലെ സിറിൽ. ആ നൂറ്റാണ്ടിലെ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ അതികായൻ ആണ് ഇദ്ദേഹം. മോണോഫിസിറ്റിസം (ഏകസ്വഭാവവാദം) എന്നറിയപ്പെടുന്ന പാഷണ്ഡതയെ ഖണ്ഡിച്ചുകൊണ്ട് നിഖ്യാ - കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ സൂനഹദോസ്സുകളുടെ വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങൾ 451-ൽ സമ്മേളിച്ച കാൽസിഡോൺ കൗൺസിൽ ഒന്നുകൂടി ആവർത്തിച്ചുറപ്പിച്ചു.

ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനസത്യങ്ങളായ ദൈവത്തിന്റെ ഏകത്വം, ത്രിത്വം, ദൈവപുത്രന്റെ മനുഷ്യാവതാരം, ദൈവത്വവും മനുഷ്യത്വവും ഒന്നുചേരൽ, പരിശുദ്ധ റൂഹായുടെ ദൈവത്വം, പ. കന്യകയുടെ ദൈവമാതൃത്വം തുടങ്ങിയവ സംശയാതീതവും അനിഷേധ്യവുമായ വിധത്തിൽ നിർവ്വചിച്ച ഈ നാല് കൗൺസിലുകളും അവയുടെ വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളും ദൈവശാസ്ത്ര വളർച്ചയിലെ "നാഴികക്കല്ലു"കളാണ്.

അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിലെ പാശ്ചാത്യസഭാ പിതാക്കന്മാരുടെ ഗണത്തിൽ അഗ്രഗണ്യനാണ് ഹിപ്പോയിലെ മെത്രനായിരുന്ന വി. അഗസ്റ്റിൻ. സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ ഗണത്തിൽ അഗ്രഗണ്യനും, മഹാവിശുദ്ധനും, അഗാധപണ്ഡിതനും വാഗ്മിയും ദാർശനികനുമായ വി. അഗസ്റ്റിന്റെ ഉൾക്കാഴ്ചകൾ സഭയുടെ ഇന്നോളമുള്ള ദൈവശാസ്ത്രചിന്തയെ സാരമായി സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'ഏറ്റുപറച്ചിൽ' (Confessions) എന്ന തന്റെ ആത്മകഥയിലൂടെ വിശ്വവിഖ്യാതനായ ഈ മഹാവിശുദ്ധൻ ദൈവികകൃപാവരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആഴമാർന്ന പ്രബോധനങ്ങളാൽ സഭയെ ധന്യമാക്കിയതിനാൽ 'കൃപാവരത്തിന്റെ വേദപാരംഗതൻ' (Doctor of Grace) എന്നാണ് വിളിക്കപ്പെടുന്നത്.

ചുരുക്കത്തിൽ ദൈവശാസ്ത്ര വികാസത്തിൽ പിതാക്കന്മാരുടെ കാലം സുവർണ്ണകാലഘട്ടമായിരുന്നു. അമൂല്യങ്ങളായ നിക്ഷേപങ്ങൾ സാർവ്വത്രിക സഭയ്ക്കു കാഴ്ചവെച്ച പിതാക്കന്മാരും, എഴുത്തുകാരും അവരുടെ പ്രബോധനങ്ങളും കൂടാതെയുള്ള ഒരു ദൈവശാസ്ത്രം സഭയ്ക്കില്ല.

i) ദൈവശാസ്ത്രം മദ്ധ്യശതകങ്ങളിൽ

മദ്ധ്യയുഗത്തിലെ പ്രഥമ ദശ ട്രുള്ളോ സുനഹദോസു മുതൽ ഗ്രിഗറി ഏഴാമൻ മാർപ്പാപ്പാവരെയുള്ള കാലഘട്ടമാണ് (692 - 1073). 9-15 നൂറ്റാണ്ടുവരെയുള്ള ക്രിസ്തീയ ദൈവശാസ്ത്രത്തെ പൊതുവെ "സ്കൊളാസ്റ്റിക് ദൈവശാസ്ത്രം" എന്നാണ് പറയുക. മദ്ധ്യശതകങ്ങളുടെ ആദ്യഘട്ടത്തിൽ ദൈവശാസ്ത്ര പ്രതിപാദനം Alcuin എന്ന സന്ന്യാസിയുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള വി. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെയും പിതാക്കന്മാരുടെ കൃതികളുടെയും പഠനത്തോടെയാണ് ആരംഭിക്കുന്നത്. സന്ന്യാസാശ്രമ ജീവിതശൈലിയിലുള്ള ധ്യാനപരമായ ഈ പഠനം മേല്പറഞ്ഞവയുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്കു രൂപം കൊടുത്തു. പരിചിന്തനാത്മകമായ (Speculative) ഒരു ദൈവശാസ്ത്രത്തിനു രൂപം കൊടുക്കുക എന്നതിനേക്കാൾ ദൈവൈക്യം പ്രാപിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യമായിരുന്നു ഇവർക്കുണ്ടായിരുന്നത്.

എന്നാൽ 11-ാം ശതകം മുതൽ ഈ രീതിക്കു വ്യതിയാനം വന്നു. സ്കൊളാസ്റ്റിക് ദൈവവിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ പിതാവ് എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്ന കാന്റർബറിയിലെ വി. ആൻസലം അതീന്ദ്രീയവും അതി ബൗദ്ധികവുമായ (metaphysical) കാഴ്ചപ്പാടിലൂടെ വി. ഗ്രന്ഥത്തേയും, വി. പാരമ്പര്യത്തേയും നോക്കിക്കാണുവാനും വ്യാഖ്യാനിക്കുവാനുമാണ് തുനിഞ്ഞത്. വിശ്വാസവും മനുഷ്യയുക്തിയും തമ്മിൽ പൊരുത്തപ്പെടുത്തി മത തത്വങ്ങളെ തത്വശാസ്ത്രത്തിലൂടെ അവതരിപ്പിക്കുവാനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ യത്നം സ്കൊളാസ്റ്റിക് ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ പിതാവ് എന്ന നാമം അദ്ദേഹത്തിനു നേടിക്കൊടുത്തു.

12-ാം നൂറ്റാണ്ട് ആയപ്പോഴേയ്ക്കും അരിസ്റ്റോട്ടിലിന്റെ ഡയലെറ്റിക്സ് (Dialectics) ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ ഏറെ സ്വാധീനം ചെലുത്താൻ തുടങ്ങി. വാദവും, പ്രതിവാദവും അനുമാനവും, ഉപമാനവും മറ്റും കൂട്ടിച്ചേർത്ത് ബുദ്ധിക്കും യുക്തിക്കും നിരക്കുന്ന വിധത്തിൽ വിശ്വാസസത്യങ്ങളെ ആവിഷ്ക്കരിക്കുവാനുള്ള പരിശ്രമം സ്കൊളാസ്റ്റിക് ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ശൈലിയായിത്തീർന്നു. സ്കൊളാസ്റ്റിക് ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ ഒരു പ്രധാന പടിയാണ് അരിസ്റ്റോട്ടിലിന്റെ കൃതികൾ ഗ്രീക്കിൽ നിന്നും, അറബിയിൽ നിന്നും ലത്തീനിലേയ്ക്ക് പരിഭാഷപ്പെടുത്തിത്.

യുക്തിചിന്തയുടെയും, തത്വജ്ഞാനത്തിന്റെയും ഗുരുവായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന അരിസ്റ്റോട്ടിലിന്റെ തത്വശാസ്ത്രം ദൈവശാസ്ത്ര ചിന്താധാരയുടെ അടിസ്ഥാനമാക്കി രൂപപ്പെടുത്തി എടുത്തതിൽ പ്രമുഖർ മഹാനായ വി. ആൽബർട്ടും, വി. തോമസ് അക്വീനാസുമാണ്. ഒരു പ്രകൃതിശാസ്ത്രജ്ഞനും, തത്വജ്ഞാനിയും ദൈവവിജ്ഞാനിയുമായിരുന്ന വി. ആൽബർട്ട്, വി. തോമസ് അക്വീനാസിന്റെ ഗുരുഭൂതൻകൂടിയായിരുന്നു. 13-ാം ശതാബ്ദത്തിൽ പുനരുജ്ജീവനം പ്രാപിച്ച അരിസ്റ്റോട്ടിലിന്റെ തത്വശാസ്ത്രത്തെ ദൈവശാസ്ത്ര മണ്ഡലത്തിലേയ്ക്കു പ്രവേശിപ്പിച്ച് അതിനെ പരിപോഷിപ്പിച്ചത് വി. ആൽബർട്ടാണ്. അതുകൊണ്ടായിരിക്കണം സ്കൊളാസ്റ്റിക് തിയോളജിയുടെ സ്ഥാപകനായി ഇദ്ദേഹത്തെ കണക്കാക്കുന്നത്.

യുക്തിയും വിശ്വാസവും സമന്വയിപ്പിക്കുമ്പോഴും മറ്റു പല സ്കൊളാസ്റ്റിക് ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരേക്കാളുപരിയായി, വി. ഗ്രന്ഥത്തേയും പാരമ്പര്യത്തേയും കണക്കിലെടുത്ത വി. ബൊനവന്തുരായുടെ ദൈവശാസ്ത്രം

മിശിഹാകേന്ദ്രിതമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ തനതായ ശൈലിക്ക് ദൈവ ശാസ്ത്ര രൂപീകരണത്തിൽ ശ്രേഷ്ഠമായൊരു സ്ഥാനമുണ്ട്.

മദ്ധ്യശതകങ്ങളിലെ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനാണ് വി. തോമസ് അക്വീനാസ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ"സുമ്മാ തിയോളജിക്കെ" വിശ്വ പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. അരിസ്റ്റോട്ടിലിന്റെ ബൗദ്ധിക വിജ്ഞാനത്തിന്റേയും ക്രിസ്തീയ പാരമ്പര്യത്തിലെ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട സത്യങ്ങളുടേയും ഒരു സമന്വയമാണ് ഇതെന്നു പറയാം. ദൈവശാസ്ത്രമേഖലയിൽ അദ്ദേഹ ത്തിന്റെ സവിശേഷത, ബുദ്ധിക്കു പൂർണ്ണമായ പരിഗണന നല്കുമ്പോഴും ദൈവാവിഷ്ക്കാരത്തിന് അദ്ദേഹം അതിനെ വിധേയപ്പെടുത്തുന്നു എന്ന താണ്. 2-ാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിന്റെ സമയം വരെ സഭയുടെ ദൈവ വിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ മാനദണ്ഡമായി (Normative Theology) കരുതപ്പെട്ടി രുന്ന സ്കൊളാസ്റ്റിക് ദൈവശാസ്ത്രം സർവ്വപ്രധാനമായും അക്വീനാ സിന്റേതായിരുന്നു. സുപ്രസിദ്ധ യവനദാർശനികനായ അരിസ്റ്റോട്ടിലിന്റെ കാലം മുതലുള്ള വിവിധ ശാസ്ത്രങ്ങളിൽ അന്തർലീനമായിരുന്ന തത്വ ങ്ങൾ തെരഞ്ഞെടുത്തു ശേഖരിച്ച് മാനുഷികവിജ്ഞാനത്തിന്റെ, പ്രത്യേ കിച്ച് തത്വശാസ്ത്രത്തിന്റെയും ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെയും സമഗ്രമായ സമന്വയം, അഥവാ ഉദ്ഗ്രഥനം, സാധിതമാക്കി എന്നതാണ് ഈ "മഹാ സംയോജകന്റെ" (great synthesizer) ഏറ്റവും വലിയ വൈജ്ഞാനിക നേട്ടം. "ക്രിസ്തുമതത്തിലെ അരിസ്റ്റോട്ടിൽ" എന്നദ്ദേഹം അറിയപ്പെ ടുന്നതിനും നിദാനം മറ്റൊന്നല്ല.

വിശ്വാസത്തേയും ബുദ്ധിയേയും തമ്മിൽ സമന്വയിപ്പിച്ച് ആവിഷ്കൃത സത്യങ്ങളെ വിശദീകരിച്ചു ദൈവശാസ്ത്രത്തിനു രൂപം കൊടുക്കുന്നതിൽ സ്കൊളാസ്റ്റിക് ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ വിജയിച്ചുവെങ്കിലും മറ്റുപല കാര്യങ്ങളും ആ കാലയളവിൽ പിന്നോക്കം പോയി എന്നു സമ്മതിച്ചേ തീരൂ. വി. ഗ്രന്ഥവും വി. പാരമ്പര്യവുമാണല്ലോ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉറവിടങ്ങൾ. ഇവയ്ക്കു വേണ്ടത്ര സ്ഥാനവും ശ്രദ്ധയും നല്കുന്നതിൽ അവർ വലിയൊരളവ് പരാജയപ്പെട്ടു. അത് ദൈവശാസ്ത്രത്തിനു നല്കേണ്ട ചരിത്രാവബോധത്തിനും കുറവുവരുത്തി. കൂടാതെ ബുദ്ധി യുടേയും ദാർശനികതയുടേയും അതിപ്രസരം ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ അനാവശ്യവും അനാശാസ്യവുമായ തരംതിരിവുകൾക്കും ഇടവരുത്തി.

പതിനാലും പതിനഞ്ചും നൂറ്റാണ്ടുകൾ സ്കൊളാസ്റ്റിക് ദൈവശാസ്ത്ര ത്തിന്റെ തളർച്ചയുടെ കാലമാണ്. ഇക്കാലഘട്ടത്തിലാണ് വില്യം ഓഫ് ഓക്കാമിന്റെ "നോമിനലിസം" എന്ന സിദ്ധാന്തം അരിസ്റ്റോട്ടിലിന്റെ തത്വ

ശാസ്ത്രത്തിന്മേൽ ആക്രമണം നടത്തിയത്. വില്യമിന്റെ സിദ്ധാന്തമനുസരിച്ച് ബുദ്ധികൊണ്ട് ഉണ്മയെ (Being) അറിയുക സാദ്ധ്യമല്ല. ബുദ്ധിയുടെ ബന്ധത്തിൽ നിന്നു വിശ്വാസ തത്വങ്ങളെ മോചിപ്പിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. പരിണിത ഫലമോ? മതവും ബൗദ്ധികവിജ്ഞാനവും തമ്മിലൊരു വേർതിരിവിനു ഇടയായി. അതേതുടർന്നു വിശ്വാസം മാത്രം മതി എന്ന കാഴ്ചപ്പാട് ഉടലെടുത്തു.

ഇങ്ങനെ ഒരുവശത്തു തളർച്ചയുടെയും മറുവശത്തു നൂതനചിന്താധാരകളുടെ ആവിർഭാവങ്ങളുടേയും നടുവിൽ ക്രിസ്തീയതയ്ക്ക് ഒരു ഉണർവ്വും ഉത്തേജനവും നല്കുവാൻ കെല്പുള്ള ഒരു നവോത്ഥാനം 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ സംഭവിച്ചു. അതാണ് മാർട്ടിൻ ലൂതറിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുണ്ടായ നവീകരണപ്രസ്ഥാനം (Reformation Movement) സഭയുടെ പിളർപ്പിനും പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു സഭയുടെ സ്ഥാപനത്തിനും കാരണക്കാരനായ ലൂതറിനെ പലരും കാണാറുള്ളു. യഥാർത്ഥത്തിൽ ലൂതറിന്റെ ലക്ഷ്യം, സഭയുടെ ഭിന്നിപ്പായിരുന്നില്ല. മറിച്ച്, സഭയുടെ ആന്തരികനവീകരണമായിരുന്നു. സഭയുടെ ദൈവശാസ്ത്രമേഖലയിൽ മാത്രമല്ല, സഭാജീവിതത്തിലും അധികാരവിനിയോഗത്തിലും സാമൂഹികതലങ്ങളിലുമൊക്കെ തളർച്ചയും വിളർച്ചയും വന്നുഭവിച്ച മദ്ധ്യശതകങ്ങളിൽ സഭാഗാത്രത്തെ അവയിൽ നിന്നും മോചിപ്പിക്കുവാനുള്ള യത്നമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റേത്. ബുദ്ധിയിൽ കുടുങ്ങിപ്പോയ വിശ്വാസസത്യങ്ങളെ അതിൽ നിന്നു മോചിപ്പിച്ച് യഥാർത്ഥ ദൈവവചനമായ വി. ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഊന്നിനിന്നുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ദൈവശാസ്ത്രത്തിനു രൂപം കൊടുക്കുവാൻ, തന്റെ 'രക്ഷ' ഉറപ്പുവരുത്തുവാനുള്ള ആഗ്രഹത്താൽ പ്രേരിതനായി, അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. നിലവിലിരുന്ന സ്കൊളാസ്റ്റിക് ചിന്താധാരയെ പരിത്യജിച്ചുകൊണ്ട് വ്യക്തിപരവും ആദ്ധ്യാത്മികവും, അസ്തിത്വപരവും, വി. ഗ്രന്ഥാധിഷ്ഠിതവുമായ ഒരു ദൈവശാസ്ത്ര ശൈലിക്ക് മാർട്ടിൻ ലൂതർ രൂപം കൊടുത്തു. ഇതു വളരെ ക്രിയാത്മകമായ ഒരു ദൈവശാസ്ത്രത്തിന് വഴിതെളിച്ചു.

പ്രോട്ടസ്റ്റന്റിസത്തിന് അടിസ്ഥാനതത്വങ്ങൾ രൂപകല്പന ചെയ്തു നല്കിയ ജോൺ കാൽവിൻ നവീകരണകാലഘട്ടത്തിലെ പ്രശസ്തനായ ഒരു ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനാണ്. ജോൺ നല്കിയ, പ്രോട്ടസ്റ്റന്റിസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന പ്രമാണങ്ങൾമൂലം യൂറോപ്പിലും അമേരിക്കയിലും അദ്ദേഹം പരക്കെ അറിയപ്പെടുവാനും ഇടയായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ

"Institute" പാശ്ചാത്യ ദൈവശാസ്ത്ര പാരമ്പര്യത്തിലെ ഒരു ക്ലാസ്സിക് കൃതിയാണ്.

പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് പ്രസ്ഥാനത്തിനെതിരായ കത്തോലിക്കാസഭയുടെ നിലപാട് ട്രെന്റ് സൂനഹദോസിലൂടെ പ്രഖ്യാപിതമായി. ലൂതറുടേയും കൂട്ടരുടേയും വാദങ്ങളേയും, പഠനങ്ങളേയും അവഗണിച്ചുകൊണ്ട് സ്കൊളാസ്റ്റിക് ശൈലിയിൽ കത്തോലിക്കാസഭ വിശ്വാസ സത്യങ്ങളെ ഉറപ്പിച്ചു പറയുകയും വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ സ്കൊളാസ്റ്റിക് ദൈവശാസ്ത്രം സഭയുടെ ഔദ്യോഗികപഠനങ്ങളിലും കയറിപ്പറ്റി. ലൂതറിന്റേയും കൂട്ടരുടേയും ക്രിയാത്മകമായ ദൈവശാസ്ത്ര വിചിന്തനങ്ങൾ നിരാകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

18-ാം നൂറ്റാണ്ട് പ്രബുദ്ധത (enlightenment) -യുടെ കാലഘട്ടമാണ്. ഈ നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാന ദശകങ്ങളിൽ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാരുടെയിടയിൽ ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഒരു പുനഃർവ്യാഖ്യാനം, പുനഃർവിചിന്തനം പ്രകടമായി. എന്നാൽ കത്തോലിക്കാ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കു "കാലത്തിന്റെ ചുവരെഴുത്തു" വായിക്കാനോ അതനുസരിച്ചു പ്രതികരിക്കുവാനോ കഴിഞ്ഞില്ല. സ്കൊളാസ്റ്റിക് ചട്ടക്കൂട്ടിൽ രൂപകല്പന ചെയ്ത സഭയുടെ ഔദ്യോഗിക പ്രബോധനങ്ങളിൽ തളംകെട്ടി നിന്ന ചിന്താഗതിയിൽ നിന്നു വിട്ടുമാറാൻ, അതിനപ്പുറം കടന്നൊന്നു പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ഒട്ടും ശ്രദ്ധയും താല്പര്യവും കത്തോലിക്കാവിഭാഗം കാണിച്ചില്ല. എങ്കിലും വിനാവിളംബം സ്കൊളാസ്റ്റിസിസം കാലഘട്ടത്തിനനുസരിച്ച് പ്രതികരിക്കുവാൻ അപര്യാപ്തമാണെന്നും നൂതനങ്ങളായ ദൈവശാസ്ത്ര ചിന്താധാരകൾ ആവശ്യമാണെന്നുമുള്ള ഒരവബോധം അവിടവിടെയായി പൊന്തിവരുവാൻ തുടങ്ങി. അതിന്റെ ഫലമാണ് 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ നവീകരണ ശ്രമങ്ങൾ. വളരെ സമ്പന്നവും തീവ്രവുമായ ദൈവശാസ്ത്ര പ്രയത്നങ്ങൾക്കു രൂപം നല്കിയ ഈ നൂറ്റാണ്ടിൽ വി. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ശാസ്ത്രീയാപഗ്രഥന മാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ അതിന്റെ ചരിത്രപരവും, സാഹിത്യപരവും, വിമർശനാത്മകവുമായ പഠനങ്ങൾ നടന്നു. ആഴമാർന്ന ദൈവവചനപഠനത്തിനും, അതിലൂടെ വെളിവായ ദൈവികസത്യങ്ങളുടെ മനസ്സിലാക്കലിനും ഇതേറെ സഹായിച്ചു. പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ സംഭാവന ഇക്കാര്യത്തിൽ ഏറെ ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഇതര ക്രൈസ്തവസഭകളിൽ നടന്ന നവീകരണയത്നങ്ങൾ കത്തോലിക്കാസഭയ്ക്ക് ഒരു വെല്ലുവിളിയും, ആത്മപരിശോധനയ്ക്കുള്ള അവസരവുമായിത്തീർന്നു.

കൂടാതെ ഈ നൂറ്റാണ്ടിൽ ഉയർന്നുവന്ന പല തത്വശാസ്ത്രങ്ങളും ആശയവാദം, അനുഭവവാദം, അസ്തിത്വവാദം, പ്രക്രിയാവാദം Idealism, Empiricism, Existentialism Process thought അരിസ്റ്റോട്ടിലിന്റെ തത്വചിന്ത യിൽ നിന്നു വിട്ടുമാറി ചിന്തിക്കുവാനും, കുറേക്കൂടി വ്യക്തിപരവും അസ്തിത്വപരവും ക്രിയാത്മകവുമായ പല ദൈവശാസ്ത്ര ചിന്താധാര കൾക്കു രൂപം കൊടുക്കുവാനും ഇടയായി. കാന്റ്, ഫിക്റ്റേ, ഷെല്ലിംഗ്, ഹേഗൽ, കീർക്കെഗാഡ്, ഹ്യൂം, ലോക്ക്, മുതലായവർ വിവിധ തത്വശാസ്ത്ര ചിന്താധാരകൾക്കു രൂപം കൊടുത്തവരിൽ പ്രമുഖരാണ്.

ഷ്ലയിമാകർ ഇക്കാലഘട്ടത്തിലെ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞ ന്മാരിൽ പ്രമുഖൻ ആണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യകാലകൃതിയായ Speeches on Religion പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ ചെലുത്തിയ സ്വാധീനം അതുല്യമാണ്. ക്രിസ്തീയ വിശ്വാസത്തിന്റെ എല്ലാ സത്യ ങ്ങളെയും കുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്ന The Christian Faith ഉം സവിശേഷ ശ്രദ്ധയാകർഷിക്കുന്നു.

നാനാവശത്തുനിന്നുമുണ്ടായ നവീകരണയത്നങ്ങൾ കത്തോലിക്കാ സഭയിലും ചലനങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചുതുടങ്ങി. വ്യക്തമായ രണ്ടു ദൈവശാസ്ത്ര ചിന്താധാരകളാണ് ഇക്കാലത്തു സഭയിൽ പ്രകടമായത്.

(a) സഭയുടെ നിലവിലിരുന്ന ദൈവശാസ്ത്ര ചിന്താഗതിയെ അംഗീ കരിക്കുകയും, ഉറപ്പിക്കുകയും, അതിനെ സാധൂകരിച്ചുകൊണ്ട് ഭാഷ്യങ്ങൾ രചിക്കുകയും ചെയ്ത ചിന്താഗതി. സഭയെ പരിപൂർണ്ണമായ ഒരു സമൂഹ (Perfect Society) മായി വീക്ഷിക്കുന്ന ഒരു നിലപാടായിരുന്നു അത്. അൾട്രാമൊണ്ടേനിസ്റ്റുകൾ എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന അവർ മാർപ്പാപ്പായുടെ പരമാധികാരത്തിന്റേയും, റോമൻ ആരാധനാക്രമപാരമ്പര്യത്തിന്റേയും വക്താക്കളായിരുന്നു. സഭയെന്നത് ഹയരാർക്കിയാണെന്ന ധാരണയിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന അവരുടെ ദൈവശാസ്ത്രവീക്ഷണം സാർവ്വത്രിക സഭയെ സംബന്ധിച്ചുള്ളതായിരുന്നു. റോം സഭയുടെ കേന്ദ്രം മാത്രമല്ല, പ്രാദേ ശിക സഭകളുടെ ഐക്യത്തിന്റെ കേന്ദ്രവും, ഉറവിടവും കൂടിയാണെന്നു അവർ കരുതി. കൂടാതെ മെത്രാന്മാരുടെ അധികാരം മാർപ്പാപ്പയിൽ നിന്നും വരുന്നതാണെന്നും അവർ പഠിപ്പിച്ചു. സാർവ്വത്രികവും, കേന്ദ്രീകൃതവും, നൈയാമികവുമായ ഒരു സഭാശാസ്ത്രത്തിനു രൂപം കൊടുത്ത അൾട്രാ മൊണ്ടേനിസ്റ്റുകളിൽ പ്രമുഖർ Cappellri, W.G.Ward, H.Manning എന്നിവ രാണ്. ഇവരുടെ ചിന്താഗതിയ്ക്കുള്ള സഭയുടെ ഔദ്യോഗിക അംഗീകാ രമായിരുന്നു ഒന്നാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ. മാർപ്പാപ്പായുടെ പരമാ

ധികാരവും, അപ്രമാദിത്വവും നിർവ്വചിച്ചുകൊണ്ട് സർവ്വാധികാരങ്ങളും റോമൻകൂരിയായിൽ, അതിന്റെ കേന്ദ്രമായ മാർപ്പാപ്പയിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ച ഈ ദൈവശാസ്ത്ര ചിന്താധാരയുടെ തിക്തഫലം പിന്നീട് സഭാജീവിതത്തിൽ വളരെ രൂക്ഷമായി അനുഭവപ്പെട്ടു.

(b) യോഹന്നാസ് ആഡം മ്യേളർ (Johannes Adam Moehler) എന്ന ജർമ്മൻ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ നടന്ന നവീകരണ യത്നങ്ങൾ മറ്റൊരു ദൈവശാസ്ത്ര ചിന്താസരണിക്കു വഴി തെളിച്ചു. വി. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെയും, ആരാധനാക്രമ പാരമ്പര്യങ്ങളുടെയും, പിതാക്കന്മാരുടെ കൃതികളുടെയും ആഴത്തിലുള്ള പഠനങ്ങളിലൂടെ ആവിഷ്കൃത സത്യങ്ങളെ അതിന്റെ തനിമയിലും പരിശുദ്ധിയിലും കണ്ടെത്താൻ അദ്ദേഹത്തിനും അനുയായികൾക്കും കഴിഞ്ഞു. ഫലമോ? സഭയെന്നത് വ്യവസ്ഥാപിതമായ ഒരു സംഘടനയോ, റോമാമാർപാപ്പയോ, മെത്രാന്മാരോ മാത്രമല്ലെന്നും, പ്രത്യുത മൂന്നെങ്കിലും ഒന്നായിരിക്കുന്ന പ. ത്രിത്വത്തിന്റെ കൂട്ടായ്മയുടെ മാതൃകയിൽ പിതാവിനാൽ വിളിക്കപ്പെട്ട്, പ. റൂഹായിൽ ഒന്നുചേർക്കപ്പെട്ട് മിശിഹായുടെ മൗതികശരീരമായിത്തീർന്ന വിശ്വാസികളുടെ കൂട്ടായ്മയാണെന്നുള്ള ബോദ്ധ്യത്തിലേയ്ക്ക് അവർ കടന്നുവന്നു. ദൃശ്യമായ സംഘടനാസ്വഭാവമല്ല അദൃശ്യമായ ദൈവികസാന്നിദ്ധ്യമാണ് സഭാസമൂഹത്തെ സജീവവും ചലനാത്മകവുമാക്കുന്നതെന്നും അവർ വാദിച്ചു. അതിനാൽ സഭയുടെ ഐക്യത്തിനു നിദാനം പ. ത്രിത്വമാണ്, ദൈവത്തിന്റെ ആത്മാവാണ് എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഉന്നതവും ഉദാത്തവുമായ ഒരു കാഴ്ചപ്പാടിലേയ്ക്കു വരുവാൻ മ്യേളർക്കും കൂട്ടർക്കും കഴിഞ്ഞു. ഈ നവീകരണപ്രസ്ഥാനത്തെ ''ഉറവിടങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള നീക്കം'' (Re-sourcement movement) എന്നാണ് പറയുന്നത്. ജർമ്മനിയിലെ ട്യൂബിങ്ങൻ സ്കൂളിലെ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരായ Peronne, Scheeban എന്നിവർ മ്യേളരുടെ സഹായികളും ഇതിന്റെ വക്താക്കളുമായിരുന്നു. ഇതര ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ധാർമ്മിക ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനായ Hirscher, സഭാചരിത്രകാരനായ Hefte, ഡോഗ്മാറ്റിക് ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരായ Staudenmeir, ഗൗവി തുടങ്ങിയവരാണ്. ചരിത്രപരവും പരിചിന്തനാത്മകവുമായ ചിന്തകളെ സമന്വയിപ്പിക്കുക എന്നതായിരുന്നു ഇവരുടെ പ്രധാനപ്പെട്ട പരിഗണന.

സഭയുടെ വി. ഗ്രന്ഥാധിഷ്ഠിതവും ചരിത്രപരവുമായ വശങ്ങളെ സമന്വയിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ദൈവശാസ്ത്ര വിപുലീകരണത്തിന് ഇംഗ്ലണ്ടിൽ നേതൃത്വം നല്കിയത് ഹെൻറി ന്യൂമാൻ (Henri Newmann) ആണ്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ Theory of the Development of Christian Doctrine എന്ന കൃതി ജർമ്മൻകാരായ J.S.Drey, J.A.Moehler എന്നിവരുടെ ചിന്താധാര യോടു സാധാർമ്മ്യവും, താല്പര്യവും കാണിക്കുന്നുണ്ട്. ഇപ്രകാരമുള്ള നവീകൃതചിന്താധാരയ്ക്ക് ഓർത്തഡോക്സു ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ സംഭാവനയും സ്വാധീനവും പ്രത്യേകം സ്മർത്തവ്യമാണ്. അവരിൽ പ്രമു ഖരാണ്. A.Khomiakov, S.Bulgakov, G.Florovsky എന്നിവർ.

19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ സ്കൊളാസ്റ്റിക് ദൈവശാസ്ത്ര ത്തിന് വീണ്ടും ഒരു ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പുണ്ടായി. ഒന്നാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ അതിന്റെ പരമകാഷ്ഠയായിരുന്നു. ന്യൂനപക്ഷമായിരുന്ന ട്യൂബിങ്ങൻ സ്കൂളും അതിലെ പ്രമുഖരായ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ചിന്താധാരകളും നിഷ്പ്രഭമായി. മദ്ധ്യശതകങ്ങളിലെപ്പോലെ സ്കൊളാ സ്റ്റിക് ദൈവശാസ്ത്രമാണ് കത്തോലിക്കാ വിശ്വാസം പ്രകടമാക്കുവാനുള്ള ഏറ്റവും പറ്റിയ മാർഗ്ഗമെന്നു സഭ കരുതി. അതു മറ്റു ക്രിയാത്മകമായ ചിന്താധാരകളെ കീഴ്പ്പെടുത്തുന്ന ദുരവസ്ഥയിലെത്തി. എങ്കിലും കത്തോ ലിക്കാ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഭാവിയിൽ സംഭവിക്കാനിരുന്ന, ഉയിർത്തെഴുന്നേൽപിനും, അത്ഭുതാവഹമായ നവീകരണത്തിനും പശ്ചാ ത്തലമൊരുക്കിക്കൊണ്ട് അവയൊക്കെയും വീറോടെ പിടിച്ചു നിന്നു.

j) 20-ാം നൂറ്റാണ്ട്

“സഭയുടെ നൂറ്റാണ്ട്” എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന 20-ാം നൂറ്റാണ്ട് സഭാതലത്തിലൊന്നാകെ നവീകരണത്തിനു വഴി തുറന്നു. അടിസ്ഥാന പരമായ ദൈവവിജ്ഞാനീയ നവീകരണം ഇതിനു പ്രേരകമായി വർത്തി ച്ചു. വി. ഗ്രന്ഥം, പിതാക്കന്മാരുടെ കൃതികൾ, ആരാധനാപരവും ചരിത്ര പരവുമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എന്നിവയുടെ പഠനങ്ങൾ സഭാതലത്തിലൊന്നാകെ ചലനമുളവാക്കി. വി. ഗ്രന്ഥപഠനത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാൻ "Divino Affalnte Spiritu" (1943) എന്ന ചാക്രികലേഖനം 12-ാം പീയൂസ് മാർപ്പാപ്പ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. ആഗോളതലത്തിൽ ഒരു ബിബ്ലിക്കൽ കമ്മീഷൻ രൂപ വൽക്കരിക്കപ്പെട്ടു. പൗരസ്ത്യസഭകൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു കോൺഗ്രി ഗേഷൻ (Congregation for the Oriental Churches) സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. പൗരസ്ത്യ സഭകളുടെ ദൈവശാസ്ത്രം, ചരിത്രം എന്നിവ പഠനവിധേയ മായി; അങ്ങനെ വിവിധതലങ്ങളിലും തരങ്ങളിലും നവീകരണയത്ന ങ്ങൾ ഊർജ്ജിതമായി നടന്നു. ഇവയെല്ലാം സഭാതലത്തിലൊന്നാകെ അനുരണനങ്ങളുളവാക്കി. എക്യുമെനിക്കൽ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് ഇവ വഴി തെളിച്ചു. “ഉറവിടങ്ങൾ” തേടിയുള്ള ഈ അന്വേഷണത്തിൽ ഒളിഞ്ഞുകി

ടന്നിരുന്ന, വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന, വിലയേറിയ ദൈവശാസ്ത്ര സമ്പന്ന തകൾ കണ്ടെത്താൻ നേതൃത്വം നല്കിയ M.D.Chenu, Y.Congar, H.de-Lubac, L.Bouyer, C.Duquock എന്നിവർ ഫ്രാൻസിൽ നിന്നുള്ളവരാണ്. ജർമ്മനിയിൽ നിന്നും K.Rahner, W.Kasper, K.Neufeld, ഹോളണ്ടിൽ നിന്നും E.Schillebeeckx, അമേരിക്കയിൽ നിന്നും A.Dulles, E.Kilmartin, G.Komonchak, M.Fahey മുതലായവർ ഉറവിടങ്ങളിലധിഷ്ഠിതമായ ദൈവ ത്തിന്റെ ശാസ്ത്രവക്താക്കളാണ്. പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാരുടെ ഇടയിൽ നിന്നു K.Barth ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെ ഏറെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ Church Dogmatics എന്ന ഗ്രന്ഥം സവിശേഷ ശ്രദ്ധ അർഹിക്കുന്നതാണ്. ഓർത്തഡോക്സ് സഭകളിൽ നിന്ന് O.Clement, J.Meyendorff, N.Nissiotis, J.D.Zizioulas എന്നിവരും പൗരസ്ത്യകത്തോലിക്കാസഭകളിൽ നിന്ന് P.Jousif, T.Spidlik, P.B.T.Bilaniuk, E.Lanne എന്നിവരുമാണ് ഈ പ്രസ്ഥാ നത്തിന്റെ വക്താക്കൾ. ഈ നവീകരണയത്നം ഫലമണിഞ്ഞത് വത്തി ക്കാൻ കൗൺസി (1962-65) ലിൽ ആണ്. 2-ാം പന്തക്കുസ്താ എന്നറിയ പ്പെടുന്ന ഈ മഹത്സംഭവം ക്രിസ്തീയദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെയും സഭാ ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും വളർച്ചയ്ക്കു മാത്രമല്ല, സഭ ഒന്നാകെയുള്ള അടി സ്ഥാനപരമായ മാറ്റങ്ങൾക്കും വേദിയായി. ദൈവശാസ്ത്രചിന്തയിൽ വന്ന വ്യതിയാനമാണ് ഇവയിലേറെ പ്രധാനം.

ദൈവശാസ്ത്രവളർച്ചയിലെ നവംനവങ്ങളായ കണ്ടെത്തലുകളുടെ ഒരു കാലമാണ് രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിനുശേഷമുള്ള ഇക്കാല ഘട്ടം. ഉന്നതവും ഉദാത്തവുമായ ദൈവശാസ്ത്ര ചിന്തകളാൽ നിബിഡ മായ രണ്ടാംവത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ പ്രമാണരേഖകളുടെ ആനുകാലി കമായ പഠനം, സഭൈക്യത്തെ ലക്ഷ്യംവെച്ചുകൊണ്ടുള്ള പൊതുവായ ഉറവിടമന്വേഷിക്കൽ, ആധുനികലോകത്തിന്റെ പ്രശ്നങ്ങളേയും ആവശ്യ ങ്ങളേയും കാലത്തിന്റെ ഇതര അടയാളങ്ങളേയും കണക്കിലെടുത്തുകൊ ണ്ടുള്ള ആവിഷ്കൃത സത്യവിശദീകരണങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ നാനാതര ത്തിലുള്ള ദൈവശാസ്ത്ര വിചിന്തനങ്ങൾ അതിനെ ധന്യവും സമ്പുഷ്ട വുമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ചുരുക്കത്തിൽ പരമസത്തയും, പരമരഹസ്യവുമായ ദൈവത്തെ മന സ്സിലാക്കുവാനും ഉൾക്കൊള്ളുവാനുമുള്ള മനുഷ്യചേതനയുടെ അഭിനി വേശം കാലഘട്ടത്തിന്റെ മുന്നോട്ടുള്ള നീക്കത്തിൽ പുതുപുത്തൻ ചിന്താ ധാരകൾക്കും, ആശയാവിഷ്ക്കരണങ്ങൾക്കും രൂപം നല്കി. ചിലർ ആവി

ഷ്കൃതസത്യങ്ങളെ നിർമ്മലമായി പരിപാലിച്ചു. എന്നാൽ മറ്റു ചിലർ അതു മനസ്സിലാക്കിയതിൽ തെറ്റുപറ്റി. അങ്ങനെ വിവിധങ്ങളായ ദൈവ വിജ്ഞാനീയശാഖകൾ രൂപംകൊണ്ടു. എന്നിട്ടും നിത്യസത്യത്തെ മനുഷ്യൻ പൂർണ്ണമായി ഉൾക്കൊണ്ടില്ല. ഇനിയും ദൈവശാസ്ത്രവളർച്ചയ്ക്കു അതു വഴിതുറക്കുന്നു. ചിന്താസരണികളിൽ കാലഘട്ടത്തിനനുസൃതമായ മാറ്റങ്ങൾ സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും മാറ്റമില്ലാത്തതായി നിത്യസത്യം എന്നും നിലനിൽക്കുന്നു. ഈ നിത്യസത്യത്തിനു മുമ്പിൽ തലകുനിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ ഭാഗ്യവാൻ!

വിചിന്തനത്തിന്

1. സുവിശേഷകരെ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരായി കരുതാനാവുമോ? വിശദീകരിക്കുക.
2. വി. തോമസ് അക്വീനാസിന് ദൈവശാസ്ത്ര ചരിത്രത്തിലുള്ള സ്ഥാനം വിശദമാക്കുക?
3. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ദൈവശാസ്ത്രത്തിൽ ഉടലെടുത്ത നവീന ചിന്താ രീതികൾ ഏവ?. അവ രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിനെ എപ്രകാരം സ്വാധീനിച്ചു?.

അഭ്യാസം

വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിനുശേഷം സഭാ ജീവിതത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ള ഏതെങ്കിലും മൂന്നു മാറ്റങ്ങൾ കണ്ടെത്തി എഴുതുക.

അനുബന്ധം 2
വി. ആഗസ്തീനോസ്

പാശ്ചാത്യ ദൈവശാസ്ത്രശാഖയിലെ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധനായ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനും സഭാപിതാവുമാണ് വി.ആഗസ്തീനോസ് (St. Augustine). AD 354 നവംബർ 13ന് വടക്കേ ആഫ്രിക്കയിലെ തഗാസ്തെ എന്ന പട്ടണത്തിലാണ് അദ്ദേഹം ജനിച്ചത്. ചെറുപ്പം മുതലേ അതീവ ധിഷണാശാലിയായിരുന്ന അഗസ്റ്റിന്റെ മാതാപിതാക്കൾ വിജാതീയനായ പട്രീഷ്യസും (AD 371-ൽ തന്റെ മരണത്തിനുമുമ്പ് അദ്ദേഹം മാമ്മോദീസാ സ്വീകരിച്ച് ക്രിസ്ത്യാനിയായി) ഭക്തയായ മോനിക്കയും ആയിരുന്നു. യൗവനത്തിൽ തെറ്റായ പഠനങ്ങളാലും ആശയങ്ങളാലും വഴിതെറ്റിനടക്കാനിടവന്ന അഗസ്റ്റിൻ AD 387ൽ വി. അംബ്രോസിന്റെ പ്രസംഗം കേട്ട് മാനസാന്തരത്തിന്റെ വഴിയിലെത്തി. വി. പൗലോസ് ശ്ലീഹായുടെ റോമാലേഖനം 13:12-14 വാക്യങ്ങളാണ്. വി. അഗസ്റ്റിന്റെ മാനസാന്തരത്തിനു ഹേതുവായത്. തന്റെ മാനസാന്തരത്തിന്റെ കഥ വിവരിക്കുന്ന "ഏറ്റുപറച്ചിൽ" (Confessions) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ തന്റെ മാനസാന്തരത്തെ വെളിപ്പെടുത്തികൊണ്ട് അദ്ദേഹം കുറിക്കുന്ന വരികൾ ശ്രദ്ധേയമാണ്.

"ദൈവമേ, നിന്നെ അറിയാൻ ഞാൻ എത്രവൈകി
എന്റെ ഉള്ളിലെ നിറഞ്ഞ സാന്നിധ്യമായി നീ വസിച്ചപ്പോൾ
നിന്നെ ഞാൻ തേടിയത് ബാഹ്യലോകത്തായിരുന്നു.
ഞാൻ നിന്നെ വിട്ടു നടന്നപ്പോഴും നീ എന്നെ വിട്ടകന്നില്ല.
നിന്റെ വിളിയും നിലവിളിയും എന്റെ ബധിരത മാറ്റി
നിന്റെ രശ്മിയും പ്രകാശവും എന്റെ അന്ധത മാറ്റി
നീ എന്നെ തൊട്ടപ്പോൾ നിന്റെ സമാധാനത്തിനായി ഞാൻ ദാഹിച്ചു.
കാരണം, നീയാണ് നീ മാത്രമാണ് എന്റെ ഉടയവൻ
നിന്നെ കാണുംവരെ എന്റെ ആത്മാവ് അസ്വസ്ഥമായിരുന്നു.
നിത്യനൂതന സൗന്ദര്യമേ നിനക്കായി ഞാനെന്നും സ്തുതി പാടും"

391-ൽ വൈദികനായും 396-ൽ ഹിപ്പോ രൂപതയുടെ മെത്രാനായും അഗസ്റ്റിൻ അഭിഷിക്തനായി. സത്യവിശ്വാസത്തിന്റെ സംരക്ഷകനും കറയറ്റ അജപാലകനും നലം തികഞ്ഞ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞനുമായ അഗസ്റ്റിൻ സഭയുടെ വേദപാരംഗതന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനാണ്. വരപ്രസാദം, കൂദാശകൾ, പരി. ത്രിത്വം, ജന്മപാപം എന്നീ ദൈവശാസ്ത്ര വിഷയങ്ങളിൽ കത്തോലിക്കസഭയുടെ പഠനങ്ങൾക്ക് ആധാരമായി നിലകൊള്ളുന്ന കാഴ്ചപ്പാടുകൾ വ.അഗസ്റ്റിന്റേതാണ്. പ്രസ്തുത വിഷയങ്ങളുടെ പാഠഭാഗങ്ങളിൽ വി. അഗസ്റ്റിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടുകളെ വിശദമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നതാണ്.

വി. അഗസ്റ്റിന്റെ പ്രധാന കൃതികൾ

1. ഏറ്റുപറച്ചിൽ (Confessions)
2. ദൈവനഗരം (City of God)
3. പരിശുദ്ധ ത്രിത്വം (On Holy Trinity)
4. പെലാജിയൻ പാഷണ്ഡതയ്ക്കെതിരേയുള്ള കൃതികൾ
5. മനിക്കേയൻ പാഷണ്ഡതയ്ക്കെതിരേയുള്ള കൃതികൾ
6. ഡൊണാറ്റിസ്റ്റ് പാഷണ്ഡതയ്ക്കെതിരേയുള്ള കൃതികൾ
7. വിശുദ്ധഗ്രന്ഥ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും പ്രഭാഷണങ്ങളും

ഭാഗം II

ദൈവവചനം

ദൈവശാസ്ത്രമെന്നത് ദൈവവചനത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനമാണ്. തന്നെ ത്തന്നെ മനുഷ്യന് വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ദൈവത്തെ മനുഷ്യൻ കണ്ടുമുട്ടു ന്നത് പ്രാഥമികമായി ദൈവവചനത്തിലാണ്. അതിനാൽതന്നെ ദൈവവ ചനപഠനം ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഏറ്റവും സുപ്രധാനമായ ഭാഗമാണ്. വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രൂപീകരണ ചരിത്രവും വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തിനുള്ള ആമുഖവുമാണ് ഈ പാഠഭാഗത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം.

പാഠരചന

റവ. ഡോ. മൈക്കിൾ കാരിമറ്റം
റവ. ഡോ. ജോസഫ് പാംപ്ലാനി

അനുബന്ധം 3

നിങ്ങൾക്കറിയാമോ?

ബൈബിൾ മുഴുവനായി 73 പുസ്തകങ്ങളുണ്ട്. അതിൽ 46 പുസ്തകങ്ങൾ പഴയനിയമത്തിലും 27 പുസ്തകങ്ങൾ പുതിയ നിയമത്തിലുമാണ്.

ബൈബിളിന് 1334 അധ്യായങ്ങളുണ്ട്.

എ.ഡി.1206-ൽ സ്റ്റീഫൻ ലാഗ്റ്റൺ (Stephen Langton) ആണ് അധ്യായങ്ങളായി തിരിച്ചത്.

1151-ലാണ് റോബർട്ട് എത്തിയേൻ (Robert Etienne) ബൈബിളിനെ വാക്യങ്ങളായി തിരിച്ചത്.

ബൈബിളിലെ ഏറ്റവും ദീർഘമായ അധ്യായം 119-ാം സങ്കീർത്തനമാണ്.

ഏറ്റവും ദൈർഘ്യം കുറഞ്ഞ അധ്യായം സങ്കീർത്തനം 117 ആണ്. ബൈബിളിൽ ആകെ 35400 വാക്യങ്ങളാണ് ഉള്ളത്.

ബൈബിളിലെ ഏറ്റവും നീണ്ട വാക്യം എസ്തേർ 8:9 ആണ്.

ഏറ്റവും ചെറിയ വാക്യം യോഹന്നാൻ 11:35 ആണ്.

ബൈബിളിലെ ഏറ്റവും നീണ്ട പേര് മാഹെർഷലാൽ ഹഷ്ബാസ് (Mahershalalhash-baz) ആണ് (ഏശ. 8:1).

3
ദൈവാവിഷ്കരണം വി. ഗ്രന്ഥത്തിലും പാരമ്പര്യത്തിലും

ആയിരത്തിൽപരം വർഷങ്ങൾ കൊണ്ടു രൂപം പ്രാപിച്ച എഴുപത്തിമൂന്നു പുസ്തകങ്ങളടങ്ങുന്ന സമാഹാരമാണ് ബൈബിൾ. അതിനെ പഴയനിയമം എന്നും പുതിയനിയമം എന്നും രണ്ടുഭാഗമായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. പഴയനിയമം യഹൂദരും ക്രൈസ്തവരും ഒരുപോലെ, എഴുതപ്പെട്ട ദൈവവചനമായി സ്വീകരിക്കുന്നു. 'നിയമം' എന്ന പേര് ബൈബിളിന്റെ ഉള്ളടക്കത്തെ പൂർണ്ണമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നില്ല. മനുഷ്യർ അനുവർത്തിക്കേണ്ട ജീവിത നിയമങ്ങൾ എന്ന സൂചന മാത്രമേ ഈ പേരു നൽകുന്നുള്ളു. ബൈബിളിൽത്തന്നെ കാണുന്ന 'ഉടമ്പടി' എന്ന പേരാണ് അർത്ഥം വ്യക്തമാക്കാൻ കൂടുതൽ പര്യാപ്തം. സീനായ് മലയിൽവച്ച് മോശവഴി നൽകപ്പെട്ട ഉടമ്പടിയാണ് ആദ്യഭാഗത്തിന്റെ കേന്ദ്രം; യേശുക്രിസ്തുവിലൂടെ നൽകപ്പെട്ട പുതിയ ഉടമ്പടി രണ്ടാം ഭാഗത്തിന്റെയും.

1. പഴയനിയമം

ദൈവം പ്രത്യേകം തെരഞ്ഞെടുത്ത ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന്റെ ചരിത്രമായിട്ടാണ് പഴയനിയമം (46 പുസ്തകങ്ങൾ) പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. *ഉൽപത്തി* പുസ്തകം ആ ജനത്തിന്റെ ആരംഭവും പ്രപഞ്ചത്തിലും ലോകജനതകൾക്കിടയിലും അവർക്കുള്ള സ്ഥാനവും വിവരിക്കുന്നു. ഒരുപറ്റം അടിമകൾ ദൈവജനമായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നതാണ് *പുറപ്പാടു* പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രമേയം. ജീവിത വിശുദ്ധിയുടെ ആവശ്യകതയും ജനം ദൈവത്തിനർപ്പിക്കേണ്ട ആരാധനയുടെ പ്രത്യേകതകളും അതിന് ആവശ്യമായ നിയമങ്ങളും *ലേവ്യർ* പുസ്തകം പ്രതിപാദിക്കുന്നു. ജനത്തിന്റെ ഘടനയും മരുഭൂമിയിലൂടെയുള്ള അവരുടെ പ്രയാണവുമാണ് *സംഖ്യാ* പുസ്തകത്തിൽ വിവരിക്കുന്നത്. ആ ജനത്തിന്റെ ജീവിതത്തെ നയിക്കേണ്ട സ്നേഹത്തിന്റെ ചൈതന്യത്തെ *നിയമാവർത്തനപുസ്തകം* വിശദീകരിക്കുന്നു. ഈ അഞ്ചു പുസ്തകങ്ങൾ *പഞ്ചഗ്രന്ഥം* എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു.

ദൈവരാജ്യത്തെ സംബന്ധിച്ച് അതിപ്രധാനമായൊരു പ്രമേയ മാണ് വാഗ്ദത്തഭൂമി. ദൈവജനം വാഗ്ദത്തഭൂമി കരസ്ഥമാക്കുന്നതിന്റെ ചരിത്രം ജോഷ്വായുടെ പുസ്തകത്തിലും, തങ്ങൾക്കവകാശമായ ഭൂമി സ്വന്തമായി സൂക്ഷിക്കുവാൻ വേണ്ടി നടത്തുന്ന പോരാട്ടങ്ങൾ ന്യായാധി പന്മാരുടെ പുസ്തകത്തിലും വിവരിക്കുന്നു. അബ്രാഹത്തിൽനിന്ന് ജനി ച്ചവർ മാത്രമല്ല, ദൈവഹിതം അനുസരിക്കുന്ന എല്ലാവരും ദൈവരാജ്യ ത്തിലേക്ക് സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നു എന്ന് റൂത്തിന്റെ പുസ്തകം വ്യക്തമാക്കു ന്നു. സാമുവേലിന്റെ രണ്ടു പുസ്തകങ്ങളിൽ ദൈവജനം രാജഭരണ ത്തിൻ കീഴിൽ വരുന്നതും, വിശ്വസ്തനായ ദാവീദിന്റെ കീഴിൽ ഇസ്രാ യേൽ ശക്തമായ ഒരു രാഷ്ട്രമായിത്തീരുന്നതും വിവരിക്കുന്നു. രാജാ വായ സോളമന്റെ കാലത്ത് മഹത്വത്തിന്റെ ഉച്ചകോടിയിൽ എത്തിയ ഇസ്രാ യേൽ ദൈവത്തിൽനിന്നകലുന്നതും ക്രമേണ തകർന്ന്, രാജ്യം നഷ്ട പ്പെട്ട്, അടിമത്തത്തിൽ എത്തുന്നതും ചിത്രീകരിക്കുന്നു. ദാവീദിന്റെ ഭര ണകാലമാണ് മുഖ്യമായും ദിനവൃത്താന്തങ്ങൾ ഒന്നാം പുസ്തകം വിവ രിക്കുന്നത്. രണ്ടാം പുസ്തകമാവട്ടെ സോളമൻ മുതൽ പ്രവാസം വരെ യുള്ള കാലത്തെ ചരിത്രം അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

പ്രവാസത്തിൽനിന്നു മടങ്ങിയെത്തിയ ജനം വീണ്ടും ദേവാലയം പണിയുകയും നിയമങ്ങൾ ക്രോഡീകരിച്ച് ദൈവജനത്തെ ദൈവഹിതാ നുസാരം നയിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിന്റെ ചരിത്രമാണ് *എസ്രാ, നെഹമിയ* എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വിഷയം. നിയമത്തോടു വിശ്വസ്തത പുലർത്തേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകത വ്യക്തമാക്കുന്നതാണ് *തോബിത്, യൂദി ത്, എസ്തേർ* എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ. ബി.സി. രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഒന്നാം പകുതിയിൽ മതമർദ്ദനത്തിനെതിരേ ഇസ്രായേൽ ജനം നടത്തിയ ഐതിഹാസികമായ ചെറുത്തുനിൽപ്പിന്റെ ചരിത്രം *മക്കബായരുടെ* രണ്ടു പുസ്തകങ്ങൾ വിവരിക്കുന്നു. മേൽ വിവരിച്ച 21 പുസ്തകങ്ങൾ *ചരിത്ര ഗ്രന്ഥങ്ങൾ* എന്നാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്.

ജീവിതത്തെയും ജീവൽപ്രശ്നങ്ങളെയും കുറിച്ച് ദൈവജനത്തിനു ലഭിച്ച ഉൾക്കാഴ്ചകൾ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഏഴ് പുസ്തകങ്ങൾ *ജ്ഞാനഗ്രന്ഥ ങ്ങൾ* എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. “നീതിമാന്റെ സഹനം” എന്ന രഹ സ്യമാണ് *ജോബിന്റെ* പ്രമേയം. ഇസ്രായേൽ ജനത്തിന്റെ ദൈവാനുഭവം ഏറ്റം പ്രകടമാകുന്ന പ്രാർത്ഥനകളാണ് *സങ്കീർത്തനങ്ങൾ. സഭാപ്രസംഗ*

കൻ എന്ന ഗ്രന്ഥമാകട്ടെ ജീവിതത്തിന്റെ നശ്വരതയും ദൈവത്തെ മറന്നുള്ള സുഖഭോഗങ്ങളുടെ വ്യർത്ഥതയും വ്യക്തമാക്കുന്നു. സ്ത്രീ-പുരുഷ സ്നേഹത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്ന ദൈവമനുഷ്യബന്ധത്തിന്റെ ഉദാത്തമായ കീർത്തനമാണ് *ഉത്തമഗീതം. പ്രഭാഷകനും ജ്ഞാനവും* ഐശ്വര്യപൂർണ്ണമായ ജീവിതത്തിനുവേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങൾ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു.

വാഗ്ദത്തഭൂമിയിൽ ദൈവരാജ്യം സ്ഥാപിക്കാൻ തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട രാജാക്കൻമാർ സ്വാർത്ഥമതികളായ മർദ്ദകരായിത്തീരുകയും ദൈവാരാധനയ്ക്കായി ജനത്തെ ഒരുക്കാൻ വിളിക്കപ്പെട്ട പുരോഹിതൻമാർ അവർക്ക് കൂട്ടുനിൽക്കുകയും ജനം ദൈവത്തിൽനിന്നകലുകയും ചെയ്തപ്പോൾ തന്റെ ഹിതം ശക്തവും വ്യക്തവുമായ ഭാഷയിൽ ജനത്തെ അറിയിക്കാനായി ദൈവം അയച്ചവരാണ് പ്രവാചകൻമാർ. ആമോസ് ദൈവത്തിന്റെ നീതിയും ഹോസിയ അവിടുത്തെ സ്നേഹവും പ്രഘോഷിച്ചുകൊണ്ട് വടക്കൻ രാജ്യമായ ഇസ്രായേലിനെ മാനസാന്തരത്തിനു ക്ഷണിച്ചു. അവരുടെ സ്വരത്തിന് കാതടച്ച രാജ്യം നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ഹോസിയയുടെ സമകാലിനരാണ് യുദയായിൽ പ്രസംഗിച്ച വിശുദ്ധിയുടെ പ്രവാചകനായ *ഏശയ്യായും* നീതിയ്ക്കും കരുണയ്ക്കും വേണ്ടി ശബ്ദമുയർത്തിയ *മിക്കായും.* സുനിശ്ചിതമായ നാശത്തിലേക്കു നീങ്ങുന്ന ജനത്തെ *ജെറമിയ, സെഫാനിയ, നാഹും, ഹബക്കുക്ക്, ഒബാദിയാ* എന്നി പ്രവാചകൻമാർ മാനസാന്തരത്തിന് ആഹ്വാനം ചെയ്തു. ജറുസലെമിന്റെ പതനത്തിനും പ്രവാസത്തിനും തൊട്ടു മുമ്പാണ് ഇവർ അഞ്ചുപേരും യൂദയായിൽ പ്രസംഗിച്ചത്. ജറുസലെമിന്റെ നാശത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിലാപവും അതിനു കാരണമായ പാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അനുതാപവുമാണ് 'വിലാപങ്ങൾ'. ജെറമിയായുടെ ശിഷ്യനായ *ബാറൂക്കിന്റെ* പേരിലുള്ള പുസ്തകം പ്രവാസകാലത്തും അതിനു ശേഷവുമായി രചിക്കപ്പെട്ട അനുതാപപ്രാർത്ഥന, കൃതജ്ഞതാഗീതം, വിഗ്രഹാരാധനയുടെ മൗഢ്യം വ്യക്തമാക്കുന്ന വിചിന്തനങ്ങൾ മുതലായവയുടെ സമാഹാരമാണ്.

പ്രവാസകാലത്ത് *എസെക്കിയേലും* രണ്ടാം ഏശയ്യ (ഏശ 40-55)യും ജനത്തിനു പ്രതീക്ഷ പകർന്നു. തിരിച്ചെത്തിയ ജനത്തെ ഉടമ്പടിയുടെ പ്രമാണമനുസരിച്ച് നീതിനിഷ്ഠവും വിശുദ്ധവുമായ ജീവിതം നയിക്കുന്നതിന് *ഹാഗ്ഗായി, സഖറിയ,* മൂന്നാം ഏശയ്യ (ഏശ 56-66) *ജോയേൽ, മലാക്കി* എന്നിവർ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചു. നിയമപണ്ഡിതൻമാരുടെ കീഴിൽ വീണ്ടും സ്വാർത്ഥമതികളും ദേശീയവാദികളുമായിത്തീർന്ന

ജനത്തെ ദൈവത്തിന്റെ അതിരുകളില്ലാത്ത സ്നേഹത്തേയും സാർവ്വത്രിക രക്ഷാപദ്ധതിയേയും കുറിച്ചു ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്തുന്നതാണ് *യോനാ* പ്രവാചകന്റെ പുസ്തകം. മതപീഢനങ്ങളിൽ മനം തകരാതെ ഉറച്ചുനിൽക്കാൻ *ദാനിയേൽ* പ്രചോദനം നൽകുന്നു. ഈ പതിനെട്ടു പുസ്തകങ്ങൾ *പ്രവാചകഗ്രന്ഥങ്ങൾ* എന്നപേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു.

2. പുതിയനിയമം

മനുഷ്യന് വഴിയും വഴികാട്ടിയും, ലക്ഷ്യവും നായകനുമായി ദൈവം തന്നെ മനുഷ്യനായി ഭൂമിയിലേക്ക് ഇറങ്ങിവന്നതിന്റെ ചരിത്രമാണ് *സുവിശേങ്ങൾ നാലും* രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. യേശുവിന്റെ ജനനം മുതൽ പുനരുത്ഥാനംവരെയുള്ള സംഭവങ്ങൾ ദൈവത്തിന്റെ അന്തിമവും പൂർണ്ണവുമായ സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തലാണ്. യേശു സ്ഥാപിച്ച ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ സദ്വാർത്ത ലോകം മുഴുവൻ എത്തിക്കുന്നതിന്റെ ചരിത്രം *അപ്പസ്തോലപ്രവർത്തനങ്ങൾ* വിവരിക്കുന്നു. യേശുക്രിസ്തുവിൽ വിശ്വസിച്ചവരുടെ സമൂഹങ്ങൾ നേരിട്ട നിരവധി പ്രതിസന്ധികളിൽ അവർക്ക് മാർഗ്ഗനിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകാനായി വി. പൗലോസ് എഴുതിയ കത്തുകളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന പതിമൂന്ന് ലേഖനങ്ങൾ. യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ പൗരോഹിത്യത്തെ ഊന്നിപ്പറയുന്നതാണ് *ഹെബ്രായർക്കെഴുതിയ ലേഖനം.* ആഗോളസഭയെ മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ട് അപ്പസ്തോലൻമാരായ *യാക്കോബ്, പത്രോസ്, യൂദാ, യോഹന്നാൻ* എന്നിവർ എഴുതിയ ലേഖനങ്ങൾ 'കാതോലിക ലേഖനങ്ങൾ' എന്നറിയപ്പെടുന്നു. പീഡനങ്ങളുടെ മദ്ധ്യേ നാഥനോടു വിശ്വസ്തമായി ഉറച്ചുനിൽക്കുന്ന സഭയെ വെളിപാട് പുസ്തകം വരച്ചുകാട്ടുന്നു. ദൈവം മനുഷ്യരുടെ മദ്ധ്യേ തന്റെ കൂടാരം ഉറപ്പിക്കുകയും സൃഷ്ട പ്രപഞ്ചത്തെ മുഴുവൻ നവീകരിച്ച് പുതിയ ആകാശവും പുതിയ ഭൂമിയും രൂപപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നതോടെ ബൈബിളിന്റെ ഇതിവൃത്തം പൂർണ്ണമാകുന്നു.

3. കാനോനിക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ

വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട സത്യങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വിശുദ്ധഗ്രന്ഥം എന്ന് സഭ ഔദ്യോഗികമായി അംഗീകരിച്ച പുസ്തകങ്ങളുടെ പട്ടിക "കാനോൻ" എന്നും ആ പട്ടികയിൽപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങൾ "കാനോനികഗ്രന്ഥ

ങ്ങൾ" എന്നും അറിയപ്പെടുന്നു. "മാനദണ്ഡം" എന്നാണ് "കാനോൻ" എന്ന ഗ്രീക്കുപദത്തിന്റെ അർത്ഥം. ഞാങ്ങണ എന്നർത്ഥമുള്ള "ഖനു" എന്ന ബാബിലോണിയൻ പദത്തിൽനിന്നാണ് "കാനോൻ" എന്ന ഗ്രീക്കുപദം രൂപം കൊണ്ടത്. അളവുകോലായി ഞാങ്ങണ ഉപയോഗിച്ചതിനാലാണ് ഈ പേരുണ്ടായത്. ഔദ്യോഗികമായി അംഗികരിക്കപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പട്ടിക എന്ന അർത്ഥത്തിൽ എ.ഡി. 4ാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ ഈ പദം ക്രൈസ്തവരുടെ ഇടയിൽ പ്രചാരത്തിൽ വന്നു.

'പഴയനിയമം', 'പുതിയനിയമം' എന്ന രണ്ടു ഭാഗങ്ങളിലായി 73 പുസ്തകങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഗ്രന്ഥസമാഹാരമാണ് ബൈബിൾ. "പഴയനിയമം" എന്നു ക്രൈസ്തവർ വിളിക്കുന്ന ആദ്യഭാഗം യഹൂദരുടെയും മതഗ്രന്ഥമാണ്. പുസ്തകങ്ങളുടെ എണ്ണത്തെക്കുറിച്ചുപറയുമ്പോൾ പഴയനിയമവും പുതിയനിയമവും വേറിട്ടു കാണേണ്ടതുണ്ട്. ബൈബിളിൽ എത്രപുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ട് എന്ന കാര്യത്തിൽ യഹൂദരുടെയും ക്രൈസ്തവരുടെയും ഇടയിൽ ദിർഘകാലത്തേക്ക് സംശയങ്ങളും തർക്കങ്ങളും നിലനിന്നു. പുതിയനിയമത്തിൽ 27 പുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ട് എന്ന് എല്ലാ ക്രൈസ്തവരും അംഗികരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ പഴയനിയമത്തെക്കുറിച്ചുള്ള നിലപാട് വ്യത്യസ്തമാണ്. കത്തോലിക്കരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ത്രെന്തോസ് സൂനഹദോസ് (എ.ഡി. 1545-1563) ഈ കാര്യത്തിൽ അന്തിമ തീർപ്പുകൽപിച്ചു.1546 ഏപ്രിൽ 8-ാം തിയതി നടന്ന സൂനഹദോസിന്റെ നലാം സമ്മേളനം "കാനോനികഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ച്" (De Canonicis Scripturis) എന്ന ഡിക്രിയിലുടെ പഴയനിയമത്തിൽ 45 ഉം ("വിലാപങ്ങൾ" എന്ന പുസ്തകം "ജെറമിയാ" യുടെ അനുബന്ധമായി കരുതി, രണ്ടും കൂടി ഒരു പുസ്തകമായിട്ടാണ് എണ്ണിയത്) പുതിയനിയമത്തിൽ 27 ഉം പുസ്തകങ്ങൾ ആണ് ഉള്ളതെന്ന് വിശ്വാസസത്യമായി പ്രഖ്യാപിച്ചു.

എ.ഡി. നലാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തോടെ വി. ജെറോം മൂലഭാഷകളിൽനിന്നു ലത്തീനിലേക്കു വിവർത്തനം ചെയ്തതും "വുൾഗാത്ത" എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നതുമായ ബൈബിളിന്റെ പതിപ്പിനെയാണ് സൂനഹദോസ് ആധികാരികഗ്രന്ഥമായി സ്വീകരിച്ചത്. എന്നാൽ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുസഭകൾ ത്രെന്തോസ് സൂനഹദോസിന്റെ ഈ തീരുമാനത്തെ അംഗികരിക്കുന്നില്ല. പഴയനിയമത്തെ സംബന്ധിച്ചാണ് അഭിപ്രായവ്യത്യാസം ഉള്ളത്.

പഴയനിയമം യഹൂദരുടെ മതഗ്രന്ഥമാകയാൽ യഹൂദർ "കാനോനികം" എന്ന് അംഗികരിച്ച പുസ്തകങ്ങൾ മാത്രമേ ക്രിസ്ത്യാനികളും കാനോനികമായി സ്വീകരിക്കാവു എന്നതാണ് പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു നിലപാട് ഹെബ്രായ ബൈബിളിൽ ഇല്ലാത്തതും കത്തോലിക്കർ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന ബൈബിളിൽ ഉള്ളതുമായ പുസ്തകങ്ങളെ പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുകാർ "അപ്പോക്രിഫ" അഥവ അപ്രമാണിക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എന്നുവിളിക്കുന്നു. കത്തോലിക്കരാകട്ടെ ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ "ഉത്തരകാനോനിക" (deutero-canonical) ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എന്നാണു വിളിക്കുന്നത്.

തോബിത്, യൂദിത്, 1-2 മക്കബായർ, ജ്ഞാനം, പ്രഭാഷകൻ, ബാറുക് എന്നീ ഏഴുപുസ്തകങ്ങളും എസ്തേർ 10,4-16,24; ദാനിയേലിന്റെ പുസ്തകം 3-ാം അധ്യായം 23 ാം വാക്യത്തിനും 24-ാം വാക്യത്തിനുമിടയിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന "അസറിയായുടെ പ്രാർത്ഥനയും മൂന്നുയുവാക്കളുടെ കീർത്തനവും" ദാനിയേൽ 13 (സൂസന്ന); ദാനിയേൽ 14 (ബേലും വ്യാളവും) എന്നീ ഭാഗങ്ങളും ഉത്തരകാനോനിക ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽപ്പെടുന്നു.

ഈ പുസ്തകങ്ങളും പുസ്തകഭാഗങ്ങളും പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു നവീകരണക്കാർ ആരംഭം മുതലേ ഉപേക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. നവീകരണപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവെന്നറിയപ്പെടുന്ന മാർട്ടിൻ ലൂഥർ 1534-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ബൈബിൾ വിവർത്തനത്തിൽ മേൽപറഞ്ഞ ഭാഗങ്ങൾ പഴയനിയമത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ ചേർത്തിരുന്നു. അവതരണക്കുറിപ്പ് എന്ന നിലയിൽ "അപ്പോക്രിഫ" - ഈ പുസ്തകങ്ങൾ വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തോടു തുല്യമല്ലെങ്കിലും വായിക്കുന്നത് നല്ലതും ഉപയോഗപ്രദവും ആയിരിക്കും എന്ന് ഈ സമാഹാരത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ലൂഥർ എഴുതിച്ചേർത്തിരുന്നു. പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു നവീകരണത്തിന്റെ മറ്റൊരു പ്രമുഖനേതാവായ സ്വിംഗ്ലി 1527-29 ൽ സൂറിച്ചിൽ നിന്നു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ബൈബിൾ വിവർത്തനത്തിലും ഉത്തരകാനോനിക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ അവസാനത്തെ വാല്യമായി ചേർത്തിരുന്നു. കാൽവിൻ നേതൃത്വം നൽകിയ വിവർത്തനത്തിലും (1534-35) ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജെയിംസ് രാജാവിന്റെ വിവർത്തനം (King James Version) എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് പരിഭാഷയിൽ (1611) ഉത്തരകാനോനികഗ്രന്ഥങ്ങൾ പഴയനിയമത്തിന്റെ അവസാനം ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. കാലക്രമത്തിൽ പല പ്രോട്ടസ്റ്റന്റുവിഭാഗങ്ങളും ഉത്തര കാനോനിക ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ബൈബിളിൽ നിന്നുമാറ്റി. എന്നാൽ അടുത്തകാലത്ത്, പ്രത്യേകിച്ചും യൂറോപ്പിൽ, പ്രോട്ടസ്റ്റന്റു സഭകളും ഉത്തര കാനോനിക ഗ്രന്ഥങ്ങളോടു കൂടുതൽ താല്പര്യം കാണിക്കുന്നുണ്ട്. യഹൂദരുടെ ബൈബിളിൽ

ഇല്ലാത്ത പുസ്തകങ്ങൾ പഴയനിയമത്തിന്റെ ഭാഗമായി കരുതാൻ പാടില്ല എന്നുവാദിക്കുന്നവർ ചില കാര്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

1. പുതിയനിയമം രൂപംകൊണ്ട ഒന്നാംനൂറ്റാണ്ടിൽ യഹൂദരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം എല്ലാവരും അംഗികരിച്ച ഒരു കാനോൻ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പലസ്തീനായിലെ യഹൂദരുടെ ഇടയിൽ ഹെബ്രായഭാഷയിലുള്ള ബൈബിളും റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഇതരഭാഗങ്ങളിൽ വസിച്ചിരുന്ന യഹൂദരുടെ ഇടയിൽ അലക്സാണ്ഡ്രിയായിൽ വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ട "സപ്തതി" എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഗ്രീക്കു ബൈബിളുമാണ് പ്രചാരത്തിലിരുന്നത്. രണ്ടും തമ്മിൽ പുസ്തകങ്ങളുടെ എണ്ണത്തിൽ വ്യത്യാസവും ഉണ്ടായിരുന്നു.

2. ഉത്തര കാനോനികഗ്രന്ഥങ്ങൾ സപ്തതിയിൽ മാത്രമേ കാണുന്നുള്ളു എന്നതിനാൽ അവ ഗ്രീക്കുഭാഷയിൽ രചിക്കപ്പെട്ടതാവണം എന്നില്ല. "പ്രഭാഷകൻ" എന്ന പുസ്തകം ഹെബ്രായഭാഷയിൽ നിന്നുള്ള വിവർത്തനമാണെന്ന് ഗ്രന്ഥകർത്താവുതന്നെ പറയുന്നുണ്ട്. (പ്രഭാഷകൻ, മുഖവുര). ചാവുകടൽ തീരത്തെ ഗുഹകളിൽനിന്നു കണ്ടെത്തിയ ഖുമ്റാൻ സന്യാസസമൂഹത്തിന്റെ ചുരുളുകളിൽ ബാറുക്, തോബിത്, പ്രഭാഷകൻ എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ ഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവയെ ബൈബിളിന്റെ ഭാഗമായി അംഗീകരിച്ചിരുന്ന യഹൂദർ (ഏ.ഡി. ഒന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ) പലസ്തീനായിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നതിന് ഇതു തെളിവാണ്.

3. പലസ്തീനായ്ക്കു പുറത്ത് ഗ്രീക്കുകാരുടെ ഇടയിൽ സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ച അപ്പസ്തോലൻമാർ "സപ്തതി" എന്ന ഗ്രീക്കു ബൈബിളാണ് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. പുതിയനിയമ ഗ്രന്ഥകർത്താക്കൾ ഉദ്ധരിക്കുന്നതും സപ്തതിയിൽനിന്നാണ്. തന്നെയുമല്ല, ഇന്ന് ബൈബിളിന്റെ ഭാഗമായി ആരും അംഗികരിക്കാത്ത ചില പുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ഉദ്ധരണികളും പുതിയനിയമത്തിൽ കാണാം. ഉദാ: യൂദാസ് എഴുതിയ ലേഖനം 14-ാം വാക്യം. "കണ്ടാലും, കർത്താവ് തന്റെ വിശുദ്ധരുടെ പതിനായിരങ്ങളുടെ കൂടെ ആഗതനായിരിക്കുന്നു". ഏനോക്കിന്റെ ഒന്നാം പുസ്തകം 1,9-ൽ നിന്നുള്ള ഉദ്ധരണിയാണിത്. യൂദാ 9-ൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന മോശയുടെ ശരീരത്തെച്ചൊല്ലി പിശാചിനോടു തർക്കിച്ച മിഖായേലിന്റെ ചിത്രം, "മോശയുടെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണം" എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ നിന്നെടുത്തതാണ്. 'അവൻ നസ്രായൻ എന്നു വിളിക്കപ്പെടും' (മത്താ.

2,23) എന്ന പ്രവചനം ഇന്ന് അംഗികരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പഴയനിയമ ത്തിൽനിന്നല്ല, മറ്റേതോ പുസ്തകത്തിൽനിന്നെടുത്തതായിരിക്കണം. ഇതിൽ നിന്നെല്ലാം വ്യക്തമാകുന്നത് പുതിയനിയമം രചിക്കപ്പെട്ടകാലത്ത് ബൈബിളിലെ പുസ്തകങ്ങളെക്കുറിച്ച് യഹൂദരുടെ ഇടയിൽ അന്തിമമായ ഒരു തീരുമാനം നിലവിൽ വന്നിരുന്നില്ല എന്നാണ്.

4. ഏ.ഡി. രണ്ടാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തിലോ മൂന്നാം നൂറ്റാ ണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിലോ ആയിരിക്കണം പാലസ്തീനായിലെ യഹൂദർ ബൈബിൾ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ അന്തിമമായ പട്ടിക തയ്യാറാക്കിയത് എന്നാണ് ബൈബിൾ പണ്ഡിതൻമാർ കരുതുന്നത്. ഈ തീരുമാനത്തെ ലോകമെ ങ്ങുമുള്ള മറ്റു യഹൂദരും സ്വികരിച്ചു. ഇപ്രകാരം ഒരു തീരുമാനത്തെ ആധാ രമാക്കി ക്രൈസ്തവർ വിശുദ്ധഗ്രന്ഥത്തിന്റെ "കാനോൻ" സംബന്ധിച്ച തീരുമാനം എടുക്കുന്നതു യുക്തിപുർവ്വമായിരിക്കില്ലല്ലോ.

ബൈബിളിലെ പുസ്തകങ്ങളെക്കുറിച്ച് ത്രെന്തോസ് സൂനഹ ദോസ് പെട്ടന്ന് ഒരു തീരുമാനം എടുക്കുകയായിരുന്നില്ല. ഏ.ഡി. 393 ലെ ഹിപ്പോ പട്ടണത്തിൽ കൂടിയ പ്രാദേശിക സൂനഹദോസും ഏ.ഡി. 397 ലെ രണ്ടാം കർത്തേജ് സൂനഹദോസും കാനോനികഗ്രന്ഥങ്ങളെ സംബ ന്ധിച്ച പ്രഖ്യാപനങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചിരുന്നു. ഏ.ഡി. 405 ൽ ഇന്നസെന്റ് ഒന്നാമൻ മാർപാപ്പ ടുളുസിലെ മെത്രാനയച്ച കത്തിൽ കാനോനിക ഗ്രന്ഥ ങ്ങൾ ഏവയെന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുന്നുണ്ട് ഏ.ഡി. 1441 ൽ ഫ്ളോറൻസിൽ സമ്മേളിച്ച സാർവ്വത്രിക സൂനഹദോസ് ഇപ്രകാരമൊരു പട്ടിക പ്രസി ദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായി. മേല്പറഞ്ഞ തീരുമാനങ്ങളും പ്രഖ്യാപനങ്ങളും എല്ലാം ഒരേ പട്ടിക തന്നെയാണ് അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ പട്ടികയാണ് ത്രെന്തോസ് സൂനഹദോസ് വിശ്വാസസത്യമായി പ്രഖ്യാപിച്ചത്.

4. ദൈവനിവേശിത ഗ്രന്ഥം

ബൈബിളിന്റെ രചനയ്ക്കായി ദൈവം ചില വ്യക്തികളെ പ്രത്യേ കമായി തിരഞ്ഞെടുത്തു. താൻ വെളിപ്പെടുത്താൻ ഇച്ഛിച്ച കാര്യങ്ങൾ ഗ്രഹിക്കാൻ ദൈവം അവരുടെ ബുദ്ധിയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും ഗ്രഹി ച്ചവ തെറ്റുകൂടാതെ എഴുതാൻ അവരുടെ മനസ്സിനെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. വിശുദ്ധഗ്രന്ഥകാരൻമാരിലുള്ള പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ ഈ പ്രവർത്തനത്തെയാണ് "ദൈവനിവേശനം" (divine inspiration) എന്നുവി

ളിക്കുന്നത്. ഇപ്രകാരം പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ നിവേശനത്തിൻ കീഴിൽ രചിക്കപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥമായതിനാൽ ബൈബിളിനെ ദൈവനിവേശിത ഗ്രന്ഥം എന്നു വിളിക്കുന്നു.

പ്രവചനങ്ങൾ ഒരിക്കലും മാനുഷിക ചോദനയാൽ രൂപം കൊണ്ടവയല്ല പരിശൂദ്ധാത്മാവിനാൽ പ്രചോദിതരായി ദൈവത്തിന്റെ മനുഷ്യർ സംസാരിച്ചവയാണ് (2 പത്രോ.1,21) എന്ന് വിശുദ്ധ പത്രോസും, "വിശുദ്ധ ലിഖിതമെല്ലാം ദൈവനിവേശിതമാണ്. അവ പ്രബോധനത്തിനും ശാസനത്തിനും തെറ്റു തിരുത്തലിനും നീതിയിലുള്ള പരിശീലനത്തിനും ഉപകരിക്കുന്നു" (2 തിമോ. 3,16) എന്ന് വി. പൗലോസും രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. "പ്രവചനങ്ങൾ" എന്നു വി. പത്രോസ് വിളിക്കുന്നത് പ്രവാചകഗ്രന്ഥങ്ങളെ മാത്രമല്ല പഴയനിയമത്തെ മുഴുവനുമാണ്.

ദൈവനിവേശിത ഗ്രന്ഥമായതിനാൽ ബൈബിൾ ദൈവത്തിന്റെ വചനമാണ്. ചില വ്യക്തികളോട് തന്റെ വചനങ്ങൾ എഴുതി പിൻതലമുറകൾക്കായി സൂക്ഷിക്കാൻ ദൈവം തന്നെ ആവശ്യപ്പെടുന്നതായി ബൈബിളിൽകാണാം. "കർത്താവ് മോശയോട് അരുൾചെയ്തു : ഇതിന്റെ ഓർമ്മ നിലനിർത്താനായി നീ ഇത് ഒരു പുസ്തകത്തിലെഴുതി ജോഷ്വായെ വായിച്ചു കേൾപ്പിക്കുക" (പുറ.17, 14) കർത്താവ് ഏശയ്യായോട് അരുളിച്ചെയ്തു : "വരും നാളിൽ എന്നേക്കുമുള്ള സാക്ഷ്യത്തിനായി ഇത് അവരുടെ മുമ്പിൽ ഒരു ഫലകത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തുകയും പുസ്തകത്തിൽ എഴുതുകയും ചെയ്യുക" (ഏശ.30, 8) "സൈന്യങ്ങളുടെ ദൈവമായകർത്താവ് അരുളിച്ചെയ്യുന്നു: ഞാൻ നിന്നോടു പറഞ്ഞതെല്ലാം ഒരു പുസ്തകത്തിൽ എഴുതുക" (ജറെ. 30-2). ദൈവം നല്കിയ പ്രത്യേക പ്രചോദനം അനുസരിച്ചാണ് തങ്ങൾ എഴുതിയത് എന്ന വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥകാരൻമാർക്കുണ്ടായിരുന്ന അവബോധത്തെയാണ് മേലുദ്ധരിച്ച വാക്യങ്ങൾ വ്യക്തമാക്കുന്നത്.

യേശുവും അപ്പസ്തോലൻമാരും പഴയനിയമത്തെ ദൈവവചനമായി കരുതിയിരുന്നു. (മത്താ. 4,4; 11,10; 19,4-5; ലൂക്കാ 18,31; 24,44). യേശുവിന്റെ സഭ പുതിയനിയമത്തെയും ദൈവവചനമായി കരുതുന്നു. സഭാപിതാക്കൻമാരും സൂനഹദോസുകളും ഈ പഠനം ആവർത്തിച്ചുറപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദൈവനിവേശനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സഭയുടെ പരമ്പരാഗതമായ പഠ

നത്തെ രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ സൂനഹദോസ് "ദൈവികവെളിപാട്" എന്ന പ്രമാണരേഖയിൽ ഇപ്രകാരം സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു: "അപ്പസ്തോലൻമാരിൽനിന്നു സ്വീകരിച്ച വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മതാവായ തിരുസഭ ഇങ്ങനെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. പുതിയനിയമത്തിലും പഴയനിയമത്തിലുമുള്ള എല്ലാപുസ്തകങ്ങളും പൂർണ്ണമായി അവയുടെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളുമുൾപ്പെടെ സംപൂജ്യവും കാനോനികവുമാണ്. കാരണം അവയുടെ രചന പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ നിവേശനത്തിൽനിന്നാകുന്നു. ദൈവമാണ് അവയുടെ കർത്താവ്" (നമ്പർ 11).

ദൈവനിവേശിതമായി സഭ അംഗീകരിക്കുന്നത് മൂലഭാഷകളിൽ രചിക്കപ്പെട്ട ബൈബിൾ ഗ്രന്ഥങ്ങളാണ്. വിവർത്തനങ്ങൾ മൂലഭാഷയോടു വിശ്വസ്തത പുലർത്തുമ്പോൾ മാത്രമേ ദൈവനിവേശിതമാവുകയുള്ളു. ഗ്രന്ഥകാരൻമാർ ഉദ്ദേശിച്ച കാര്യങ്ങൾ വിശ്വസ്തമായി വിവർത്തനം ചെയ്യാൻ പരിഭാഷകർ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. വിവർത്തനം മൂലഗ്രന്ഥത്തോടു വിശ്വസ്തമാണെന്ന കാര്യത്തിന് സഭയുടെ അംഗീകാരം നൽകുന്നത് ഇതുകൊണ്ടാണ്. വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥകാരൻമാർ എഴുതിയ കയ്യെഴുത്തുപ്രതികൾ ഇന്ന് ലഭ്യമല്ല. പല തവണ പകർത്തിയെഴുതിയതിന്റെ പകർപ്പുകൾ മാത്രമാണ് നമുക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ കൈയ്യെഴുത്തുപ്രതികളിൽ ഏതാണ് മൂലഗ്രന്ഥത്തോട് ഏറ്റം വിശ്വസ്തമായത് എന്നുനിശ്ചയിക്കാൻ സൂക്ഷ്മമായ പഠനം ആവശ്യമുണ്ട്. ബൈബിൾ വിജ്ഞാനീയത്തിന്റെ ഒരു ശാഖ (Textual criticism) ഈ വിഷയത്തിൽ ദീർഘകാലമായി ശാസ്ത്രീയമായ വിധത്തിൽ ഗവേഷണങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്.

ദൈവനിവേശനത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ

ദൈവനിവേശനത്തിന്റെ ഫലമാണ് ബൈബിൾ ഗ്രന്ഥം. ദൈവമാണ് ആത്യന്തികമായി അതിന്റെ കർത്താവ്. ഇതിൽനിന്നും സുപ്രധാനമായ ചില കാര്യങ്ങൾ ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

1. ദൈവീക വെളിപാട്: ബൈബിൾ ദൈവനിവേശിതമായ ഗ്രന്ഥമായതിനാൽ അതു വായിക്കുന്നവർക്ക് ദൈവം സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ദൈവത്തെ അറിയാനും ദൈവികജീവനിൽ പങ്കുചേരാനും ബൈബിൾ സഹായിക്കുന്നു.

2. ബൈബിൾ ഒറ്റഗ്രന്ഥമാണ്: ഏകദേശം ആയിരത്തിൽപരം വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അനേകം പേരാൽ രചിക്കപ്പെട്ട 73 പുസ്തകങ്ങളുടെ സമാ

ഹാരമാണു ബൈബിളെങ്കിലും അവയുടെയെല്ലാം കർത്താവ് ദൈവമാകയാൽ ഈ സമാഹാരം ഒറ്റ ഗ്രന്ഥമായി കരുതണം. ഒറ്റപ്പെട്ട പുസ്തകങ്ങളും അവയിലെ വാക്യങ്ങളും വ്യാഖ്യാനിക്കുമ്പോൾ ബൈബിളിന്റെ മൊത്തമായ ഐക്യം മനസ്സിലുണ്ടായിരിക്കണം. എങ്കിൽ മാത്രമേ ബൈബിളിലൂടെ സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന ദൈവത്തെ കണ്ടെത്താനാവു. ബൈബിളിലെ അനേകം പുസ്തകങ്ങൾ യേശുക്രിസ്തുവിനെ കേന്ദ്രമാക്കിയാണ് രചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. യേശുവിലൂടെ സംഭവിച്ച ദൈവാവിഷ്കരണത്തിന്റെ വിശദീകരണമാണ് പുതിയനിയമം. ദൈവനിവേശനത്തിന്റെ ഫലമായി പഴയനിയമത്തിൽ പുതിയനിയമം നിഗൂഢമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു; പുതിയനിയമത്തിൽ പഴയനിയമം പ്രകടമാകുന്നു. അഥവാ, പഴയനിയമം പുതിയനിയമത്തിനു വഴിയൊരുക്കുന്നു. പുതിയനിയമത്തിൽ പഴയനിയമം പൂർത്തിയാവുന്നു.

3. ബൈബിൾ ഒരു കൂദാശ: യേശുക്രിസ്തുവിലൂടെ മനുഷ്യർ ദൈവവുമായി കണ്ടുമുട്ടുന്ന വേദിയാണല്ലോ കൂദാശകൾ. രക്ഷാകരമായ ഈ കണ്ടുമുട്ടൽ അടയാളങ്ങളിലൂടെയാണ് നടക്കുന്നത്. ഏഴുകൂദാശകളാണ് സഭ ഔദ്യോഗികമായി അംഗികരിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ, യേശുക്രിസ്തുവിലൂടെ ദൈവത്തെ കണ്ടുമുട്ടാനുള്ള വേദിയാണ് ബൈബിളും. മനുഷ്യബുദ്ധിയെയും ഭാവനയെയും വികാരങ്ങളെയും നേരിട്ടു സ്പർശിക്കുന്നതാകയാൽ ബൈബിളിലൂടെ നടക്കുന്ന കണ്ടുമുട്ടൽ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ്.

4. അപ്രമാദിത്വം: സത്യം തന്നെയായ ദൈവമാണ് ബൈബിളിന്റെ കർത്താവ്. അതിനാൽ ബൈബിളിൽ സത്യവിരുദ്ധമായ പഠനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. മനുഷ്യന്റെ നിത്യരക്ഷയ്ക്ക് ആവശ്യകമായ കാര്യങ്ങളാണ് ദൈവം വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. ഈ നിലയിൽ വേണം ബൈബിളിൽ ആവിഷ്ക്കരിക്കപ്പെടുന്ന സത്യങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കാൻ. ആധുനിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും ചരിത്രപഠനങ്ങളുടെയും കാഴ്ചപ്പാടിൽ നിന്നു നോക്കുമ്പോൾ ബൈബിളിലെ ചില പ്രസ്താവനകൾ തെറ്റായി തോന്നിയേക്കാം. ശാസ്ത്രമോ ലോകചരിത്രമോ പഠിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥമല്ല, രക്ഷാകരചരിത്രമാണ് ബൈബിൾ എന്ന ബോദ്ധ്യത്തോടെ വേണം ബൈബിളിലെ പഠനങ്ങളെ സമീപിക്കാൻ. ഓരോ പുസ്തകവും എഴുതപ്പെട്ടകാലത്തു നിലവിലിരുന്ന പ്രപഞ്ചവീക്ഷണവും സാഹിത്യശൈലി

കളും മാനുഷികഗ്രന്ഥകാരൻമാരെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന കാര്യം മറക്കാവുന്നതല്ല. ഗ്രന്ഥകാരൻമാർ പഠിപ്പിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന രക്ഷാകര സത്യം എന്ത് എന്നു മനസ്സിലാക്കാനാണ് ശ്രമിക്കേണ്ടത്. അപ്പോൾ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ തെറ്റെന്നു തോന്നിയേക്കാവുന്ന പല പ്രസ്താവനകളും തെറ്റല്ല എന്നു തെളിയും.

ദൈവമാണ് ബൈബിളിന്റെ ഗ്രന്ഥകർത്താവ് എന്നതുകൊണ്ട് വിശുദ്ധ ഗ്രന്ഥകാരൻമാർക്ക് യാതൊരു പ്രാധാന്യവും ഇല്ല എന്നു വരുന്നില്ല. അവർ സ്വതന്ത്രബുദ്ധിയും ഇച്ഛാശക്തിയും ഭാവനയും ഉള്ള യഥാർത്ഥ ഗ്രന്ഥകാരൻമാരായിത്തന്നെയാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നത്.

5. ബൈബിളും പാരമ്പര്യവും

ബൈബിളിലൂടെയാണ് ദൈവം സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതെങ്കിൽ ബൈബിളിൽ കാണാത്ത കാര്യങ്ങൾ വിശ്വാസസത്യമായി കരുതുന്നതു ശരിയോ? കത്തോലിക്കാ സഭ പഠിപ്പിക്കുന്ന പലകാര്യങ്ങളും ബൈബിളിൽ കാണുന്നില്ല. ഉദാ. മാതാവിന്റെ സ്വർഗ്ഗാരോപണം, ശുദ്ധീകരണ സ്ഥലം. മാത്രമല്ല, ബൈബിളിന്റെ സ്പഷ്ടമായ പഠനത്തിനു വിരുദ്ധമെന്നു തോന്നാവുന്ന പല ആചാരങ്ങളും കത്തോലിക്കാസഭ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഉദാ. പ്രതിമാവണക്കം, മധ്യസ്ഥപ്രാർത്ഥന. ഇന്ന് സാധാരണ കേൾക്കാറുള്ള ഒരു ചോദ്യമാണിത്.

ബൈബിളിന്റെ ഉത്ഭവത്തെയും ഉള്ളടക്കത്തെയും സംബന്ധിച്ച വികലമായ ധാരണകളാണ് ഈ ചോദ്യത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നത്. 'ദൈവം ചില വ്യക്തികളെ പ്രത്യേകം തെരഞ്ഞെടുത്ത് ദൈവികരഹസ്യങ്ങൾ അവർക്കു വെളിപ്പെടുത്തി. അവർ എഴുതി പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഗ്രന്ഥമാണ് ബൈബിൾ. അതുവായിക്കുന്ന ആർക്കും ദൈവം വെളിപ്പെടുത്തിയ സത്യം മുഴുവൻ തെറ്റുകൂടാതെ ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയും'. ഏതാണ്ട് ഈ വിധത്തിലുള്ള ചിന്തയാണ് മേലുദ്ധരിച്ച ചോദ്യത്തിനു പിന്നിലുള്ളത്. എന്നാൽ ബൈബിളിന്റെ ഉത്ഭവം ഇത്ര ലളിതമായവിധത്തിലായിരുന്നില്ല. അതിസങ്കീർണ്ണമായ ഒരു പ്രയാണത്തിലൂടെയാണ് ദൈവവചനം ലിഖിതരൂപത്തിലായത്. പഴയനിയമത്തെയും പുതിയനിയമത്തേയും സംബന്ധിച്ച് ഇതു വാസ്തവമാണ്.

ബി.സി. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന അബ്രാഹത്തെ സംബന്ധിച്ച കാര്യങ്ങൾ ബി.സി. 10-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ദാവിദിന്റെയും സോളമെന്റെയും കാലത്താണ് ലിഖിതരൂപത്തിലായത്. ബി.സി.13-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നടന്ന പുറപ്പാടും സീനായ് ഉടമ്പടിയും മറ്റും ഇന്നു നമുക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന വിധത്തിൽ അന്തിമമായി എഴുതപ്പെട്ടതു ബി.സി. 5-ാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ്. ക്രിസ്ത്വാനുഭവത്തെ ലിഖിതരൂപത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്ന സുവിശേഷങ്ങൾ എഴുതപ്പെട്ടത് ഏ.ഡി. 60-നു ശേഷമാണ്- യേശുവിന്റെ മരണത്തിന് മുപ്പതിൽപ്പരം വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷം. അപ്പോൾ, എഴുതപ്പെട്ട ബൈബിൾ ഉണ്ടാകുന്നതിനുമുമ്പേ ദൈവീക വെളിപാട് ഒരു സമൂഹത്തിന് ലഭിക്കുകയും ആ സമൂഹം അത് പിൻതലമുറകൾക്കു കൈമാറുകയും ചെയ്തിരുന്നു എന്നു വ്യക്തം. ദൈവവചനമായി കണ്ട് അവ ശേഖരിച്ചു സൂക്ഷിച്ചതും പിൻതലമുറകൾക്കു കൈമാറിയതും സഭയാണ്. ഇതുതന്നെയാണ് മറ്റെല്ലാ പുസ്തകങ്ങളുടെയും അവസ്ഥ. അതിനാൽ സഭയിലാണ് ബൈബിൾ രൂപം കൊണ്ടത്; സഭയാണ് ബൈബിൾ സൂക്ഷിക്കുന്നതും കൈമാറുന്നതും. സഭയ്ക്കാണ് ബൈബിൾ ഏൽപിച്ചു കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്. ദൈവവചനമാകുന്ന ബൈബിൾ വിശ്വസ്തമായി സൂക്ഷിക്കുകയും പ്രഘോഷിക്കുകയും ചെയ്യുക സഭയുടെ ദൈവദത്തമായ ദൗത്യമാണ്.

5.1. ബൈബിൾ മാത്രമോ ?

ദൈവികവെളിപാടിന്റെ ഉറവിടം ബൈബിൾ മാത്രമാണെന്നും ബൈബിളിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത യാതൊന്നും വിശ്വാസത്തിന്റെയോ ധാർമ്മികതയുടെയോ മാനദണ്ഡമായി സ്വീകരിക്കാൻ പാടില്ല എന്നും ഉള്ള വാദഗതി യുക്തിസഹമല്ല. സഭാസമുഹത്തിനു ലഭിച്ച ദൈവാവിഷ്കരണത്തിന്റെ ലിഖിതരൂപത്തിലുള്ള പ്രകാശനമാണ് ബൈബിൾ. എന്നാൽ തങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചതെല്ലാം എഴുതപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നു സുവിശേഷകൻമാർതന്നെ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. "ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ എഴുതപ്പെടാത്ത മറ്റനേകം അടയാളങ്ങൾ യേശു ശിഷ്യൻമാരുടെ സാന്നിധ്യത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചു" (യോഹ. 20,30). "യേശു ചെയ്ത മറ്റു പല കാര്യങ്ങളും ഉണ്ട്. അതെല്ലാം എഴുതിയിരുന്നെങ്കിൽ ആ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളാൻ ലോകത്തിനുതന്നെ സാധിക്കാതെ വരുമെന്നാണ് എനിക്കുതോന്നുന്നത്" (യോഹ. 21, 25). കോറിന്തോസിലെ സഭയ്ക്കു നാലുലേഖനങ്ങൾ എഴുതിയതായി വി. പൗലോസ് പറയുന്നുണ്ട്. അവയിൽ രണ്ടെണ്ണം മാത്രമേ

നമുക്ക് ലഭിച്ചിട്ടുള്ളു. ലാവോദിക്യായിലെ സഭയ്ക്കെഴുതിയ കത്ത് (കൊളൊ. 4,16) നമുക്കു കിട്ടിയിട്ടില്ല. ഇന്നു ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന ബൈബിളിൽ ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടില്ലാത്ത പലതും യേശുവും അപ്പസ്തോലൻമാരും പഠിപ്പിക്കുകയും പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട് എന്ന് ഇതിൽ നിന്നു വ്യക്തമാകുന്നു.

തന്നെയുമല്ല, യേശു പ്രവർത്തിക്കുകയും പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത കാര്യങ്ങളെയും, സർവ്വോപരി അവിടുത്തെ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ ആഴങ്ങളെയും കുറിച്ചുള്ള പൂർണ്ണമായ അവബോധം സാവധാനമാണ് അപ്പസ്തോലൻമാർക്കും സഭാസമൂഹത്തിനും ലഭിച്ചത്. "ഇനിയും വളരെ കാര്യങ്ങൾ നിങ്ങളോടുപറയാനുണ്ട്. എന്നാൽ അവ ഉൾക്കൊള്ളാൻ ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കു കഴിവില്ല. സത്യാത്മാവു വരുമ്പോൾ നിങ്ങളെ സത്യത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയിലേക്കു നയിക്കും" (യോഹ. 16, 12). ക്രിസ്തുസംഭവത്തിലൂടെ നടന്ന ദൈവിക വെളിപാടിന്റെ പൂർണ്ണതയിലേക്കു പരിശുദ്ധാത്മാവാണ് സഭയെ സാവധാനം കൈപിടിച്ചു നടത്തുന്നത്. അതിനാൽ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട സത്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവിന്റെ കാര്യത്തിൽ സഭയിൽ വളർച്ചയുണ്ടായിട്ടുണ്ട് ബൈബിളിൽ നിഗൂഢമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന പലകാര്യങ്ങളും ക്രമേണയാണ് സഭ മനസ്സിലാക്കിയത്. പരിശുദ്ധത്രിത്വത്തെയും യേശുവിന്റെ ദൈവ-മനുഷ്യസ്വഭാവത്തെയും കുറിച്ചുള്ള സഭയുടെ പഠനങ്ങൾ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

പാരമ്പര്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സഭയുടെ ഈ കാഴ്ചപ്പാട് ബൈബിളിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെ യാതൊരുവിധത്തിലും കുറച്ചുകാണിക്കുന്നില്ല. ബൈബിൾ പഠിപ്പിക്കുന്ന സത്യങ്ങൾക്കെതിരായി സഭാപാരമ്പര്യങ്ങൾ ഒന്നും പഠിപ്പിക്കുന്നില്ല. രണ്ടിന്റെയും ഉറവിടം ദൈവം തന്നെയാകയാൽ അവ തമ്മിൽ വൈരുദ്ധ്യം ഉണ്ടാവുകയില്ല. ബൈബിളിനെ മറന്നുകൊണ്ടു പാരമ്പര്യത്തിനോ, പാരമ്പര്യത്തെ മറന്നുകൊണ്ട് ബൈബിളിനോ നിലനില്ക്കാനാവില്ല.

അടിസ്ഥാനപരമായ വെളിപാടിന്റെ കാലം ശ്ലീഹൻമാരുടെ കാലത്തോടെ അവസാനിച്ചു. അതുകൊണ്ട് ഈ വെളിപാടിനെ കേന്ദ്രീകരിച്ചും ബന്ധപ്പെടുത്തിയുമാണ് വിശ്വാസികൾ ജീവിക്കുന്നത്. അപ്പോൾ പാരമ്പര്യമെന്നത് ആത്മാവിനാൽ നയിക്കപ്പെടുന്ന സഭയുടെ തെറ്റുപറ്റാനാവാത്ത ജീവിതമാണെന്നു പറയാം. കുറേക്കൂടി വ്യാപകമായ അർത്ഥത്തിൽ,

ശ്ലീഹൻമാരിലും, സഭാപിതാക്കൻമാരിലും, സഭാജീവിതത്തിലും കൂടി അവിച്ഛിന്നമായി നിലനിന്നുപോരുന്ന രക്ഷയുടെ സന്ദേശമാണ്, സിദ്ധാന്തമാണ്, പാരമ്പര്യം. വിശ്വാസത്തിന് അധിഷ്ഠിതമായ തത്വസംഹിതകൾ മാത്രമല്ല, സഭയുടെ ആരാധനക്രമം, ആചാരനുഷ്ഠാനങ്ങൾ, നിയമങ്ങൾ, ജീവിതശൈലി എന്നിവയെല്ലാം പാരമ്പര്യത്തിൽപ്പെടുന്നു. ഒറ്റവാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ മിശിഹാതന്നെയാണ് യഥാർത്ഥ പാരമ്പര്യം (The Tradition).

6. വെളിപാടും പാരമ്പര്യവും

ശ്ലീഹൻമാർ മിശിഹായിൽനിന്ന് ഏതെങ്കിലുമൊരു ലിഖിതരേഖ സ്വീകരിച്ചില്ല. മിശിഹായുടെ വചനങ്ങൾ കേട്ടും അവിടുത്തെ കണ്ടും തൊട്ടും, അനുഭവിച്ചും അറിഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ അവർ ഹൃദയത്തിൽ സ്വീകരിച്ചു, ധ്യാനിച്ചു, പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഇതിന്റെയെല്ലാം പിന്നിൽ ദൈവമാതാവ് നിരന്തരം പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അതുപോലെ തന്നെ വിശ്വാസികൾ ദൈവവചനം ശ്ലീഹൻമാരുടെ അധരങ്ങളിൽ നിന്നും സ്വീകരിച്ചു. ദൈവവചനത്തോടു സഹകരിച്ച അവർ ദൈവാത്മാവിന്റെ കൃപാവരത്താൽ നല്കപ്പെട്ട സത്യത്തെ ഹൃദയത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചു; ജീവിതത്തിൽ പാലിച്ചു. അവസരം കിട്ടിയപ്പോഴൊക്കെയും അതു ആഘോഷിച്ചു പ്രഖ്യാപിച്ചു. അങ്ങനെയാണ് വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട സത്യത്തിന്റെ നിക്ഷേപമായ പാരമ്പര്യം ഉണ്ടാകുന്നത്.

6.1 ലിഖിതവും അലിഖിതവുമായ കൈമാറൽ

മേൽപറഞ്ഞതിൽനിന്നും ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാകുന്നു. ലിഖിതവചനമായ വി. ഗ്രന്ഥം ഉണ്ടാകുന്നതിനുമുമ്പ് ഒരു വാചിക പാരമ്പര്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. പുതിയനിയമത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കമായിത്തീർന്നത് അതാണ്. എങ്കിലും ഒന്ന് തീർച്ചയാണ്: തിരുലിഖിതങ്ങൾ എഴുതപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് പാരമ്പര്യം ഇല്ലാതാവുകയോ തീർന്നുപോവുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. മറ്റുവാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ തിരുലിഖിതം പാരമ്പര്യത്തെ മാറ്റി മറിക്കുന്നില്ല. പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഭാഗമായി ലിഖിതരൂപം നിലനില്ക്കുകയാണ്.

വി. ഗ്രന്ഥവും വി. പാരമ്പര്യവും തമ്മിലുള്ള അഭേദ്യമായ ബന്ധത്തേക്കുറിച്ച് രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിന്റെ ദൈവാവിഷ്കരണം 7-10ൽ (പ്രധാനമായും 9-ൽ) പറയുന്നുണ്ട്. വി.ലിഖിതവും പാരമ്പര്യവും തമ്മിൽ സുദൃഢമായ ബന്ധവും വിനിമയവും ഉണ്ട്. അവ രണ്ടിന്റെയും

ഉത്ഭവം ഒരു ദിവ്യ സ്രോതസ്സിൽ നിന്നാണ്. ഒരുവിധത്തിൽ രണ്ടും ഒന്നായിച്ചേർന്ന് ഒരേ ലക്ഷ്യത്തിലേയ്ക്കു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കാരണം പരിശുദ്ധ റൂഹായുടെ നിവേശനത്താൽ ദൈവവചനം ലിഖിതരൂപത്തിലേയ്ക്കു പകർത്തിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് വി. ലിഖിതങ്ങൾ ദൈവവചസ്സുകളാണ്.... ദൈവികാവിഷ്ക്കരണത്തിലെ എല്ലാ വസ്തുതകളെയും സംബന്ധിച്ചുള്ള അസന്ദിഗ്ദ്ധമായ ബോധം വി. ലിഖിതങ്ങളിൽ നിന്നു മാത്രമല്ല സഭയ്ക്കു ലഭ്യമാകുന്നത്. അതുകൊണ്ട്, വി. ലിഖിതങ്ങളും പാരമ്പര്യവും ഒരേ ബഹുമാനത്തോടും ആദരവോടും കൂടി നാം സ്വീകരിച്ചു വണങ്ങേണ്ടതാണ്.മേൽ പറഞ്ഞ കൗൺസിൽ പഠനത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വി. ഗ്രന്ഥവും പാരമ്പര്യവും തമ്മിൽ താഴെപ്പറയുന്ന സാമ്യങ്ങൾ കണ്ടെത്താനാവും.

i. വി. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെയും പാരമ്പര്യത്തിന്റെയും പ്രഭവം ഒരേ സ്രോതസ്സിൽ നിന്നാണ്.
ii. രണ്ടിന്റെയും ധർമ്മം വെളിപാടിന്റെ കൈമാറലാണ്
iii. രണ്ടിന്റെയും ഉള്ളടക്കവും - ദൈവികവെളിപാട്-ഒന്നു തന്നെ
iv. ഇവ രണ്ടിന്റെയും ലക്ഷ്യവും -ദൈവികരഹസ്യങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുക- ഒന്നുതന്നെ.
v. ഇവയ്ക്കുരണ്ടിനും തുല്യസ്ഥാനവും ആദരവുമാണ് സഭ നല്കിയിരിക്കുന്നത്.

സഭയുടെ ആന്തരികവും വസ്തുനിഷ്ഠവുമായ നിയമങ്ങളായി വി.ഗ്രന്ഥവും, പാരമ്പര്യവും സഭയിൽ നിലകൊള്ളുന്നു. അവയാണ് സഭയെ അവളാക്കിത്തീർക്കുന്ന തത്വങ്ങൾ. കാരണം അവയിലൂടെ ദൈവാത്മാവ് പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഈ ആത്മാവാണ് ആത്യന്തികമായി സഭയെ അവളാക്കി രൂപപ്പെത്തുന്നത്.

തിരുലിഖിതം വി. പാരമ്പര്യത്തിന്റെതന്നെ ഭാഗമാണ്. പാരമ്പര്യത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വേണം അതിനെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ. വി. ഗ്രന്ഥത്തെ പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്നു മാറ്റി നിർത്തി കാണാനാവാത്തതുപോലെ പാരമ്പര്യത്തെ സഭയിൽനിന്നും, സഭയെ തിരുലിഖിതത്തിൽനിന്നും പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്നും, വേർപെടുത്താനും സാധിക്കില്ല. ഇവ മൂന്നും പരസ്പരബന്ധിതങ്ങളാണ്. വി. ഗ്രന്ഥം കൂടാതെ ശ്ലൈഹീക പ്രബോധനത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം എന്തെന്നുഗ്രഹിക്കാനാവില്ല. വി. ഗ്രന്ഥവും വി. പാരമ്പ

ര്യവും കൂടാതെ സഭയില്ലാത്തതുപോലെ സഭയില്ലെങ്കിൽ വി. ഗ്രന്ഥവും, പാരമ്പര്യവുമില്ല. കാരണം, ദൈവാവിഷ്കാരത്തിന് ജനം നല്കിയ സ്വീകരണത്തിന്റെയും പ്രത്യുത്തരത്തിന്റെയും - അതായത് വിശ്വാസം - പ്രതിഫലനവും, പ്രകടനവും കൂടിയാണ് വി. ലിഖിതവും വി. പാരമ്പര്യവും. അതു സ്വീകരിച്ച ജനമായ സഭയാണ് ഇന്നിവയെ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നതും, പരിപോഷിപ്പിക്കുന്നതും.

6.2 വെളിപാടും പാരമ്പര്യവും തിരുലിഖിതങ്ങളും

ഈശോയിലൂടെ സാക്ഷാത്കൃതമായ അടിസ്ഥാനപരമായ ദൈവത്തിന്റെ വെളിപാട് ശ്ലീഹൻമാരും, കൂട്ടാളികളും അനുഭവിച്ചറിഞ്ഞു. ശ്ലീഹൻമാരുടെ കാലമെന്നത് സഭയുടെ ആരംഭത്തിന്റെയും, പുതിയനിയമത്തിന്റെ രൂപീകരണത്തിന്റെയുംകൂടി കാലമാണ്. പല ക്രിസ്തീയസമൂഹങ്ങളിലും നിലവിലിരുന്ന പ്രധാനപ്പെട്ട പാരമ്പര്യങ്ങളെ കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ട് ആത്മാവിന്റെ സഹായത്താൽ രൂപം പ്രാപിച്ചവയാണ് തിരുലിഖിതങ്ങൾ . വെളിപാടും തിരുലിഖിതങ്ങളും തമ്മിൽ അഭേദ്യമായ ബന്ധമുള്ളതുപോലെ അടിസ്ഥാനപരമായ വ്യത്യാസവുമുണ്ട്. വെളിപാട് എന്നത് ഒരു യാഥാർത്ഥ്യവും (Reality) തിരുലിഖിതമെന്നത് അതിന്റെ ലിഖിതരൂപവുമാണ് (Record). യാഥാർത്ഥ്യം എന്നത് ലിഖിതരൂപമല്ല. എന്നാൽ ലിഖിതരൂപത്തിൽ യാഥാർത്ഥ്യമുണ്ട്. എന്നാൽ, അതു യഥാർത്ഥമായ അനുഭവമല്ല. അതിനാൽ വി. ഗ്രന്ഥത്തെ വെളിപാട് എന്ന യാഥാർത്ഥ്യവുമായി അന്ധമായി തുല്യപ്പെടുത്തുകയോ സാധർമ്മ്യപ്പെടുത്തുകയോ ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. വെളിപാട് എന്ന അനുഭവത്തിന്റെ സാക്ഷ്യമാണ് അതിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ വെളിപാട് തിരുലിഖിതങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു എന്നു പറയുമ്പോഴും വെളിപാട് എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം പൂർണ്ണമായി ലേശംപോലും കുറവുകൂടാതെ അതിലുണ്ട് എന്നു ശാഠ്യം പിടിക്കേണ്ടതില്ല. വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട സത്യങ്ങൾ തിരുലിഖിതം ഉൾക്കൊള്ളുന്നു എന്നു പറയുന്നതാകും ഉത്തമം.

വെളിപാടിനെയും പാരമ്പര്യത്തേയും സംബന്ധിച്ചും ഇങ്ങനെ തന്നെ പറയാവുന്നതാണ്. വെളിപാട് എന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തെ സംബന്ധിച്ച് അതനുഭവിച്ചറിഞ്ഞവരും അതുകേട്ടറിഞ്ഞവരും (സഭ) നല്കുന്ന വ്യാഖ്യാനമാണ് അവരുടെ അനുഭവത്തിന്റെ പ്രകടനമാണ്, പ്രഘോഷണമാണ് പാരമ്പര്യമായി രൂപം പ്രാപിച്ചത്. ചുരുക്കത്തിൽ വെളിപാടിനെ

തിരുലിഖിതവുമായോ, പാരമ്പര്യവുമായോ താദാത്മ്യപ്പെടുത്തുന്നതു ഉചിതമായിരിക്കുകയില്ല. അതേസമയം തന്നെ തിരുലിഖിതത്തിലും, പാരമ്പര്യത്തിലും വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട സത്യങ്ങളാണുള്ളത്.

6.3 പാരമ്പര്യം: വിവിധമാനങ്ങൾ

വെളിപാടിന്റെ പ്രകടനത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടതും എഴുതപ്പെടാത്തതുമായ പാരമ്പര്യങ്ങളാണ് സമാന്തരമായിട്ടുള്ളത്. അവസാനത്തെ ശ്ലീഹായുടെ മരണത്തോടെ ലിഖിതപാരമ്പര്യം ദിവ്യാത്മാവിന്റെ സഹായത്താൽ രൂപവത്ക്കരിക്കപ്പെടുകയും സഭയിൽ സംരക്ഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ആദ്യം വാചികമായിരുന്നെങ്കിലും പിന്നീട് പ്രാമാണികരേഖകളായി സഭയുടെ മഹത്തായ പാരമ്പര്യമായി, അതായത് ശ്ലൈഹികമോ സഭാത്മകമോ ആയ സ്മാരകങ്ങളായി അവ നിലകൊള്ളുന്നു.

ശ്ലൈഹികവും സഭാത്മകവുമായ പാരമ്പര്യം എന്നതുകൊണ്ട് എന്താണുദ്ദേശിക്കുന്നത്.? എന്നു വ്യക്തമാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കാലികമായ ഒരു കാഴ്ചപ്പാടിലൂടെ പരിഗണിച്ചാൽ പാരമ്പര്യത്തെ രണ്ടു വ്യത്യസ്തരൂപത്തിൽ വേർതിരിക്കാനാവും. അതായത് ശ്ലൈഹികപാരമ്പര്യവും സഭാത്മകപാരമ്പര്യവും ഇവ രണ്ടും പരസ്പര വിരുദ്ധമായവയല്ല. അപ്പസ്തോലിക പാരമ്പര്യം സഭാത്മകമാണ്. സഭാത്മകപാരമ്പര്യമാകട്ടെ, പാരമ്പര്യത്തിന്റെ മറ്റുചില രൂപങ്ങളെക്കൂടി ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. അവയെല്ലാം നേരിട്ടു ശ്ലൈഹികമായിരിക്കണമെന്നില്ല.

ശ്ലീഹൻമാരിലൂടെ നൽകപ്പെട്ട പാരമ്പര്യത്തിൽ ദൈവജനത്തിന്റെ ജീവിതം വിശുദ്ധമായി നയിക്കുന്നതിനും വിശ്വാസത്തിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിക്കുന്നതിനുമാവശ്യമായവയെല്ലാം അടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. പാരമ്പര്യം കൈമാറപ്പെടുന്നത് സഭയുടെ ജീവിതത്തിലൂടെയും പ്രബോധനത്തിലൂടെയും ആരാധനയിലൂടെയും ആണ്. ഇവ പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടവയുമാണ്.

പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സഹായത്താൽ പാരമ്പര്യം നിരന്തരം വളർന്നുകൊണ്ടാണിരിക്കുന്നത്. കാരണം, മിശിഹ പറയുന്നു: "ഇനിയും വളരെ കാര്യങ്ങൾ എനിക്കു നിങ്ങളോടു പറയുവാനുണ്ട്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കവ ഗ്രഹിക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല. എന്നാൽ സത്യത്മാവായ അവിടുന്നു വരുമ്പോൾ നിങ്ങളെ സകലസത്യങ്ങളി

ലേയ്ക്കും നയിക്കും" (യോഹ 16:12 -13). സത്യത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ ആത്മാവിനാൽ രക്ഷാകരമായ ഈ സന്ദേശം കൂടുതൽ ആഴത്തിൽ, മിഴിവിൽ വെളിപ്പെടുകയും തലമുറകളിലേയ്ക്കു പകരുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

ശ്ലീഹൻമാരുടെ കാലശേഷമുള്ള സഭയുടെ പാരമ്പര്യത്തെ എങ്ങനെയാണ് മനസ്സിലാക്കേണ്ടത് എന്നതാണ് അടുത്തതായി ചിന്തിക്കേണ്ടത്. ഇതിന് ആദ്യമേ തന്നെ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ക്രിയാത്മകമായ പ്രക്രിയയും (active process of tradition) ഉള്ളടക്കവും (content of tradition) തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമെന്തന്നു കാണേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ദൃശ്യമായ തലത്തിൽ ദൈവവചനം ഒന്നാകെ പാരമ്പര്യം കൈമാറുന്ന പ്രക്രിയയിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ്. വി. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പാരായണം, വി. കുർബ്ബാനയുടെ ആഘോഷം, കൂദാശകളുടെ പരികർമ്മം, ദൈവവചനത്തിന്റെ പ്രഘോഷണം, അദ്ധ്യാപനം തുടങ്ങിയവയിലൂടെയാണ് അത് നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. ഇതിൽനിന്നും വ്യക്തമാകുന്നത് ശ്ലീഹൻമാർക്കു ശേഷമുള്ള സഭയുടെ പാരമ്പര്യം എഴുതപ്പെട്ട പാരമ്പര്യമായ വി. ഗ്രന്ഥം മാത്രമല്ല, മറ്റുപലതും ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട് എന്നാണല്ലോ. സഭയുടെ പാരമ്പര്യമെന്നത് നമ്മൾ കൈവശമാക്കുന്ന ഒരു വസ്തു (object) അല്ല, പിന്നയോ നമ്മെകൈവശമാക്കുന്ന ഒരു യഥാർത്ഥ്യമാണ്. (The tradition of the church not an object which we posses but a reality by which we are possessed.) ദൈവജനമാണ് ഇതിന്റെ ദൃശ്യമായ വാഹകർ.

ശ്ലൈഹികപാരമ്പര്യത്തിൽനിന്ന് സഭാത്മകപാരമ്പര്യത്തിലേക്കുള്ള നീക്കത്തെ സംബന്ധിച്ചുപറയുമ്പോൾ ദൈവശാസ്ത്രജ്ഞൻമാർ അതിനെ വിശദീകരിക്കുന്നതു താഴെ പറയും വിധമാണ്. താരതമ്യേന ദീർഘമായ ഒരു കാലഘട്ടം വാചികമായാണ് വെളിപാടനുഭവം കൈമാറിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. ഈ ആദ്യകാലഘട്ടത്തിലെ 'പാരമ്പര്യ'ത്തെ (tradition) ചെറിയ അക്ഷരം 't' കൊണ്ടു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഇതിനെ തുടർന്നു വന്ന രണ്ടാംഘട്ടവിരചിതമായ വചനത്തിലൂടെയുള്ള കൈമാറൽ ആണ്. അതാണ് തിരുവചനം (Scripture); വലിയ അക്ഷരം 'S' കൊണ്ടു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. മൂന്നാമത്തെ ഘട്ടം വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട സത്യത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുള്ള വിവിധ രൂപത്തിലുള്ള വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെയും ഭാഷ്യങ്ങളുടെയും ഘട്ടമാണ്. അതിനെ (scripture) ചെറിയ അക്ഷരം 's' സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

മേൽപറഞ്ഞവയെല്ലാം ഉൾപ്പെട്ടതാണ് പാരമ്പര്യം. (tradition-Scripture-Tradition (t-S-s-T). ഈ വിധമാണ് പാരമ്പര്യം സഭയുടെതായിത്തീരുന്നത്.

വെളിപാടിന്റെ ഈ കൈമാറൽ പ്രക്രിയയിലെ നാലാമത്തെഘട്ട മായ പാരമ്പര്യത്തിൽ, മിശിഹായും ശ്ലീഹൻമാരും കൈമാറിയതും സഭയിൽ സൂക്ഷിക്കപ്പെടുന്നതുമായ പഠനങ്ങൾ ദർശ്ശിക്കാൻ കഴിയും. സഭയുടെ പഠനങ്ങൾ എന്നതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത് താഴെപ്പറയുന്നവ യാണ്. (a) തിരുലിഖിതങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ (b) ഔദ്യോ ഗികമായ വിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രസ്താവനകളും ഏറ്റുപറച്ചിലുകളും (c) സാർവ്വത്രികസൂനഹദോസ്സുകളുടെ വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങളും നിർവ്വചന ങ്ങളും (d) പിതാക്കൻമാരുടെയും ഇതര ക്രൈസ്തവഗ്രന്ഥകാരൻമാരു ടെയും പ്രബോധനങ്ങളും പഠനങ്ങളും (e) ആദിമസഭയിലെ ആരാധ നാക്രമങ്ങളും വിവിധ ആരാധനാരൂപങ്ങളും. വിശുദ്ധപാരമ്പര്യവും തിരു ലിഖിതത്തെപോലെ ദൈവീകോൽഭവത്തിൽ മാറ്റമില്ലാത്തത് ആണെ ങ്കിലും അതിന്റെ ബാഹ്യമായ രൂപത്തിൽ അത് ചലനാത്മകമാണ്. അത് ദൈവീകവെളിപാടിന്റെ തുടർച്ചയും സജീവമായ പ്രകടനവുമായി പ്രശോ ഭിക്കുന്നു.

6.4 പാരമ്പര്യവും പാരമ്പര്യങ്ങളും

a) കത്തോലിക്കാസഭയിൽ

വിശുദ്ധപാരമ്പര്യം ഏറ്റുവാങ്ങിയ സഭ ഏകമാണെങ്കിലും ആസഭ പലസ ഭകളുടെ കൂട്ടായ്മയാണ്. ഈ സഭകളോട് ബന്ധപ്പെട്ട് മാത്രമേ പാരമ്പര്യ ങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളു. പാരമ്പര്യത്തിന്റെ സഭാത്മക തയാണ് ഇവിടെ പ്രകടമാകുന്നത്. ക്രിസ്തു സംഭംവം ഒന്നാണെങ്കിലും ശ്ലീഹൻമാരുടെ ക്രിസ്ത്വനുഭവം വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. ശ്ലീഹൻമാരുടെ ക്രിസ്ത്വനുഭവങ്ങളും വിശ്വാസികളുടെ സാമൂഹിക സാംസ്കാരിക പശ്ചാ ത്തലങ്ങളും പരിശുദ്ധാത്മാവിനാൽ സമന്വയിക്കപ്പെട്ടതിന്റെ പരിണതഫ മാണ് വിവിധ സഭകൾ. വ്യത്യസ്ത സഭകളുടെ പാരമ്പര്യങ്ങൾ പരസ്പര വിരുദ്ധങ്ങളല്ല. സാർവ്വത്രികസഭയുടെ പൊതുസ്വത്താണവ. കത്തോലി ക്കാസഭയിൽ പൊതുവെ മൂന്നു പാരമ്പര്യങ്ങളാണുള്ളത്. 1.) ലത്തീൻ (പാശ്ചാത്യ) സഭാപാരമ്പര്യം, 2.) ഗ്രീക്ക് സഭാ പാരമ്പര്യം

3.) സൂറിയാനി സഭാ പാരമ്പര്യം. അവസാനത്തെ രണ്ടിനെയും പൊതു വായി പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യമെന്നാണ് സർവ്വസാധാരണമായി പറയുക. ഈ രണ്ടു പാരമ്പര്യമങ്ങൾക്കും സ്വന്തമായ സവിശേഷതകൾ ഉണ്ട്.

എങ്കിലും സഭ പഠിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ, "ആദ്ധ്യാത്മികത്വത്തിന്റെയും നിയമത്തിന്റെയും ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെയും പിതൃസ്വത്ത് അവയുടെ വിവിധ പാരമ്പര്യങ്ങളിൽ പൂർണ്ണവും കാതോലികവും അപ്പസ്തോലിക വുമായ സഭയുടെ സ്വഭാവത്തിലുൾപ്പെടുന്നു" (എക്യുമെനിസം 17). ചുരുക്കത്തിൽ ഈ മൂന്നുപാരമ്പര്യങ്ങളും 'പാരമ്പര്യം' തന്നെയാണ്. അതുപ ലതായിപ്രകാശിതമാകുന്നുവെന്നുമാത്രം. അതുകൊണ്ടാണ് മേല്പറഞ്ഞ ഡിക്രി പഠിപ്പിക്കുന്നത്, "ആവിഷ്കൃതത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള പഠനങ്ങ ളിൽ കിഴക്കും, പടിഞ്ഞാറും അവലംബിക്കുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങൾ വ്യത്യസ്ത ങ്ങളാണ്. ദൈവികസത്യങ്ങളുടെ അറിവിലും അതിന്റെ ഏറ്റുപറച്ചിലിലും അവർ വിവിധ പന്ഥാവിലൂടെത്തന്നെയാണ് മുന്നേറിയത്. ചിലപ്പോൾ ഒരു പാരമ്പര്യം മറ്റൊന്നിനെ അപേക്ഷിച്ച് ആവിഷ്കൃത രഹസ്യങ്ങളിലെ ചില വശങ്ങൾ കൂടുതൽ വ്യക്തമായി ഗ്രഹിക്കാൻ സഹായിച്ചെന്നുവരാം; അല്ലെങ്കിൽ കൂടുതൽ കാര്യക്ഷമമായ വിധത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെ ന്നുവരാം. ഇങ്ങനെയുള്ള അവസരത്തിൽ വൈവിദ്ധ്യമാർന്ന ഈ ദൈവ ശാസ്ത്രാവതരണങ്ങളെ പരസ്പര വിരുദ്ധങ്ങളായി ചിത്രീകരിക്കാതെ പരസ്പര പൂരകങ്ങളായി കണക്കാക്കണം. ചുരുക്കത്തിൽ, കത്തോലിക്കാ സഭയുടെ പഠനമനുസരിച്ച് പാരമ്പര്യവും, പാരമ്പര്യങ്ങളും അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവയാണ്. ഒരേ ഒരു പാരമ്പര്യത്തിന്റെ വിവിധ പ്രകട നങ്ങൾ ആണ് പാരമ്പര്യങ്ങൾ.

6.5 പാരമ്പര്യങ്ങളിലുള്ള പാരമ്പര്യത്തെ തിരിച്ചറിയാനുള്ള മാനദണ്ഡങ്ങൾ

a) സഭയുടെ പ്രബോധനാധികാരം (Magisterium)

ദൈവവചനം ലിഖിതരൂപത്തിൽ ലഭിച്ചതായാലും അലിഖിത പാരമ്പര്യമായി ലഭിച്ചതായാലും അതിനെ ആധികാരികമായി വ്യാഖ്യാനി ക്കേണ്ട ചുമതല ജീവിക്കുന്ന സഭയുടെ അദ്ധ്യാപനാധികാരത്തിനുമാത്രം നല്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒന്നാകുന്നു. ഈ അധികാരം ഈശോമിശിഹായുടെ നാമത്തിൽ അവൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നു. ദൈവാവിഷ്കൃതങ്ങളാണെന്ന് അദ്ധ്യാപനാധികാരം പഠിപ്പിക്കുന്നതെല്ലാം വിശ്വാസത്തിന്റെ ഏക കല വറയിൽനിന്ന് എടുത്തിട്ടുള്ളവയാണ് (ദൈവാവിഷ്ക്കരണം, 10). വി. ഗ്രന്ഥ ത്തിലും വി. പാരമ്പര്യത്തിലുമുള്ള ആവിഷ്കൃത സത്യങ്ങളെ തെറ്റുകൂ ടാതെ അവികലമായി പഠിപ്പിക്കുന്നതിനും, വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനുമുള്ള

കത്തോലിക്കാ തിരുസ്സഭയുടെ പ്രമാദരഹിതമായ അദ്ധ്യാപനാധികാരമാണ് മജിസ്സ്തേരിയം. ഈ പ്രബോധനാധികാരം തിരുവചനത്തിന് അതീതമല്ല പിന്നയോ അതിനെ സേവിക്കാനുള്ളതാണ് (ദൈവാവിഷ്ക്കരണം, 10) സഭയുടെ ഈ പ്രബോധനാധികാരവും, വി. പാരമ്പര്യവും തിരുലിഖിതങ്ങളും പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടവയത്രേ. സഭയുടെ ഈ അധികാരമുപയോഗിച്ചു സഭ പഠിപ്പിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുക എന്നത് വി.പാരമ്പര്യത്തോടുള്ള വിശ്വസ്തതയുടെ അടയാളം കൂടിയാണ്.

b) സാർവ്വത്രിക പുരാതനത്വം, അഭിപ്രായയൈക്യം

വിശുദ്ധവും വഴിതെറ്റാത്തതുമായ സത്യമായി നിലകൊള്ളുക എന്നതാണ് രണ്ടാമത്തെ മാനദണ്ഡം. അതായത് എല്ലായിടത്തും എല്ലായ്പ്പോഴും എല്ലാവരാലും വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്ന സത്യം.

c) വിശ്വാസപ്രമാണം

വിശ്വാസപ്രമാണങ്ങൾ ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാന തത്ത്വങ്ങളാണല്ലോ. വിശ്വാസത്തിന്റെ സാരസംഗ്രഹം അതിൽ ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടുണ്ട്. ശ്ലീഹൻമാരുടെ വിശ്വാസപ്രമാണം, നിഖ്യാസൂനഹദോസിന്റെ വിശ്വാസപ്രമാണം എന്നിവ മേല്പറഞ്ഞ പ്രകാരം ക്രിസ്തീയവിശ്വാസത്തിന്റെ ആകെത്തുകയാണ്. പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ ആധികാരികതയെ പരിശോധിച്ചറിയുവാൻ ഇവയെ മാനദണ്ഡമായി ഉപയോഗിക്കാം.

d) ശ്ലൈഹികത

മിശിഹാസംഭവങ്ങളോട് ഏറ്റവും അടുത്തിടപെഴകിയവരെന്ന നിലയിൽ ശ്ലീഹൻമാരുടെ അനുഭവവും പ്രഖ്യാപനവും, വിശ്വാസവും എല്ലാക്കാലത്തിലും സഭയുടെ വിശ്വാസത്തെയും പാരമ്പര്യത്തേയുമൊക്കെ സംബന്ധിച്ച്ഏറ്റവും തനതായ (unique) മാനദണ്ഡങ്ങളാണ്. വി. പാരമ്പര്യവുമായുള്ള അവികലമായ ബന്ധം നൈയാമികമായി തുടരുന്നവരും പ്രസ്തുത പാരമ്പര്യത്തെ ഭംഗം കൂടാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നവരും, സൂക്ഷിക്കേണ്ടവരുമാണ് ശ്ലീഹൻമാരുടെ പിൻഗാമികൾ. ഓരോ സഭയുടെയും പാരമ്പര്യത്തിന്റെ വക്താക്കളും, പരിപോഷകരുമാണവർ. ഈ പാരമ്പര്യം ബൗദ്ധികതലത്തിൽ എന്നപോലെ ജീവിതസാക്ഷ്യത്തിലൂടെ പിന്തുടരേണ്ടവരുമാണവർ.

7. ബൈബിൾ വ്യാഖ്യാനം

"പ്രഭാതം പൊട്ടിവിരിയുകയും പ്രഭാതനക്ഷത്രം നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ഉദിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുവരെ ഇരുളിൽ പ്രകാശിക്കുന്ന ദീപത്തെ എന്നപോലെ പ്രവാചകവചനത്തെ നിങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണ്. ആദ്യം നിങ്ങൾ ഇതു മനസ്സിലാക്കുവിൻ: വിശുദ്ധലിഖിതത്തിലെ പ്രവചനങ്ങൾ ഒന്നും ആരുടെയും സ്വന്തമായ വ്യാഖ്യാനത്തിനുള്ളതല്ല" (2 പത്രോ.1.20).

പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രചോദനത്താൽ എഴുതപ്പെട്ട ദൈവവചനമാണ് ബൈബിൾ. ദൈവം ബൈബിളിലൂടെ എന്താണ് നമ്മോടു പറയുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രകാശം ദൈവം എല്ലാവർക്കും വാഗ്ദാനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ, പാപത്താൽ പങ്കിലവും പരിമിതവുമായ അറിവും കഴിവുകളുമാണ് ഓരോ വ്യക്തിക്കുമുള്ളത്. അതിനാൽ പലപ്പോഴും സ്വന്തം താല്പര്യങ്ങളും ചിന്തകളും നിഗമനങ്ങളും പ. ആത്മാവിന്റെ പ്രകാശനങ്ങളായി തെറ്റിദ്ധരിക്കപ്പെട്ടു എന്നുവരാം. ഈ സാധ്യതയെ മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ടാവണം ആരും സ്വന്തം താല്പര്യം അനുസരിച്ചു ബൈബിൾ വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ പാടില്ല എന്ന് വി. പത്രോസ് താക്കീതുചെയ്യുന്നത്. പലരും ബൈബിൾ വാക്യങ്ങൾ വളച്ചൊടിക്കുന്നു എന്ന് മേലുദ്ധരിച്ച ലേഖനത്തിൽ തുടർന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് (2പത്രോ. 3,16-17). അതിനാൽ ബൈബിൾ വായിക്കുമ്പോൾ താഴെപ്പറയുന്നകാര്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

1. ബൈബിൾ ദൈവത്തിന്റെ വചനമാണ്. അതിനാൽ അർഹിക്കുന്ന ആദരവോടും ഭക്തിയോടും കൂടെ വേണം ബൈബിൾ വായിക്കാൻ. ദൈവം വെളിപ്പെടുത്തുന്നതും വിശുദ്ധഗ്രന്ഥകാരൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതുമായ അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കുന്നതിനായി ബുദ്ധിയെ പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ പരിശുദ്ധാത്മാവിനോടു പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു വായിക്കുക.

2. വിശ്വാസികൾക്കുവേണ്ടി വിശ്വാസികളിലൂടെ രചിക്കപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥമാണ് ബൈബിൾ. വിശ്വാസത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിലാണ് ഇതുവായിക്കുകയും മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടത്. വിശ്വാസം മാനുഷി കബുദ്ധിക്കും യുക്തിക്കും വിരുദ്ധമല്ല, അതീതമാണ്. ലോകത്തിന്റ ദൃഷ്ടിയിൽ ജ്ഞാനികളും ബുദ്ധിമാൻമാരും ആയവർക്കല്ല, ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിക്കുകയും ആശ്രയിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ശിശുക്കളെപ്പോലുള്ളവർക്കാണ്

ദൈവവചനം വെളിപ്പെടുത്തുക. ബൈബിളിലെ സത്യം ഗ്രഹിക്കാൻ ഈ മനോഭാവം ആവശ്യമാണ്.

3. ബൈബിൾ രക്ഷാകരസന്ദേശമാണ്. നമ്മുടെ ജിജ്ഞാസയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താനല്ല, നമുക്കു നിത്യരക്ഷ പ്രദാനം ചെയ്യാൻവേണ്ടിയാണ് ബൈബിൾ രചിക്കപ്പെട്ടത്. കേൾവിക്കാർമാത്രമാകാതെ വചനം അനുസരിച്ചു ജീവിക്കാനുള്ള സന്നദ്ധതയോടെ ആയിരിക്കണം നാം വി. ഗ്രന്ഥം വായിക്കുന്നത്. ഇന്നു ജീവിക്കുന്ന നമ്മോടാണ് ദൈവം സംസാരിക്കുന്നത്. നിത്യജീവനിലേയ്ക്കുള്ള തീർത്ഥാടനത്തിൽ ദൈവവചനം നമ്മുടെ പാതയിൽ പ്രകാശമാകുന്നത് വചനം അനുസരിച്ചുജീവിക്കൻ നാം തയ്യാറാകുമ്പോൾ മാത്രമാണ്. വ്യക്തികളുടെയും സമൂഹത്തിന്റെയും ജീവിതപരിവർത്തനം ലക്ഷ്യം വച്ചുകൊണ്ടാവണം ബൈബിൾ വായിക്കാൻ.

4. ബൈബിൾ മനുഷ്യന്റെ വാക്കുകളിൽ എഴുതപ്പെട്ട ദൈവവചനമാണ്. ഓരോ ഗ്രന്ഥകർത്താവും ഉപയോഗിച്ച സാഹിത്യരൂപങ്ങളും ഭാഷയുടെ പ്രത്യേകതകളും കണക്കിലെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. കഥകളെ ചരിത്രമായി തെറ്റിദ്ധരിക്കരുത്. എതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേക സന്ദേശം നല്കുന്നതിനു വേണ്ടിയായിരിക്കും കഥകൾ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ കഥകളുടെ വിശദാംശങ്ങളിൽ തങ്ങിനിൽക്കുകയല്ല, അവ നല്കുന്ന സന്ദേശം എന്തെന്നു ഗ്രഹിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണു വേണ്ടത്. ഓരോ ഗ്രന്ഥകാരനും തനതായ കാഴ്ചപ്പാടും ശൈലിയും ഉണ്ടായിരിക്കും സുവിശേഷങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതു പ്രത്യേകം പ്രസക്തമാണ്. അതിനാൽ ഗ്രന്ഥകാരൻമാർ എന്താണുദ്ദേശിക്കുന്നതെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കണം. ഇതിനു വിശദമായ പഠനം ആവശ്യമാണ്. ബൈബിളിലെ പല ഭാഗങ്ങളിലും പ്രതീകാത്മകമായ ഭാഷയാണുപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഒരാശയം തറപ്പിച്ചുപറയാൻവേണ്ടി ആവർത്തനങ്ങളും അതിശയോക്തികളും ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതു കണക്കിലെടുക്കാതെ ബൈബിളിലെ എല്ലാ പുസ്തകങ്ങളും ഒരുപോലെ അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിച്ചാൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ഉദ്ദേശിക്കുന്ന അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കാൻ സാധിക്കാതെ പോകും.

5. ബൈബിൾ ഒരു ശാസ്ത്ര ഗ്രന്ഥമല്ല. ശാസ്ത്രീയമായ സത്യങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുകയല്ല ബൈബിളിന്റെ ലക്ഷ്യം. പ്രപഞ്ചോൽപ്പത്തി, പ്രപഞ്ചഘടന മുതലായ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് ശാസ്ത്രീയമായ അറിവ്

ബൈബിളിൽനിന്നു കിട്ടിയെന്നുവരില്ല. ഇന്നത്തെ ശാസ്ത്രീയമായ അറിവുവച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ബൈബിളിലെ പല പരാമർശങ്ങളും പ്രാകൃതവും വികലവും ആയി തോന്നിയേക്കാം. അന്നത്തെ മനുഷ്യർക്കു മനസ്സിലാവുന്ന ഭാഷയിലാണ് ബൈബിൾ എഴുതപ്പെട്ടത് എന്ന കാര്യം മറക്കാതിരിക്കുക.

6. ബൈബിൾ രക്ഷാചരിത്രമാണ്. വസ്തുതകളും സംഭവങ്ങളും അനിഷേധ്യമായ രേഖകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വിവരിക്കുന്ന ഒരു ലോകചരിത്രമോ ഇസ്രായേൽ ചരിത്രമോ അല്ല ബൈബിൾ. ദൈവമനുഷ്യബന്ധത്തിന്റെ ചരിത്രമാണത്-പാപിയായ മനുഷ്യന് ദൈവം നല്കുന്ന രക്ഷയുടെ ചരിത്രം. ആധുനിക കാഴ്ചപ്പാടിലുള്ള ഒരു ചരിത്രഗ്രന്ഥം എന്നതിനേക്കാൾ ചരിത്രത്തിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രപരമായ കാഴ്ചപ്പാട് അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥമായി ബൈബിളിനെ കാണണം.

7. യേശുവിൽ പൂർത്തിയാകുന്ന രക്ഷാചരിത്രമാണ് ബൈബിൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ദൈവാവിഷ്കരണത്തിന്റെ പലഘട്ടങ്ങൾ ബൈബിളിൽകാണാം. പഴയനിയമത്തിലെ പലകാര്യങ്ങളും നമുക്ക് അപ്രസക്തമായിരിക്കും. ഉദാ:- ബാഹ്യമായ ശുദ്ധിയെയും ബലിയർപ്പണത്തെയും മറ്റും കുറിച്ച് ലേവ്യരുടെ പുസ്തകത്തിലെ നിയമങ്ങൾ; സങ്കീർത്തനങ്ങളിലെ ശത്രുക്കൾക്കെതിരായ പ്രാർത്ഥനകൾ മുതലായവ. ഈ കാര്യങ്ങൾ ഇന്ന് അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ അനുവർത്തിക്കുകയല്ല അവയുടെ ചൈതന്യവും ഉദ്ദേശ്യവും മനസ്സിലാക്കുകയും യേശു നല്കിയ പുതിയനിയമത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വിവേചനാപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കുകയുമാണു ചെയ്യേണ്ടത്.

8. ബൈബിളിനെ ഒറ്റപ്പെട്ട വാക്യങ്ങളായല്ല ഒറ്റ ഗ്രന്ഥമായി കാണണം. 73 പുസ്തകങ്ങൾ ഉണ്ടെങ്കിലും അവയുടെയെല്ലാം ഉറവിടവും ആത്യന്തികമായ കർത്താവും ദൈവവമാകയാൽ ഓരോ പുസ്തകത്തേയും വേറിട്ടു വ്യാഖ്യാനിക്കുകയല്ല, ബൈബിളിൽ മൊത്തമായി വെളിപ്പെടുത്തുന്ന രക്ഷാകര സത്യത്തെ മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണു വേണ്ടത്. ബൈബിളിൽത്തന്നെ പ്രത്യക്ഷത്തിൽ പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായ പ്രസ്താവനകൾ കണ്ടെന്നുവരാം. ഓരോ പ്രസ്താവനയും തനിച്ചു കാണുമ്പോഴാണ് ഈ പ്രശ്നം ഉണ്ടാവുന്നത്. പടിപടിയായി വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട സത്യങ്ങളുടെ ഭാഗികമായ അവതരണമായിരിക്കും ചിലപ്പോൾ ഈ പ്രസ്താവനകൾ. മറ്റുചിലപ്പോൾ പ്രസ്താവനകളുടെ ശരിയായ അർത്ഥം

ഗ്രഹിക്കാത്തതു കൊണ്ടായിരിക്കും അവ പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായി അനുഭവപ്പെടുന്നത്. ദൈവം പരസ്പരവിരുദ്ധമായി സംസാരിച്ചു എന്നു വിശ്വസിക്കാനാവില്ല. അതിനാൽ ഒറ്റപ്പെട്ട വാചകങ്ങളിൽ വ്യാഖ്യാനം ഒതുക്കി നിർത്താതെ ആ വാക്യത്തിന് അതു പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നപുസ്തകത്തിലും ബൈബിളിൽ മൊത്തമായും ഉള്ള സ്ഥാനം എന്താണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കണം.

9. സഭയുടെ ആധികാരികമായ പഠനവും ബൈബിളും തമ്മിൽ വൈരുദ്ധ്യമോ പൊരുത്തക്കേടോ ഉണ്ടായിരിക്കുകയില്ല.ബൈബിൾ രചനയ്ക്കായി ഗ്രന്ഥകാരൻമാരെ പ്രചോദിപ്പിക്കുകയും നയിക്കുകയും ചെയ്ത പരിശുദ്ധാത്മാവുതന്നെയാണ് സഭയെയും നയിക്കുന്നത്. ഒരേ ആത്മാവുതന്നെ പരസ്പരവിരുദ്ധമായ വെളിപാടുകൾ നല്കുകയില്ല. സാർവ്വത്രിക സഭയുടെ ഏതെങ്കിലും ഔദ്യോഗിക പഠനം ബൈബിളിന്റെ പഠനത്തിനു വിരുദ്ധമെന്നു പ്രത്യക്ഷത്തിൽ തോന്നുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അത് ബൈബിളിൽ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന സത്യം ശരിക്കും ഗ്രഹിക്കാത്തതുകൊണ്ടാവും.

10. സഭയുടെ പ്രബോധനാധികാരമാണ് ബൈബിളിന് ഔദ്യോഗികവും അന്തിമവുമായ വ്യാഖ്യാനം നല്കുന്നത് സഭയിലാണ് ബൈബിൾ രൂപം കൊണ്ടത്; ബൈബിൾ കാത്തു സൂക്ഷിക്കാനും പ്രഘോഷിക്കാനുമുള്ള അധികാരം സഭയ്ക്കാണു നല്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. അതിനാൽ സഭയുടെ ഔദ്യോഗിക പഠനത്തിനു വിരുദ്ധമായുള്ള ബൈബിൾ വ്യാഖ്യാനം ശരിയാവുകയില്ല.

11. ബൈബിൾ മാത്രം പോരാ, പാരമ്പര്യവും പരിഗണിക്കണം. ബൈബിളിൽ നിഗൂഢവും വ്യംഗ്യവുമായി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന സത്യങ്ങൾ പാരമ്പര്യത്തിലൂടെയാണ് പൂർണ്ണമായി വെളിപ്പെടുത്തപ്പെടുന്നത്. വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ദൈവസത്യങ്ങളെ കുറിച്ചുള്ള അറിവ് സഭയിൽ വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പരിശുദ്ധാത്മാവാണ് സത്യത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിലേക്ക് വ്യക്തികളെയും സഭാസമൂഹത്തെയും നയിക്കുന്നത്. അതിനാൽ ബൈബിളിൽ സ്പഷ്ടമായി കാണാത്തചില സത്യങ്ങൾ പില്ക്കാലത്തു സഭയുടെ വിശ്വാസസത്യമായി പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെട്ടെന്നുവരാം. പാരമ്പര്യവും ബൈബിളും പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളല്ല, പരസ്പരപൂരകങ്ങളാണ്.

12. ബൈബിൾ ജീവിതത്തിനു മാനദണ്ഡമാണ്. നമ്മുടെ ജീവിത വീക്ഷണങ്ങളെയും താല്പര്യങ്ങളെയും സാധൂകരിക്കാൻവേണ്ടി ബൈബിൾ

ഉപയോഗിക്കുകയല്ല, ബൈബിൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന സത്യത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ അവയെ ചോദ്യം ചെയ്യുകയും തിരുത്തുകയും ആണ് വേണ്ടത്. ഇത് വ്യക്തികൾക്കും സഭാസമൂഹങ്ങൾക്കും ബാധകമാണ്. ബൈബിൾ 'കാനോനികം' ആണെന്നു പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ ഇതും അർത്ഥമാക്കുന്നുണ്ട്. ജീവിതത്തിന്റെ മാനദണ്ഡമാണ് ബൈബിൾ, മറിച്ചല്ല. സഭയിൽ കാലാകാലങ്ങളിൽ, മാനുഷിക ബലഹീനതകൾ കാരണം, കടന്നുകൂടാവുന്ന അനാചാരങ്ങളെയും തെറ്റായ പ്രവണതകളെയും തിരുത്താൻ ബൈബിൾ ആവശ്യപ്പെടും. ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളെ അപ്പസ്തോലിക സഭയുടെ പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്നു വ്യവച്ഛേദിച്ചറിയണം. "ദൈവത്തിന്റെ വചനം സജീവവും ഊർജ്ജസ്വലവുമാണ്. ഇരുതലവാളിനെക്കാൾ മൂർച്ചയേറിയതും, ചേതനയിലും ആത്മാവിലും സന്ധിബന്ധങ്ങളിലും തുളച്ചുകയറി ഹൃദയത്തിന്റെ വികാരങ്ങളെയും നിയോഗങ്ങളെയും വിവേചിക്കുന്നതുമാണ്" (ഹെബ്രാ. 4.12). ചില മനോഭാവങ്ങളും വീക്ഷണങ്ങളും പ്രവർത്തന ശൈലികളും മാറ്റുക ശസ്ത്രക്രിയ പോലെ വേദനാജനകമായേക്കാം. എന്നാലും ദൈവവചനമാകുന്ന വാൾ നടത്തുന്ന ഈ പരിവർത്തനപ്രക്രിയയ്ക്ക് വ്യക്തികളും സഭാസമൂഹം ഒന്നടങ്കവും വിധേയമാകണം.

13. ആഴമേറിയ അർത്ഥം (Sensus Plenior). ബൈബിളിലെ പല വാക്യങ്ങളും പ്രഖ്യാപനങ്ങളും അവയുടെ ഗ്രന്ഥകാരൻമാരും സമകാലികരായ വായനക്കാരും മനസ്സിലാക്കിയതിനേക്കാൾ ആഴമേറിയ അർത്ഥം ഉൾക്കൊള്ളുന്നവയാണ്; പ്രത്യേകിച്ചും പഴയനിയമത്തിലെ പ്രവചനങ്ങൾ. ബൈബിളിൽ നിഗൂഢമായിരിക്കുന്ന ഈ അർത്ഥത്തിന്റെ പൂർണ്ണതയിലേക്ക് പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സഹായത്തോടെ സഭ സാവധാനം കടന്നു വരുന്നു. യേശുവിന്റെ കന്യാജനനം (ഏശ. 7.14), മിശിഹായുടെ ദൈവത്വം (സങ്കീ. 110.1) മുതലായവ ഉദാഹരണങ്ങൾ.

14. പഴയനിയമത്തെ പുതിയ നിയമത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കുക. ദൈവിക വെളിപാടിന്റെ പൂർണ്ണത യേശു ക്രിസ്തുവിലാണ് നൽകപ്പെട്ടത്. അതിനാൽ വിശ്വാസത്തെയും ധാർമ്മികതയെയും സംബന്ധിച്ച പഴയനിയമത്തിന്റെ പഠനങ്ങൾ യേശുവിലൂടെ നൽകപെട്ടതും അപ്പസ്തോലിക സഭ ഗ്രഹിച്ചതുമായ പൂർണ്ണമായ വെളിപാടിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ വ്യാഖ്യാനിക്കണം.

വിചിന്തനത്തിന്

1. ബൈബിളിൽ ഇല്ലാത്തകാര്യങ്ങൾ വിശ്വാസത്തിന്റെ ഭാഗമാകുന്നത് എന്തുകൊണ്ട്?
2. ബൈബിൾ മാത്രം മതി എന്ന ആശയത്തോടുള്ള നിങ്ങളുടെ നില പാട് വിശദീകരിക്കുക?
3. വെളിപാടും പാരമ്പര്യവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം വിശദമാക്കുക?
4. ബൈബിൾ വ്യാഖാനത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങൾ ഏവ?

അഭ്യാസം

ബൈബിളിലെ സൃഷ്ടിവിവരണത്തെ ആധുനിക ശാസ്ത്രത്തിലെ പ്രപഞ്ചോൽപത്തിയെകുറിച്ചുള്ള നിഗമനങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ എങ്ങനെ വിശദീകരിക്കാനാവുമെന്ന് ചർച്ചചെയ്യുക.

അനുബന്ധം IV
ബൈബിൾ രൂപീകരണം കാലാനുക്രമമായി

വ്യക്തികളും സംഭവങ്ങളും	സംഭവകാലം ബി.സി.	ബൈബിളിലെ പുസ്തകങ്ങൾ
അബ്രഹാം	1850	
ഇസഹാക്ക്	1750	ഉൽപത്തി 12-50ൽ കാണുന്ന പൂർവ്വ പിതാക്കന്മാരുടെ പാരമ്പര്യങ്ങൾ ഉടലെടുക്കുന്നു. അവ വാചികമായി കൈമാറുന്നു.
യാക്കോബ്	1650	
ജോസഫ് ഈജിപ്തിൽ	1500	
ഇസ്രായേൽ ജനത ഈജിപ്തിൽ മോശയും റാമസസ് II-മന്റെ കാലത്ത് (1290-1224) ഈജിപ്തിൽ നിന്നുള്ള പുറപ്പാടും	1250	ഈജിപ്തിൽ നിന്നുള്ള വിമോചനത്തിന്റെ കഥ. പുറപ്പാടിന്റെയും സംഖ്യയുടെയും പുസ്തകങ്ങളിൽ കാണുന്ന മരുഭൂമിയിലൂടെയുള്ള യാത്ര. പത്ത്പ്രമാണങ്ങളും വേറെ ചില നിയമങ്ങളും എഴുതപ്പെടുന്നു.
ജോഷ്വാ	1200	വാഗ്ദാന നാട് കീഴടക്കിയ ചരിത്രം. ഇത് പിന്നീട് ജോഷ്വായുടെ പുസ്തകം എഴുതപ്പെട്ടപ്പോൾ ഉപയോഗിച്ചു.
ന്യായാധിപന്മാർ	1200 - 1025	ന്യായാധിപന്മാർ നടത്തിയ വിജയങ്ങളുടെ ചരിത്രം അവരുടെ ഗോത്രങ്ങൾ സൂക്ഷിച്ചു. പിന്നീട് ഇവ ന്യായാധിപന്മാരുടെ പുസ്തകം എഴുതുവാൻ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടു.

വ്യക്തികളും സംഭവങ്ങളും	സംഭവകാലം ബി.സി.	ബൈബിളിലെ പുസ്തകങ്ങൾ
സാവൂൾ രാജാവാകുന്നു	1040	
ദാവീദ് രാജാവാകുന്നു	1010	
സോളമൻ രാജാവാകുന്നു, ദാവീദിന് ശേഷം	970	ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ചില സങ്കീർത്തനങ്ങൾ വിരചിതമാകുന്നു. രാജധാനിയിലെ എഴുത്തുകാർ രാജചരിത്രം എഴുതുന്നു. ഇവ 1, 2 സാമുവൽ; 1, 2 രാജാക്കന്മാർ തുടങ്ങിയ പുസ്തകങ്ങളുടെ ഉള്ളടക്കമായിത്തീരുന്നു. യാഹ്‌വിസ്റ്റ് (Yahwist) തന്റെ വിശുദ്ധ ചരിത്രം എഴുതുന്നു.
ദേവാലയം പണി ആരംഭിക്കുന്നു	965	ജ്ഞാനത്തിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങൾ വിരചിതമാകുന്നു.
രാജ്യത്തിന്റെ വടക്കുഭാഗം ഭിന്നിച്ചു മാറുന്നു	931	
ഏലിയാ പ്രവാചകൻ	850	ഏലോഹിസ്റ്റ് (Elohist) തന്റെ വിശുദ്ധ ചരിത്രം എഴുതുന്നു.
എലീശാ പ്രവാചകൻ	800	
ആമോസ് പ്രവാചകൻ	750	
ഹോസിയ പ്രവാചകൻ	740	
ഏശയ്യായുടെയും മിക്കായുടെയും ദൗത്യം		ഏശയ്യാ 1-39,വരെയും (ചില അധ്യായങ്ങൾ ഒഴികെ) മിക്കവയും എഴുതപ്പെടുന്നു.
സമറിയാ നശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. വടക്കൻ സാമ്രാജ്യം ഇല്ലാതാകുന്നു	721	യാഹ്‌വിസ്റ്റിന്റെയും ഏലോഹിസ്റ്റിന്റെയും വിവരണങ്ങൾ സംയോജിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു.

വ്യക്തികളും സംഭവങ്ങളും	സംഭവകാലം ബി.സി.	ബൈബിളിലെ പുസ്തകങ്ങൾ
ഹെസെക്കിയ രാജാവാകുന്നു	715	സുഭാഷിതങ്ങൾ 25:1 അനുസരിച്ച് ഈ സമയത്ത് സാഹിത്യ സംരംഭങ്ങൾ നടക്കുന്നു.
സെഫാനിയായെ വിളിക്കുന്നു	630	സെഫാനിയായുടെ പുസ്തകം
ജറെമിയായെ വിളിക്കുന്നു	627	
നിയമപുസ്തകം കണ്ടെത്തുന്നു (2 രാജാ. 23:25)	622	ജോഷ്വാ, ന്യായാധിപന്മാർ, 1, 2 സാമുവൽ 1, 2 രാജാക്കന്മാർ നിയമാവർത്തന പുസ്തകത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്നു. നിയമാവർത്തന ചരിത്രം (Deuteronomic history) ഉടലെടുക്കുന്നു.
നാഹും പ്രവാചകന്റെ ശുശ്രൂഷ	612	നാഹുമിന്റെ പ്രവചന പുസ്തകം
ഹബക്കൂക്ക് പ്രവാചകന്റെ ശുശ്രൂഷ	600	ഹബക്കൂക്ക് പ്രവാചകന്റെ പ്രവചനങ്ങൾ
നെബുക്കദനേസർ ജറുസലെം പിടിക്കുന്നു. ആദ്യത്തെ വിപ്രവാസം	597	ജറെമിയായുടെ പുസ്തകം, വിലാപങ്ങൾ, എസെക്കിയേൽ ഇവ വിരചിതമാകുന്നു.
രണ്ടാം ഏശയ്യായുടെ ശുശ്രൂഷ	550	ഏശയ്യാ 40-55 വരെ വിരചിതമാകുന്നു.
പേർഷ്യൻ രാജാവായ സൈറസ് ബാബിലോൺ കീഴടക്കുന്നു	539	
ചില യഹൂദർ പലസ്തീനായിലേക്ക് മടങ്ങുന്നു	538	

വ്യക്തികളും സംഭവങ്ങളും	സംഭവകാലം ബി.സി.	ബൈബിളിലെ പുസ്തകങ്ങൾ
രണ്ടാമത്തെ ദേവാലയത്തിന് അടിസ്ഥാനമിടുന്നു	537	
ഹഗ്ഗായി, സഖറിയാ പ്രവാചകന്മാരുടെ ശുശ്രൂഷ	520	ഹഗ്ഗായിയുടെയും സഖറിയാ യുടെയും പുസ്തകങ്ങൾ
എസ്രായുടെയും നെഹെമിയായു ടെയും ശുശ്രൂഷ; മലാക്കി, ഒബാദിയ പ്രവാചകന്മാർ ഈ സമയത്ത് പ്രഘോഷണം നടത്തിയിരുന്നു	450	ഈ കാലത്ത് പഞ്ചഗ്രന്ഥി അതിന്റെ അവസാന രൂപ ത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടു. ഒബാദി യാ, മലാക്കി, ജോബ്, സുഭാ ഷിതങ്ങൾ, ഉത്തമഗീതം, റൂത്ത്, ചിലസങ്കീർത്തന ങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ എഴുത പ്പെട്ടു.
ജോയേൽ പ്രവാചകന്റെ ശുശ്രൂഷ	350	ജോയേലിന്റെ പുസ്തകം 1-2 ദിനവൃത്താന്തങ്ങൾ എസ്രാ, നെഹമിയ തുടങ്ങി യവ എഴുതപ്പെട്ടു.
മൂന്നാം എശയ്യായുടെ ശുശ്രൂഷ	340	എശയ്യാ 56-66 വിരചിതമാ യി.
അലക്സാണ്ടർ സിറിയ കീഴടക്കുന്നു	333	യോന, തോബിത്ത് പുസ്ത കങ്ങൾ എഴുതപ്പെടുന്നു.
സപ്തതി എന്നറിയപ്പെടുന്ന ബൈബിളിന്റെ ഗ്രീക്ക് വിവർത്തനം നടക്കുന്നു	285	എസ്തേർ, സഭാപ്രസംഗകൻ എഴുതപ്പെടുന്നു.
	240	
	187	പ്രഭാഷകന്റെ പുസ്തകം വിര ചിതമാകുന്നു.

വ്യക്തികളും സംഭവങ്ങളും	സംഭവകാലം ബി.സി.	ബൈബിളിലെ പുസ്തകങ്ങൾ
മക്കബായക്കാരുടെ വിപ്ലവം	167	ദാനിയേലിന്റെ പുസ്തകം, 1 &, മക്കബായർ എഴുതപ്പെട്ടു.
ഖുംമ്രാൻ സമൂഹത്തിലെ എസേനന്മാരുടെ കാലം	150	
പോംപെയി (Pompey)	100	
ജറുസലേമിൽ പ്രവേശിക്കുന്നു	63	യൂദിത്തിന്റെ പുസ്തകം
	50	ജ്ഞാനത്തിന്റെ പുസ്തകം വിരചിതമാകുന്നു.
മഹാനായ ഹേറോദേസിന്റെ കിരീടധാരണം	37	
യേശുവിന്റെ ജനനം	6-4	
ഹേറോദേസ് രാജാവിന്റെ മരണം	4	
പന്തിയോസ് പിലാത്തോസ് ഗവർണ്ണർ	26-36 (AD)	
സ്നാപകയോഹന്നാന്റെ പ്രസംഗം ആരംഭിക്കുന്നു	27	സുവിശേഷങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പുരാതനമായ വാചിക പാരമ്പര്യങ്ങൾ ഉൽഭവിക്കുന്നു.
യേശുവിന്റെ പരസ്യജീവിതം ആരംഭിക്കുന്നു.		
യേശുവിന്റെ പീഡാസഹനം, മരണം, ഉയിർപ്പ്, പന്തക്കുസ്താ	30	യേശുവിനെക്കുറിച്ച് ചില ഭാഗങ്ങൾ എഴുതപ്പെടുന്നു. ഇവ പിന്നീട് നാല് സുവിശേഷകന്മാർ

വ്യക്തികളും സംഭവങ്ങളും	സംഭവകാലം ബി.സി.	ബൈബിളിലെ പുസ്തകങ്ങൾ
വി. പൗലോസിന്റെ ആദ്യത്തെ പ്രേഷിതയാത്ര	45-49	
ജറുസലേം കൗൺസിൽ	49	
പൗലോസിന്റെ രണ്ടാമത്തെ പ്രേഷിതയാത്ര	50-52	മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം അറമായ ഭാഷയിൽ വിരചിതമായി. 1, 2 തെസലോനിക്കക്കാർക്കുള്ള ലേഖനം.
പൗലോസിന്റെ മൂന്നാമത്തെ പ്രേഷിതയാത്ര	53-58	
	56	ഫിലിപ്പിയർക്കുള്ള ലേഖനം
	57	കോറിന്തോസ്, ഗലാത്തിയാക്കാർക്കുള്ള ലേഖനം, 2 കോറിന്തോസ്, റോമാക്കാർക്കുള്ള ലേഖനം, യാക്കോബിന്റെ ലേഖനം
പൗലോസ് കേസറിയായിലെ ജയിലിൽ	58-60	കൊളോസോസുകാർ, എഫേസോസുകാർ, ഫിലെമോൻ തുടങ്ങിയവർക്കുള്ള ലേഖനങ്ങൾ.
പൗലോസിന്റെ റോമാ യാത്ര, കപ്പൽഛേദം, മാൾട്ടായിൽ ശൈത്യകാലം ചെലവഴിക്കുന്നു.	60	
പൗലോസ് ജയിൽ മോചിതനാകുന്നു. സ്പെയിനിലേക്കുള്ള യാത്ര	63	1 തിമോത്തി, തീത്തോസ്, 1 പത്രോസ്, മാർക്കോസിന്റെ സുവിശേഷം തുടങ്ങിയവ വിരചിതമാകുന്നു

വ്യക്തികളും സംഭവങ്ങളും	സംഭവകാലം ബി.സി.	ബൈബിളിലെ പുസ്തകങ്ങൾ
റോമാപട്ടണം കത്തിനശിക്കുന്നു ക്രൈസ്തവരെ പീഡിപ്പിക്കുന്നു പത്രോസിന്റെ രക്തസാക്ഷിത്വം	64 അല്ലെങ്കിൽ 67	
പൗലോസിന്റെ രക്തസാക്ഷിത്വം	67	2 തിമോത്തി, ഹെബ്രായർ തുടങ്ങിയ വർക്കുള്ള ലേഖനങ്ങൾ
റോമാക്കാർ ജറുസലേം കീഴടക്കുന്നു ദേവാലയം നശിപ്പിക്കുന്നു	70	
	70–80	മത്തായിയുടെ സുവിശേഷം ഗ്രീക്കിലേക്ക് എഴുതപ്പെടുന്നു
	80–85	ലൂക്കോയുടെ സുവിശേഷവും അപ്പസ്തോലപ്രവർത്തനങ്ങളും യൂദായുടെ ലേഖനങ്ങളും എഴുതപ്പെടുന്നു.
	95	യോഹന്നാന്റെ വെളിപാട്, യോഹന്നാന്റെ സുവിശേഷം, 1,2,3 യോഹന്നാൻ, 2 പത്രോസ് ഇവ വിരചിതമാകുന്നു.
യോഹന്നാൻ ശ്ലീഹായുടെ മരണം	100	
യഹൂദന്മാരുടെ രണ്ടാമത്തെ വിപ്ലവം	131–135	
റോമാക്കാർ ജറുസലേം പിടിച്ചടക്കുന്നു. ആഡ്രിയൻ ചക്രവർത്തി ജറുസലേം ദേവാലയം സേവൂസിന് (Zeus) പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നു. കാൽവരിയും യേശുവിന്റെ തിരുക്കല്ലറയും ജൂപിറ്റർ, ജൂനോ, വീനസ് തുടങ്ങിയവരുടെ ദേവാലയം ആക്കുന്നു	135	

4
പഞ്ചഗ്രന്ഥി (Pentateuch)

പഞ്ചഗ്രന്ഥി (Pentateuch) വി. ഗ്രന്ഥത്തിലെ ആദ്യത്തെ അഞ്ചു പുസ്തകങ്ങളെ (ഉൽപത്തി, പുറപ്പാട്, ലേവ്യർ, സംഖ്യ, നിയമാവർത്തനം) പൊതുവായി വിളിക്കുന്ന സംജ്ഞയാണ് തോറാ (Thorah-നിയമഗ്രന്ഥം) പഞ്ചഗ്രന്ഥിയെന്നും ഇതറിയപ്പെടുന്നു. പരമ്പരാഗത വിശ്വാസമനുസരിച്ച് മോശയാണ് പഞ്ചഗ്രന്ഥിയുടെ കർത്താവ്. ദൈവം മോശയോട് എഴുതി സൂക്ഷിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടതായും (പുറ. 17:4;34:27) ദൈവം പറഞ്ഞതെല്ലാം മോശ എഴുതിയെടുത്തതായും പഞ്ചഗ്രന്ഥിയിൽ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട് (പുറ. 24:4 cfr സംഖ്യ 33:2; നിയ. 31:9). പഞ്ചഗ്രന്ഥിക്കു വെളിയിലും മോശയുടെ ഗ്രന്ഥകർതൃത്വത്തിന് തെളിവുകളുണ്ട് (1 രാജ. 2:3; 2ദിന.34:14; നെഹെ.8:1; മത്താ 8:4; 19:8; മാർക്കോ 12:26; ലൂക്കാ 16:31; 24:44) 19-ാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ മോശയാണ് പഞ്ചഗ്രന്ഥിയുടെ കർത്താവെന്ന് അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

മോശയുടെ കർത്തൃത്വം ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടുന്നു

19-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ വളർച്ചപ്രാപിച്ച ബൈബിൾ സാഹിത്യ വിമർശനം (Literary Criticism) പഞ്ചഗ്രന്ഥി മോശയുടെ രചനയാണന്ന വിശ്വാസം തിരുത്തികുറിച്ചു. കാരണം,

1. ഒരേ സംഭവങ്ങൾ ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഉദാ: സൃഷ്ടി വിവരണം (ഉൽപ. 1:1-2:4a, 2: 4b 24), പ്രളയം (ഉൽപ. 6:5-9:18), മന്നാ (പുറ; 16:സംഖ്യ11) മോശയുടെ വിളി (പുറ. 3,6) പത്ത് കല്പനകൾ (പുറ. 20; നിയ. 5) ഈ സമാന്തര വിവരണങ്ങളിൽ ആവർത്തനം മാത്രമല്ല പരസ്പര വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുമുണ്ട് (ഉദാ. പെട്ടകത്തിൽ പ്രവേശിച്ച മൃഗങ്ങളുടെ എണ്ണം).

2. ചില വിവരണങ്ങളുടെ ഇടയിൽ മറ്റൊരു സംഭവം ഉൾചേർക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പുറ. 2:23ന്റെ തുടർച്ച 4:19ലാണ്. കോറഹിന്റെ കലഹം വിവരിക്കുന്നതിനിടയിൽ ദാത്താന്റെയും അബിറാമിന്റെയും കഥ ഉൾചേർത്തിരിക്കുന്നു (സംഖ്യ 16).

ഈ വസ്തുതകളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ പഞ്ചഗ്രന്ഥി വ്യത്യസ്ത പാരമ്പര്യങ്ങളിൽ എഴുതപ്പെട്ട വിവരണങ്ങളുടെ ക്രോഡീകൃത രൂപമാണെന്ന് പണ്ഡിതൻമാർ കരുതിതുടങ്ങി. ഈ പാരമ്പര്യങ്ങളെ ചില പൊതു മാനദണ്ഡങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിലാണ് വേർതിരിച്ചത്. (1) ദൈവത്തെ വിളിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന പേര് (യാഹ്വെ, എലോഹിം), (2) പുറപ്പാടിലെ വിശുദ്ധ മലയെ സൂചിപ്പിക്കാനുപയോഗിക്കുന്ന പേര് (ഹോറെബ്, സീനായ്), (3) കാനാൻ ദേശത്തെ ആദിവാസികളെ വിളിക്കുന്ന പേര് (അമോര്യർ, കാനാന്യർ) എന്നിവ വിവിധ പാരമ്പര്യങ്ങളിൽ വ്യത്യസ്തമാണ്.

വിവിധ പാരമ്പര്യങ്ങൾ

മോശയുടെ രചനയല്ല പഞ്ചഗ്രന്ഥി എന്ന വസ്തുത ബൈബിൾ പണ്ഡിതരെ പല നിഗമനങ്ങളിലേക്കും നയിച്ചു.

1. ഫ്രഞ്ചുകാരനായ ഷാൻ ആസ്ട്രക്കും ജർമ്മൻ കാരനായ എയ്ക്ക്ഹോണും (1781) ഉൽപത്തി പുസ്തകത്തിന്റെ രചനക്കു പിന്നിൽ രണ്ടു പാരമ്പര്യങ്ങളുണ്ടെന്ന് വാദിച്ചു (ദൈവത്തെ യാഹ്വെ എന്നും എലോഹിം എന്നും വിളിക്കുന്ന പാരമ്പര്യങ്ങൾ).

2. ഇൽജണിന്റെ (1798) അഭിപ്രായത്തിൽ എലോഹിം എന്നു വിളിക്കുന്ന പാരമ്പര്യം (എലോഹിസ്റ്റ്) ഒന്നല്ല രണ്ടെണ്ണമുണ്ട്.

3. ദെവെ എന്ന പണ്ഡിതന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ നിയമാവർത്തന പുസ്തകം വ്യത്യസ്തമായ മറ്റൊരു പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്നുള്ളതാണ്. എലോഹിസ്റ്റ് പാരമ്പര്യത്തിലെ വിവരണങ്ങൾ വികസിപ്പിച്ചെഴുതിയപ്പോൾ മറ്റു പാരമ്പര്യങ്ങളിലെ ചില വസ്തുതകൾ ഉൾച്ചേർക്കപ്പെട്ടതാണെന്നും (compliementory Theory) അദ്ദേഹം വാദിച്ചു.

4. ഗ്രാഫ് - വെൽ ഹൗസൺ, ക്യൂനൻ എന്നിവരുടെ സിദ്ധാന്തം അനുസരിച്ച് (1865) പഞ്ചഗ്രന്ഥിയുടെ രചനയിൽ നാല് പാരമ്പര്യങ്ങളുണ്ട്. (I) ദൈവത്തെ യാഹ്വെ എന്ന് അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്ന പാരമ്പര്യം (J). ഇത് ബി.സി. 9-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ യൂദയായിൽ രൂപംകൊണ്ടതാണെന്ന് പറയപ്പെടുന്നു. (II) ദൈവത്തെ എലോഹിം എന്ന് അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്ന പാരമ്പര്യം (E). ഇത് ബി.സി. 8-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ വടക്കൻ രാജ്യ

മായ ഇസ്രായേലിൽ രൂപംകൊണ്ടു (III) പുരോഹിത പാരമ്പര്യം (P) പൗരോഹിത്യത്തെകുറിച്ചും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളെകുറിച്ചും പരാമർശിക്കുന്ന ഈ പാരമ്പര്യം ബി.സി. 5-ാം നൂറ്റാണ്ടിലോ യവന കാലഘട്ടത്തിലോ രൂപം കൊണ്ടതാണ്. (IV) നിയമാവർത്തന പാരമ്പര്യം (D) ഇത് ജോസിയായുടെ മതനവീകരണ കാലത്ത് (ബി.സി. 621) രൂപം കൊണ്ടതാകാനാണ് സാധ്യത.

കത്തോലിക്കാ സഭ ഈ സിദ്ധാന്തത്തെ ആദ്യം തള്ളി കളഞ്ഞു (Response of Pontifical Biblical Commission, June 27, 1906) എന്നാൽ 1945 ൽ 12-ാം പിയൂസ് പാപ്പായുടെ "ദിവിനോ അഫ്ളാന്തെ സ്പിരിത്തു" എന്ന ചാക്രിക ലേഖനം വി. ഗ്രന്ഥത്തെ ശാസ്ത്രീയമായും സമീപിക്കാം എന്ന ആശയം മുന്നോട്ടു വച്ചതോടെ മേൽപറഞ്ഞ ആശയം കത്തോലിക്കരായ ബൈബിൾ പണ്ഡിതരും അംഗീകരിച്ചു തുടങ്ങി.

a. യാഹ്‌വിസ്റ്റ് പാരമ്പര്യം (Yahwist-J)

നാലു പാരമ്പര്യങ്ങളിൽ ആദ്യത്തേത് യാഹ്‌വിസ്റ്റ് എന്നപേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. ദൈവനാമമായി യാഹ്‌വേ എന്നപേര് ഉപയോഗിക്കുന്നതിനാലാണ് ഈ പാരമ്പര്യത്തിന് യാഹ്‌വിസ്റ്റ് എന്നപേര് ലഭിച്ചത് ജർമ്മൻ ബൈബിൾ പണ്ഡിതൻമാരാണ് ഈ സിദ്ധാന്തം ആദ്യമായി അവതരിപ്പിച്ചത് അതിനാൽ ജർമ്മൻ ഭാഷയിൽ യാഹ്‌വേ (Jahweh) എന്ന പേരിന്റെ ആദ്യഅക്ഷരമായ J ഈ പാരമ്പര്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നു. മനുഷ്യസൃഷ്ടി മുതൽ മോശയുടെ മരണം വരെയുള്ള സംഭവപരമ്പരകൾ ഈ രചനയിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ മുഖ്യമായും ഉൽപത്തി, പുറപ്പാട്, സംഖ്യ എന്നീ പുസ്തകങ്ങളിലാണ് ഈ രചനയുടെ ഭാഗങ്ങൾ കാണപ്പെടുന്നത്. ഭാഷശൈലിയും ദൈവശാസ്ത്രപരമായ കാഴ്ച്ചപ്പാടും ഊന്നൽ നല്കുന്ന പ്രമേയങ്ങളും കണക്കിൽ എടുത്തുകൊണ്ട്, ദാവിദിന്റെയും സോളമന്റെയും ഭരണകാലത്ത്, ജറുസലെമിൽ വച്ചായിരിക്കണം യാഹ്‌വിസ്റ്റ് പാരമ്പര്യം എഴുതപ്പെട്ടത് എന്നു ബൈബിൾ പഠിതാക്കൾ കരുതുന്നു. മനുഷ്യനോട് അടുത്തു നില്ക്കുകയും അവനുമായി സംഭാഷണത്തിലേർപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ദൈവമാണ് യാഹ്‌വിസ്റ്റ് രചനയിലെ ദൈവം. പൂർവ്വപിതാക്കൻമാർക്കു നല്കിയ വാഗ്ദാനവും അവയുടെ പൂർത്തികരണവും J യുടെ മുഖ്യപ്രമേയമാണ്. യൂദാഗോത്രത്തിന് J വലിയപ്രാധാന്യം നല്കുന്നുണ്ട്. അബ്രാഹത്തിനു നല്കിയ വാഗ്ദാനം ഒരു പരിധിവരെ ദാവീദിൽ പൂർത്തിയായതായി J കരുതിയിട്ടുണ്ടാവണം.

b. ഏലോഹിസ്റ്റ് പാരമ്പര്യം (Elohist- E)

ദൈവത്തെ സൂചിപ്പിക്കാൻ "ഏലോഹിം" എന്ന പേരുപയോഗിക്കുന്നതിനാൽ ഇതിനെ ഏലോഹിസ്റ്റ് പാരമ്പര്യം എന്നുവിളിക്കുന്നു. (E എന്ന് ഹ്രസ്വരൂപം). അബ്രാഹത്തിന്റെ വിളി മുതൽ ആരംഭിക്കുന്ന E യുടെ വിവരണം J യുടെതുപോലെ തന്നെ ഉൽപത്തി, പുറപ്പാട്, സംഖ്യ എന്നി പുസ്തകങ്ങളിലാണുള്ളത്. യൂദാ ഗോത്രത്തേക്കാൾ റൂബെൻ, ജോസഫ് (എഫ്രേം, മനാസ്സെ) ഗോത്രങ്ങൾക്കും വാഗ്ദാനത്തിന്റെ പൂർത്തികരണത്തേക്കാൾ മോശയിലൂടെ നല്കപ്പെട്ട ഉടമ്പടിക്കും E പ്രാധാന്യം നല്കുന്നു. വടക്കൻ രാജ്യമായ ഇസ്രായേലിന്റെ പ്രമുഖ ആരാധനാകേന്ദ്രമായ ഷെക്കെമിൽ വച്ച് ജെറൊബൊവാം രണ്ടാമൻ രാജാവിന്റെ കാലത്തായിരിക്കണം (ബി.സി. 783-743) ഇതു വിരചിതമായത്.

രാജാക്കൻമാരുടെ ദുർവൃത്തികളും നാട്ടിൽ നടമാടിയ വിഗ്രഹാരാധനയും അവയ്ക്കെതിരായി ഏലിയ, ഏലിഷാ, ആമോസ് മുതലായ പ്രവാചകൻമാർ നടത്തിയ വിമർശനങ്ങളും E യുടെ രചനയെ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. പരമപരിശുദ്ധനും സൃഷ്ടികളിൽ നിന്ന് അനന്തമായി ഉയർന്നു നിൽക്കുന്നവനുമാണ് E യുടെ വിവരണങ്ങളിലെ ദൈവം. അവിടുന്ന് സ്വപ്നങ്ങൾ വഴിയും മലാഖാമാർ വഴിയുമാണ് മനുഷ്യരോട് സംസാരിക്കുന്നത്. സമറിയായുടെ പതനത്തിനുശേഷം ഈ രേഖ ജറുസലേമിൽ കൊണ്ടുവന്ന് J യുമായി സംയോജിപ്പിച്ചു എന്നുബൈബിൾ പഠിതാക്കൾ കരുതുന്നു.

c. നിയമാവർത്തനപാരമ്പര്യം (Deuteronomist-D)

സീനായ് മലയിൽവെച്ച് നൽകിയ നിയമങ്ങൾ മോശ വിണ്ടും ഒരിക്കൽ കൂടി ആവർത്തിച്ച് ജനങ്ങളെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതായി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന പുസ്തകമാണ് നിയമാവർത്തന പുസ്തകം. ഇതിന്റെ പിന്നിലുള്ള രചനയെ നിയമാവർത്തനപാരമ്പര്യം എന്നുവിളിക്കുന്നു. (ഹ്രസ്വരൂപം.D). ബി.സി. 721-ൽ വടക്കൻ രാജ്യമായ ഇസ്രായേലിനെ അസീറിയാ ആക്രമിച്ചു നശിപ്പിച്ചു. ഈ നാശത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഇസ്രായേൽ ചരിത്രത്തെ വിലയിരുത്തുകയും പരാജയത്തിന്റെ കാരണങ്ങൾ ആരായുകയും ചെയ്ത പുരോഹിതൻമാരുടെയും പ്രവാചകൻമാരുടെയും ഒരുഗണമാണ് നിയമാവർത്തന പാരമ്പര്യത്തിനു രൂപം നൽകിയത്. ഇതും ഷെക്കിമിൽവച്ചുതന്നെ എഴുതപ്പെട്ടിരിക്കണം. ദൈവസ്നേഹത്തിന്റെ

പ്രവാചകനായ ഹോസിയായുടെ പ്രസംഗങ്ങളുടെ സ്വാധീനം ഈ രേഖയിൽ ദൃശ്യമാണ്.

ജനത്തെ അചഞ്ചലമായി സ്നേഹിക്കുകയും സൗജന്യമായി തെരഞ്ഞെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ദൈവത്തിന്റെ ചിത്രമാണ് D വരച്ചുകാട്ടുന്നത്. ദീർഘമായ ഉപദേശത്തിന്റെ ശൈലിയാണ് D യുടേത്. നിയമത്തിന്റെ ആന്തരികതയ്ക്കും സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രമാണത്തിനും ഇത് ഊന്നൽ നൽകുന്നു. നിയമാവർത്തനപുസ്തകം മിക്കവാറും മുഴുവനായും D യുടെ രചനയാണ്.

d. പുരോഹിത പാരമ്പര്യം (Priestly- P)

പുരോഹിതൻമാർക്കു പ്രത്യേക താൽപര്യമുള്ള വിഷയങ്ങളായ ബലിയർപ്പണം, തിരുനാളുകൾ, അവയുമായി ബന്ധപ്പെട്ട നിയമങ്ങൾ, വംശാവലികൾ മുതലായവയ്ക്ക് പ്രധാന്യം നല്കുന്നതിനാൽ ഇത് പുരോഹിത പാരമ്പര്യം എന്നറിയപ്പെടുന്നു. ബാബിലോൺ പ്രവാസത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഇസ്രായേൽ ചരിത്രത്തെ വീണ്ടും അപഗ്രഥിച്ച പുരോഹിതൻമാരുടെ ഒരുഗണമാണ്, ഈ രചന നിർവ്വഹിച്ചത്. ബി.സി. അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തോടെ ജറുസലേമിൽവച്ച് ഈ രചന പൂർത്തിയായി. ''യാഹ്വേ'' എന്നപേര് മോശയ്ക്ക് വെളിപ്പെടുത്തുന്നതുവരെ "ഏലോഹിം" എന്നപേരാണ് ദൈവത്തെ സൂചിപ്പിക്കാൻ ഈ രേഖ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. ഇത് ദൈവത്തിന്റെ വിശുദ്ധിക്കു വലിയ ഊന്നൽ നല്കുന്നു. ദൈവജനം തങ്ങളെത്തന്നെ വിശുദ്ധമായി കാത്തുസൂക്ഷിക്കേണ്ടതിന്റെ ആവശ്യകതയും അതിനുള്ള നിയമങ്ങളും എടുത്തുകാട്ടുന്നു. ലേവ്യരുടെ പുസ്തകം മുഴുവൻ P യുടേതാണ്. അതിനു പുറമെ ഉൽപത്തി, പുറപ്പാട്, സംഖ്യ എന്നീ പുസ്തകങ്ങളിലും P യുടെ വിവരണങ്ങൾ കാണാം.

ബി.സി. അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മധ്യത്തോടെ, എസ്രായുടെ കാലത്തായിരിക്കണം ഈ നാലുരേഖകളും സംയോജിപ്പിച്ച് പഞ്ചഗ്രന്ഥി ഇന്നത്തെ അവസ്ഥയിൽ അന്തിമമായി പ്രസാധനം ചെയ്തത്. ഈ പാരമ്പര്യങ്ങൾ ഓരോന്നിന്റെയും സവിശേഷതകൾ അതതിന്റെ ഭാഗങ്ങൾ പഠനവിഷയമാക്കുമ്പോൾ കൂടുതൽ വ്യക്തമാകുന്നതാണ്.

നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ അനേകം വ്യക്തികളുടെ പ്രയത്നഫലമായാണ് ബൈബിൾ എഴുതപ്പെട്ടത് എന്ന നിഗമനം അവ ദൈവനിവേശിത ഗ്രന്ഥങ്ങളാണ് എന്ന വിശ്വാസത്തിനുവിരുദ്ധമല്ല. ഈ പ്രക്രിയയിലുടനീളം ദൈവത്തിന്റെ പരിപാലനയും പ്രചോദനവും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്നു

ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കുപിന്നിലുണ്ട് എന്ന് ബൈബിൾ പണ്ഡിതൻമാർ അനുമാനിക്കുന്ന പാരമ്പര്യങ്ങളല്ല, അന്തിമമായി പ്രസാധനം ചെയ്തതും നമുക്കു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നതുമായ ബൈബിൾ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ മാത്രമാണ് ദൈവനിവേശിതമായി സഭ അംഗികരിക്കുന്നത്. പാരമ്പര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം പുസ്തകങ്ങളിലെ സന്ദേശം ഗ്രഹിക്കാൻ ഉപകരിക്കുന്നിടത്തോളം മാത്രമേ പ്രസക്തമാകുന്നുള്ളു.

വിചിന്തനത്തിന്

1. പഞ്ചഗ്രന്ഥിയുടെ കർത്താവ് മോശ ആണെന്ന അഭിപ്രായത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന മുന്നു തെളിവുകൾ പഞ്ചഗ്രന്ഥിയിൽ നിന്ന് കണ്ടെത്തുക
2. പഞ്ചഗ്രന്ഥിയുടെ രചനയ്ക്കുപിന്നിലെ പാരമ്പര്യങ്ങൾ ഏവ? അവയുടെ പ്രത്യേകതകൾ വിശദീകരിക്കുക?
3. പഞ്ചഗ്രന്ഥിയിലെ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ഭാഗങ്ങൾ രചിക്കപ്പെട്ടത് ഏതു പാരമ്പര്യത്തിലാണെന്ന് തന്നിരിക്കുന്ന പട്ടിക നോക്കി കണ്ടെത്തുക
4. മനുഷ്യ സൃഷ്ടിയെകുറിച്ച് രണ്ടുവിവരണങ്ങൾ ബൈബിളിൽ കാണപ്പെടുന്നതെന്തുകൊണ്ട്?

അഭ്യാസം

തന്നിരിക്കുന്ന പട്ടിക ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് ഉൽപത്തിപുസ്തകത്തിലെ 28-ാം അദ്ധ്യായത്തിലെ ഓരോ വാക്യങ്ങളും ഏതുപാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്നുള്ളതാണെന്ന് കണ്ടെത്തിയെഴുതുക.

അനുബന്ധം V

പഞ്ചഗ്രന്ഥിയിലെ വ്യത്യസ്ത പാരമ്പര്യങ്ങൾ

പുസ്തകം	J യാഹ്വിസ്റ്റ് പാരമ്പര്യം	E എലോഹിസ്റ്റ് പാരമ്പര്യം	P പുരോഹിത പാരമ്പര്യം	D നിയമാ വർത്തന പാരമ്പര്യം	JE	JP	JEP	JPED
ഉൽപത്തി	2:4b - 4:26; 5:29; 6:1-8; 9: 18 - 27; 10:8 -19, 25-30; 11:1-9, 28-30; 12; 18:1- 19:20, 30-30; 28:13 - 16;29:2-14, 31-35; 30-9 - 16; 38; 43; 44; 49:1-27; 50:1-11	28:10-12, 17-22	1:24a; 5:1-28, 30-32; 9:28f:11:10-27, 31-32:13:6, 11f;16:1, 3,15f; 17; 19:29; 21:3-5; 23:7-20; 26:34f 27:46-28:9; 31:18: 35:9-13		15; 20; 21:32 - 33; 22-14-24; 24; 30:24-43;32; 33;34;39; 40-42;45	6:5-9:19;7-8 10; 13;16; 21:1-7;25;26; 47	27;31;36 37:3ff;46; 48	
പുറപ്പാട്	11:4-8;12:21-27: 19: 20-25 34:1-28	11:1-3;15:20F; 17-18; 20:22-23:19	1:1-5, 7, 13 f; 2:23 -25; 6:2-30; 7:1-13, 19f, 23; 8:1-3, 12, 15; 9:8-12; 11:9-12, 20, 28;12:40-51; 24:16-18;25-31; 34:29-35; 35-40		13-14; 15:22-27; 19;32;33		1-5; 7-10; 12;16; 23-24	
ലേവ്യർ			1: 1-27:34					
സംഖ്യ	10:29-32	12	1-10; 15; 17-19;25:6-3, 54; 27:12-23; 33-36		11;22-24; 25:1-6		10; 13-14; 16:20-21; 32	
നിയമാ വർത്തനം		31:14f; 32; 33	32:48-52: 34:1a, 7-9	1:1-31 : 13				34

അനുബന്ധം VI : യഹൂദരുടെ പഞ്ചാംഗം

മാസം	പ്രവാസത്തിനു മുമ്പുള്ള പേര്	പ്രവാസത്തിനു ശേഷമുള്ളപേര്	ഗ്രിഗോറിയൻ കലണ്ടറിലെ പേര്	തിരുനാളുകൾ
1.	ആബീബ്(പുറ. 13:4 23:15;34:18; നിയ. 16:1)	നീസാർ (നെഹെ.2:1; എസ്തേ. 3:7)	മാർച്ച്/ഏപ്രിൽ	14. പെസഹ. 15(+7) പുളിപ്പില്ലാത്ത അപ്പത്തിന്റെ തിരുനാൾ
2.	സീവ് (1 രാജാ6:1, 37)	ഇയ്യാർ	ഏപ്രിൽ/മെയ്	
3		സീവാൻ (എസ്തേ. 8:9)	മെയ്/ജൂൺ	6. പന്തക്കുസ്ത
4.		തമ്മൂസ്	ജൂൺ/ജൂലായ്	
5.		അബ്	ജൂലായ്/ആഗസ്റ്റ്	
6.		ഏലൂൾ	ആഗസ്റ്റ്/സെപ്തം	
7.	എത്താനിം. (1 രാജ 8:2)	തിഷ്റി	സെപ്തം/ഒക്ടോ	1. കാഹള തിരുനാൾ 10.പാപപരിഹാരദിനം
8.	ബൂൽ (1 രാജ. 6:38)	ഹെഷ്വാൻ	ഒക്ടോ/നവം	15 കൂടാരത്തിരുനാൾ
9		കിസ്ലെവ്	നവം/ഡിസം.	25(+7) സമർപ്പണത്തിരുനാൾ (നെഹെ.1:1; സഖ.7:1)
10.		തേബത് (എസ്തേ, 2:16)	ഡിസം./ജനു	
11.		ഷേബാത് (സഖ.1:7)	ജനു/ഫെബ്രു	
12.		ആദാർ (എസ്രാ. 6:15)	ഫെബ്രു/മാർച്ച്	14(+1). പുരിം എസ്തേ.3:7, 13; 8:12; 9:1, 15,17,19,22

ഭാഗം III
സഭാ ചരിത്രം

ദൈവീകവെളിപാടിനെ വിശ്വാസികൾ സ്വീകരിക്കുകയും ജീവിക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ ചരിത്രമാണ് സഭാചരിത്രം പാരമ്പര്യത്തെ ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉറവിടമായികരുതുന്നതിനാൽ സഭാചരിത്ര പഠനം ദൈവശാസ്ത്രത്തിന്റെ അനിവാര്യമായ ഭാഗമാണ്. സഭാചരിത്രമെന്നത് കേവലം സഭയുടെ നാൾവഴിയല്ല. മറിച്ച് താൻ തെരഞ്ഞെടുത്ത ദൈവജനമായ സഭയെ ദൈവം വഴിനടത്തുന്നതിന്റെ ചരിത്രമാണത്. തന്മൂലം സഭാചരിത്രമെന്നത് ചരിത്രത്തിലുള്ള ദൈവത്തിന്റെ അനസ്യൂതമായ ഇടപെടലിന്റെ സാക്ഷ്യമാണ്. സഭാചരിത്രത്തിന്റെ ആമുഖ പഠനമാണ് ഈ പാഠങ്ങളുടെ ഉള്ളടക്കം. പ്രത്യേകമായും കേരളസഭയുടെ ചരിത്രമാണ് ഇവിടുത്തെ പ്രതിപാദ്യം. സാർവ്വത്രിക സഭയുടെ ചരിത്രം അടുത്തലക്കത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നതാണ്.

പാഠരചന

റവ. ഡോ. ജോസ് വെട്ടിക്കൽ
റവ. ഫാ. തോമസ് കരിന്തോളിൽ

5

സഭാചരിത്ര പഠനം

"ഞാൻ നിങ്ങളുടെ സഭയെ സ്നേഹിക്കുന്നു. കാരണം എനിക്ക് നിങ്ങളുടെ സഭയുടെ ചരിത്രം അറിയാം". എന്ന് പൗരസ്ത്യതിരുസംഘത്തിന്റെ സെക്രട്ടറിയായിരുന്ന യൂജിൻ കാർഡിനൽ ടിസ്സറന്റ് സീറോ മലബാർ സഭയിലെ മെത്രാൻമാരോട് ഒരിക്കൽ പറയുകയുണ്ടായി. അറിഞ്ഞതിനെ സ്നേഹിക്കുക, കൂടുതൽ അറിഞ്ഞതിനെ കൂടുതൽ സ്നേഹിക്കുക എന്നത് മനുഷ്യസഹജമാണല്ലോ. സഭയെ സ്നേഹിക്കണമെങ്കിൽ സഭയെ അറിയണം. സഭയെ അറിഞ്ഞ് സ്നേഹിക്കാനായി സഭയുടെ ചരിത്രം പഠിക്കണം.

എന്താണ് സഭാചരിത്രം

"നിങ്ങൾ ലോകമെങ്ങും പോയി എല്ലാ സൃഷ്ടികളോടും സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുവിൻ" എന്ന ക്രിസ്തുനാഥന്റെ ആഹ്വാനത്തിനു ചെവികൊടുത്തുകൊണ്ട് പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ പ്രേരണയാൽ ശ്ലീഹന്മാരിലൂടെ സ്ഥാപിതമായ തിരുസഭയുടെ ജീവിതമാണ് സഭാചരിത്രം. ക്രിസ്തുവിന്റെ ആഹ്വാനത്തെ കടമയായി സ്വീകരിച്ച സഭ ആ ഉത്തരവാദിത്വത്തോട് എന്തുമാത്രം വിശ്വസ്തത പുലർത്തി എന്നതിന്റെ ആത്മപരിശോധന കൂടിയാണ് സഭാചരിത്രം. ഈ ആത്മപരിശോധനയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ എല്ലാം ക്രിസ്തുവിൽ ഒന്നായിത്തീരുന്ന രണ്ടാമത്തെ ആഗമനം വരെ സഭാനൗകയെ ഏതു പാതയിലൂടെ നയിക്കുമെന്ന് നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ദിശാസൂചി കൂടിയാണ് സഭാചരിത്രം. അനേകം കൊടുങ്കാറ്റുകളുടെ മധ്യേ സഭാനൗകയെ മനുഷ്യ കരങ്ങളിലൂടെ ദൈവം എപ്രകാരം നയിച്ചു എന്നതിന്റെ വിവരണം കൂടിയാണ് സഭാചരിത്രം. സഭാമക്കളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം സഭാ ചരിത്രമെന്നത് സ്വന്തം കുടുംബചരിത്രമാണ്. മാമ്മോദീസായിലൂടെ സഭയുടെ മടിത്തട്ടിൽ ജനിച്ച് കൂദാശകളിലൂടെ ദൈവിക

ജീവന്റെ പാൽ നുകർന്ന് വളർന്നു വന്ന ഓരോ സഭാംഗത്തിനും സഭാചരിത്രം സ്വന്തം കുടുംബചരിത്രമാണ്.

ദൈവികവെളിപാടിന്റെ അഥവാ ദൈവാവിഷ്കരണത്തിന്റെ രണ്ട് ദൈവവഴികളിലൊന്നാണ് വി. പാരമ്പര്യം. കാരണം യേശു ക്രിസ്തുവിലൂടെ വെളിപ്പെടുത്തപ്പെട്ട ദൈവവചനങ്ങളുടെ, ദൈവതിരുമനസ്സിന്റെ ദൃശ്യാവിഷ്ക്കാരങ്ങളാണ് വി. പാരമ്പര്യവും വി. ലിഖിതവും. വി. പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്നാണ് വി. ലിഖിതവും ജന്മമെടുത്തത്. ക്രിസ്തുനാഥന്റെ വചനങ്ങളെ ഹൃദയമാകുന്ന നല്ല നിലത്ത് സ്വീകരിച്ച വിശ്വാസി വചനാനുസൃത ജീവിതത്തിലൂടെ ദൈവരാജ്യത്തിന്റെ ജീവിതശൈലി സ്വന്തമാക്കി. ഈ ജീവിതശൈലിയുടെ ഓരോ സൂക്ഷ്മവശവും പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഘടകങ്ങളാണ്. മറ്റൊരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ പാരമ്പര്യമെന്നു പറയുന്നത് ദൈവവചനം ജീവിച്ചതിന്റെ തിരുശേഷിപ്പുകളാണ്. ഇത്തരം പാരമ്പര്യങ്ങൾ വാമൊഴിയായി രൂപാന്തരം പ്രാപിച്ചപ്പോൾ വി.ലിഖിതങ്ങൾ ജന്മം കൊണ്ടു. ഇപ്രകാരം ദൈവാവിഷ്കരണത്തിന്റ രണ്ടു കൈവഴികളായി വി.പാരമ്പര്യവും വി. ലിഖിതവും നിലകൊള്ളുന്നു. ഇതേക്കുറിച്ച് രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ പറയുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ് "ദൈവാവിഷ്കരണത്തിലെ എല്ലാ വസ്തുതകളേയും സംബന്ധിച്ചുള്ള അസന്നിഗ്ധമായ ബോധം വി. ലിഖിതങ്ങളിൽ നിന്നു മാത്രമല്ല സഭയ്ക്ക് ലഭിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് വി. ലിഖിതങ്ങളും പാരമ്പര്യവും ഒരേ ബഹുമാനത്തോടും ഒരേ ആദരവോടും കൂടി നാം സ്വീകരിച്ചു വണങ്ങേണ്ടതാണ്." (ദൈവാവിഷ്ക്കരണം No.9).

വി. ലിഖിതങ്ങൾക്കൊപ്പം തന്നെ തുല്യപ്രാധാന്യത്തോടും ആദരവോടും കൂടി വി. പാരമ്പര്യങ്ങളെ കൂടി പിരിഗണിക്കണമെന്ന് കൗൺസിൽ പിതാക്കൻമാർ പഠിപ്പിക്കുന്നതു തന്നെ വി. പാരമ്പര്യങ്ങൾക്ക് സഭയിലുള്ള പ്രസക്തി എടുത്തു കാണിക്കുന്നു. മറ്റേതു ചരിത്രത്തിനും അവകാശപ്പെടാനാകാത്ത അമൂല്യമായൊരു സവിശേഷത സഭാചരിത്രത്തിനുണ്ട്. അത് സഭാചരിത്രത്തിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രപരതയാണ്. ദൈവം മനുഷ്യനായി അവതരിച്ച് ഈ ഭൂമിയിൽ ജീവിച്ച് പീഢകൾ സഹിച്ച് മരിച്ച് മരണത്തേയും പാപത്തേയും കീഴടക്കി ഉയിർത്ത് സ്വർഗ്ഗാരോഹണം ചെയ്ത രക്ഷാകരസംഭവം നടന്നത് ചരിത്രത്തിലാണ്. ദൈവം മനുഷ്യനായതും ഈ മനുഷ്യാവതാരത്തിലൂടെ ലക്ഷ്യം വച്ചതിനെ നേടിയെടുക്കാനുള്ള സഭയുടെ നിതാന്ത പരിശ്രമവും ഈ പരിശ്രമങ്ങളിലെല്ലാം അദൃശ്യമായി നില്ക്കുന്ന പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ വഴി നടത്തലുമാണ് സഭാ

ചരിത്രത്തിന് ദൈവശാസ്ത്രപരത കല്പിച്ചു നല്കുന്നത്. സഭാചരിത്രത്തിന്റെ ദൈവശാസ്ത്രപരതയെ അറിഞ്ഞ് അതിനെ ജീവിക്കാൻ സഭാംഗങ്ങൾ പരിശ്രമിച്ചപ്പോഴാണ് വി. പാരമ്പര്യങ്ങൾ ഉണ്ടായത്. ഈ പാരമ്പര്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ആരാധനാക്രമവും മറ്റെല്ലാ ദൈവശാസ്ത്രശാഖകളും ജന്മം കൊള്ളുന്നു. ഈ അർത്ഥത്തിൽ സഭാചരിത്രത്തിന് സഭാ ജീവിതത്തിൽ സവിശേഷ സ്ഥാനമുണ്ട്.

സഭാചരിത്രം എന്തിനു പഠിക്കണം

ചരിത്രത്തെ മാറ്റിമറിച്ച രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിൽ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തുകൊണ്ട് ഭാഗ്യസ്മരണാർഹനായ ജോൺ XXIII-മൻ മാർപാപ്പ പ്രസ്താവിച്ചു; "ക്രൈസ്തവവിശ്വാസ സത്യങ്ങളുടെ പാവന നിക്ഷേപം ഫലപ്രദമായി സംരക്ഷിക്കുകയും പഠിക്കുകയും പ്രചരിപ്പിക്കുകയുമാണ് ഈ സാർവ്വത്രിക സൂനഹദോസിന്റെ ലക്ഷ്യം". സഭാചരിത്ര പഠനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യവും ഇതു തന്നെയാണെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം. രണ്ടായിരം വർഷങ്ങളിലൂടെ കൈമാറി പോന്ന വിശ്വാസത്തിന്റെ നിക്ഷേപത്തെ അറിയുക, സഭ കടന്നുവന്ന വഴികളെ അറിയുക. സത്യത്തിന്റെയും നന്മകളുടെയും വശങ്ങളെ മുറുകെപിടിക്കുക തെറ്റുകളെ തിരുത്തി മുന്നേറുക അറിഞ്ഞതിനെ സ്നേഹിക്കുകയും സംരക്ഷിക്കുകയും പ്രചരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക. ഇതാണ് ഏതൊരു ചരിത്രവിദ്യാർത്ഥിയുടേയും ലക്ഷ്യം. ക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷവത്ക്കരണാഹ്വാനം സ്വീകരിച്ച ഏതൊരു ക്രൈസ്തവനും സഭാചരിത്രവിദ്യാർത്ഥിയാകാതിരിക്കാൻ കഴിയില്ല. കാരണം ഈ ആഹ്വാനത്തെ എപ്രകാരം എന്തുമാത്രം ആത്മാർത്ഥതയോടെ നിറവേറ്റി എന്ന വസ്തുതയുടെ സത്യം ഉരച്ചുനോക്കാനുള്ള ഉരകല്ലാണ് സഭാചരിത്രം. 1883 ൽ പതിമൂന്നാം ലെയോ മാർപാപ്പ വത്തിക്കാൻ രേഖാലയം ചരിത്രാന്വേഷികൾക്കായി തുറന്നു കൊടുത്തപ്പോൾ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുകയുണ്ടായി. "ചരിത്രരചനയുടെ ഒന്നാമത്തെ നിയമം തെറ്റായതു പറയാൻ തുനിയാതിരിക്കുക. ശരിയായതു പറയാൻ ഭയപ്പെടാതിരിക്കുക എന്നതാണ്." തെറ്റായത് പറയാതിരിക്കാൻ കഴിയണമെങ്കിൽ ശരിയായതെന്തെന്ന് പഠിക്കേണ്ടത് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. ഈ ലക്ഷ്യങ്ങളാണ് സഭാ ചരിത്രപഠനത്തെ ഏതൊരു സഭാംഗത്തിന്റെയും പ്രധാനമായ കടമയാക്കിത്തീർക്കുന്നത്.

6

തോമാശ്ലീഹയുടെ ഭാരതമണ്ണിലെ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം

ഭാരതസഭയുടെ ഉത്ഭവവുമായി അഭേദ്യമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാണ് വി. തോമാശ്ലീഹായുടെ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം. എ.ഡി. 52-ൽ കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ കപ്പലിറങ്ങിയ വിശുദ്ധൻ എ.ഡി. 72-ൽ ചിന്നമലയിലെ ഗുഹയിൽ വച്ച് ശത്രുക്കളുടെ ശൂലം കൊണ്ടുള്ള കുത്തേറ്റ് വീര രക്തസാക്ഷിത്വം വരിക്കുന്നതുവരെ നടത്തിയ പ്രവർത്തനങ്ങളാണ് ഭാരതമണ്ണിൽ വിശ്വാസത്തിന്റെ വേരോട്ടത്തിന് കാരണമായത്. തോമായുടെ ഭാരത പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങളെ കെട്ടുകഥയായും ഐതിഹ്യമായും കരുതുന്നവരും ചിത്രീകരിക്കുന്നവരും ഇന്നും കുറവല്ല. അതിനാൽ തന്നെ ഭാരതസഭയുടെ ഉത്ഭവത്തിലേയ്ക്കും തോമാശ്ലീഹായുടെ പ്രേഷിതപ്രവർത്തന ചരിത്രത്തിലേയ്ക്കും വെളിച്ചം വീശുന്ന തെളിവുകളിലൂടെയുള്ള ഒരു കൊച്ചു തീർത്ഥാടനമാണ് ഈ അധ്യായം.

1. സുവിശേഷങ്ങളിലെ തോമാശ്ലീഹ

ഭാരതത്തിന്റെ പ്രഥമ അപ്പസ്തോലനായ വി. തോമാശ്ലീഹായെക്കുറിച്ച് സുവിശേഷങ്ങളിൽ വളരെ കുറച്ചുമാത്രമേ പരാമർശിക്കുന്നുള്ളൂ. 'ഇരട്ട പിറന്നവർ' എന്നർത്ഥമുള്ള ദീദിമോസ് തോമസ് എന്നായിരുന്നു അപ്പസ്തോലന്റെ പേര്. (മത്തായി 10,3; മാർക്കോ 3,18; ലൂക്ക 6,15) ചില യിടങ്ങളിൽ 'യൂദാസ് തോമസ്' എന്ന പേരുകൂടി കാണുന്നുണ്ട്. തോമായുടെ സഹോദരനെപ്പറ്റി സുവിശേഷങ്ങളോ മറ്റു പാരമ്പര്യങ്ങളോ ഒന്നും പ്രതിപാദിക്കുന്നില്ല. റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ കോളനിയായിരുന്ന പാലസ്തീനായിലെ ഗലീലി എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ മീൻപിടുത്തം മുഖ്യതൊഴിലായി സ്വീകരിച്ച കുടുംബത്തിൽ തോമസ് ജനിച്ചു. പാപത്തിന്റെ ബന്ധനത്തിൽ നിന്ന് ദൈവജനത്തെ മോചിപ്പിക്കാനുള്ള ക്രിസ്തുനാഥന്റെ ആഹ്വാനം ശ്രവിച്ച തോമസ്, ഈശോയെ അനുഗമിക്കുകയും 12 ശിഷ്യൻമാരിൽ ഒരാളായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഈശോയെ ഗുരുവായി സ്വീകരിച്ച തോമസ് ഗുരുവിനൊപ്പം മരിക്കാൻ പോലും തയ്യാറായിരുന്നു. ബഥാനിയായിലേക്ക് ഈശോയൊടൊപ്പം പോകാൻ ആശങ്ക

പ്രകടിപ്പിച്ച സഹശിഷ്യരെ "നമുക്കും മരിക്കാൻ അവനോടൊപ്പം പോകാം" (യോഹ 11,16) എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് തോമസ് ധൈര്യപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ഈശോയുടെ വേർപാടിനേയും സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തേയും കുറിച്ചുള്ള സംശയങ്ങൾ ചോദിച്ച് വ്യക്തമായ അറിവുനേടാനും ധൈര്യം കാണിച്ചത് തോമാശ്ലീഹായാണ് (യോഹ 14,15). ഈശോയുടെ കുരിശുമരണത്തോടെ എല്ലാം അവസാനിച്ചെന്നു കരുതി മറ്റു ശിഷ്യർ യഹൂദരെ ഭയന്ന് കതകടച്ചിരിക്കുമ്പോഴും പുറത്തിറങ്ങി സഞ്ചരിക്കാൻ തോമാശ്ലീഹാ ധൈര്യം കാണിക്കുന്നുണ്ട്. (യോഹ 20,24) ഉത്ഥിതനായ ഈശോയെ ദൈവവും കർത്താവുമായി ഏറ്റുപറഞ്ഞ് അവിടുത്തെ ഉത്ഥാനത്തിലുള്ള വിശ്വാസം പരസ്യമായി ആദ്യം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതും തോമാശ്ലീഹായാണ് (യോഹ 20, 24-28).

2. അപ്രാമാണികഗ്രന്ഥങ്ങൾ

തോമാശ്ലീഹായെക്കുറിച്ച് സുവിശേഷങ്ങൾ ഇത്ര മാത്രമേ പ്രതിപാദിക്കുന്നുള്ളൂ. തുടർന്നുള്ള തോമായുടെ ജീവിതത്തിലേക്ക് വെളിച്ചം വീശുന്നത് ചില അപ്രാമാണിക രേഖകളാണ്. പ. കന്യകാ മറിയത്തിന്റെ മൃതസംസ്കാരം കഴിഞ്ഞശേഷമാണ് തോമാ ജറുസലേമിലെത്തിയത്. കല്ലറ തുറന്ന് പരി. അമ്മയെ കാണണമെന്ന് തോമാ ശാഠ്യം പിടിച്ചതിനേത്തുടർന്ന് കല്ലറ തുറന്നപ്പോൾ മൃതദേഹം കാണാനില്ലായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം മറിയത്തിന്റെ ശരീരത്തോടെയുള്ള സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തിനും തോമാ സാക്ഷിയായി.

പാലസ്തീന, മൊസപ്പൊട്ടേമിയ, മേദിയ, പേർഷ്യ, ബാക്ട്രിയ, എത്യോപ്യ, സൊക്കോട്ര എന്നിവിടങ്ങളിലും ഇന്ത്യയിലും തോമാ സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചതായി പാരമ്പര്യങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും ഭാരതത്തിലെ പ്രേഷിത പ്രവർത്തനത്തെളിവുകളെപ്പോലെ നിസ്തർക്കമായ തെളിവുകൾ ഇവയ്ക്കൊന്നിനും നിരത്താനാവുന്നില്ല.

വി. തോമാശ്ലീഹായുടെ ഭാരതപ്രേഷിതപ്രവർത്തനം, രക്തസാക്ഷിത്വം എന്നിവയെക്കുറിച്ച് വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന അപ്രാമാണിക കൃതിയാണ് തോമായുടെ നടപടികൾ (Acts of Thomas). എ.ഡി. 220 നും 250 നും മധ്യേ എദേസ്സായിൽ വച്ച് സുറിയാനിയിൽ രചിക്കപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥമാണ് തോമായുടെ നടപടികൾ. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ വിവരണമനുസരിച്ച് കർത്താവിന്റെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തിനുശേഷം ശിഷ്യർ ഏതേതുസ്ഥലങ്ങളിലേക്കാണ് സുവിശേഷപ്രഘോഷണത്തിനുവേണ്ടി പോകേണ്ടതെന്ന് നറുക്കിട്ടു നിശ്ചയിക്കുകയും അതുപ്രകാരം തോമായ്ക്ക് ഇന്ത്യ ലഭിക്കു

കയും ചെയ്തു. ഗുണ്ടാഫർ എന്ന ഇന്ത്യൻ രാജാവിന് കൊട്ടാരം പണിയാനായി ഒരു വിദഗ്ധ ശിൽപിയെ തേടി വന്ന ഹാബാൻ എന്ന വ്യാപാരിയുടെ കൂടെ തോമാ ഇന്ത്യയിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. ആന്ധ്രാപ്പോളീസ് എന്ന തുറമുഖ പട്ടണത്തിൽ എ.ഡി. 43-ൽ തോമാ ഹാനോടൊപ്പം കപ്പലിറങ്ങി എന്ന് തോമായുടെ നടപടി സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. എ.ഡി. 1-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ എഴുതപ്പെട്ട പെരിപ്ലൂസ് എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ബാരിഗാസാ എന്ന പട്ടണമാണ് ആന്ധ്രാപ്പോളീസ് എന്ന് അനുമാനിക്കുന്നു. ബാരിഗാസായിൽ നിന്നും ഗുണ്ടഫർ രാജാവിന്റെ പട്ടണമായ തക്ഷശിലയിലേക്ക് തോമാ കരമാർഗ്ഗം പോയിരിക്കാം. ചരിത്രപരമായി ഈ വസ്തുത തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. തെക്കേ ഇന്ത്യയിൽ നിന്ന് തോമാ എത്യോപ്യായിലേക്കും അവിടെ നിന്ന് കടൽമാർഗ്ഗം യാത്രചെയ്ത് എ.ഡി. 52-ൽ കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ (മുസിരീസ്സിൽ) കപ്പലിറങ്ങിയെന്നും പാരമ്പര്യങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

എ.ഡി 52-ൽ കൊടുങ്ങല്ലൂരിലെത്തിയ തോമാശ്ലീഹാ കേരളത്തിലുടനീളം സഞ്ചരിച്ച് സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചു. കൊടുങ്ങല്ലൂർ, പാലയൂർ, കോതമംഗലം, പറവൂർ, നിരണം, കൊല്ലം, നിലയ്ക്കൽ എന്നിങ്ങനെ ഏഴു സ്ഥലങ്ങളിൽ അനേകരെ ക്രിസ്തുശിഷ്യരാക്കി ക്രൈസ്തവസമൂഹങ്ങൾക്ക് രൂപം നല്കി. തുടർന്ന് ശ്ലീഹാ ചോള മണ്ഡലത്തിലെത്തി സുവിശേഷപ്രഘോഷണം നടത്തുകയും മൈലാപ്പൂരിലെ രാജാവായ രാജസേനനേയും സഹോദരനേയും ക്രിസ്തുമതത്തിലേക്ക് സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ചന്ദ്രപുരിയിലെ പൗലോസിനെ വൈദികമേലധ്യക്ഷനാക്കി എന്നും പാരമ്പര്യങ്ങളുണ്ട്. തുടർന്ന് കേരളത്തിലെത്തിയ ശ്ലീഹാ മലയാറ്റൂരിലെ മലയിൽ പ്രാർത്ഥിക്കുകയും താൻ സ്ഥാപിച്ച ക്രൈസ്തവസമൂഹങ്ങളെ സന്ദർശിച്ച് വിശ്വാസത്തിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കാൻ അവരെ ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്തു. കൊടുങ്ങല്ലൂർ രാജാവായ കേപ്പായുടെ തലയിൽ കൈവച്ച് സഭാധ്യക്ഷനായി വാഴിച്ചു. അതിനുശേഷം നിലയ്ക്കൽ വഴി പാണ്ടിയിലേക്കും അവിടെ നിന്ന് മൈലാപൂരിലേക്കും പോയി. മൈലാപ്പൂരിലെ ചിന്നമലയിലെ ഗുഹയിൽ പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ശ്ലീഹാ ശത്രുക്കളുടെ കുന്തം കൊണ്ടുള്ള കുത്തേറ്റ് പെരിയമലയിലേക്ക് ഓടിപ്പോവുകയും അവിടെ സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന കുരിശിനെ ആലിംഗനം ചെയ്തുകൊണ്ട് മരണമടഞ്ഞെന്നും പ്രാദേശികപാരമ്പര്യങ്ങൾ സാക്ഷിക്കുന്നു. എ.ഡി. 72 ന് ജൂലൈ 3 ന് ആണ് ശ്ലീഹാ രക്തസാക്ഷിത്വം വരിച്ചത്. മൈലാപ്പൂരിൽ ശ്ലീഹായുടെ പൂജ്യദേഹം സംസ്കരിക്കപ്പെട്ട സ്ഥലത്താണ് ഇന്നത്തെ

സാൻതോം കത്തീഡ്രൽ പണിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. വിശുദ്ധന്റെ തിരുശേഷിപ്പുകൾ എ.ഡി. 3-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഏദേസ്സായിലേക്കും 1141-ൽ അവിടെ നിന്ന് കീയോസ് ദ്വീപിലേയ്ക്കും 1257-ൽ ഇറ്റലിയിലെ ഓർത്തോണയിലേക്കും കൊണ്ടുപോയി. ഓർത്തോണാ കത്തീഡ്രൽ ദേവാലയത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള തിരുശേഷിപ്പുകളുടെ ഒരു ഭാഗം 1953-ൽ കർദിനാൾ യൂജിൻ ടിസ്സറന്റ് കേരളത്തിൽ കൊണ്ടുവന്ന് പാലാ കത്തീഡ്രലിലും കൊടുങ്ങല്ലൂരിലും മൈലാപൂരിലും സ്ഥാപിച്ചു.

3. പ്രദേശിക പാരമ്പര്യങ്ങൾ

സുവിശേഷങ്ങൾ പകർന്നു നല്കുന്ന വസ്തുതകളുടെ ആധികാരികത ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടില്ലെങ്കിലും അപ്രാമാണികഗ്രന്ഥങ്ങളിലെ വിവരണങ്ങളെ തോമായുടെ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനത്തിന്റെ ആധികാരിക തെളിവായി സ്വീകരിക്കാനാവില്ല. തോമായുടെ സുവിശേഷപ്രഘോഷണത്തിലൂടെ ജന്മം കൊണ്ട് സജീവ പാരമ്പര്യം ഭാരതത്തിനുണ്ട്. ഇവ തന്നെ തോമായുടെ വരവിനും രക്തസാക്ഷിത്വത്തിനും മതിയായ തെളിവുകളാണ്. അവയെ താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

3.1. വിശ്വാസി സമൂഹം

തോമാശ്ലീഹായുടെ വരവിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ തെളിവ് ഇവിടെ നിലനിൽക്കുന്ന വിശ്വാസി സമൂഹം തന്നെയാണ്. ഒപ്പം തന്നെ ഈ സമൂഹം നിലനിൽക്കുന്നത് തോമാശ്ലീഹായുടെ പേരിലാണെന്നതും ഏവർക്കും സുപരിചിതമായ കാര്യമാണ്. ഈശോയുടെ പന്ത്രണ്ട് അപ്പസ്തോലൻമാരിൽ ഒരാൾ മാത്രമായ തോമസിന്റെ നാമത്തെ ഒരു സമൂഹം സ്വീകരിച്ചത് യാദൃശ്ചികമാകാൻ വഴിയില്ല. ലോകത്തിൽ മറ്റൊരിടത്തും തോമാശ്ലീഹായുടെ നാമത്തിൽ അറിയപ്പെടുന്ന സമൂഹമില്ലെന്നതും ഒരു വസ്തുതയാണ്. ആദിമ നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ തന്നെ ഇവിടുത്തെ വിശ്വാസിസമൂഹം പ്രധാനമായും മൂന്ന് പേരുകളിലാണ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്: a നസ്രാണികൾ, b സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ, c മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികൾ.

3.1 a നസ്രാണികൾ: നസ്രാണി എന്ന പദം നസ്രായർ എന്ന പദത്തിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവന്നതാണ്. നസ്രത്തിൽ നിന്നുള്ള ഈശോയുടെ പിൻഗാമികളായവർ ജറൂസലേമിൽ ആദ്യം അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത് നസറായർ (നസ്രായർ) എന്ന പേരിലാണ്. പിന്നീട് അന്ത്യോക്യായിൽ വച്ചാണ്

ക്രിസ്തുവിന്റെ അനുയായികൾ എന്നർത്ഥം വരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്ന പദം സഭാസമൂഹത്തെ കുറിക്കാൻ ഉപയോഗിച്ചു തുടങ്ങിയത്. അന്ത്യോക്യായിൽ സുവിശേഷം പ്രഘോഷിക്കപ്പെടുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ ഇന്ത്യയിൽ സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കപ്പെട്ടു എന്നത് ഇതിൽ നിന്ന് വ്യക്തമാണ്. അല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ നസ്രാണികൾ എന്ന പ്രയോഗത്തിനു പകരം ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്ന പദം ഇവിടെയും എത്തിച്ചേരുമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് നസ്രാണികൾ എന്ന പ്രയോഗത്തെ ശ്ലൈഹിക പിന്തുടർച്ചയുടെ തെളിവായി കണക്കാക്കാവുന്നതാണ്.

3.1 b സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ

ഗലീലിക്കാരനായ ഈശോ സംസാരിച്ചത് അറമായ ഭാഷയായിരുന്നു. ഗലീലിക്കാരനായ തോമാശ്ലീഹായും ഉപയോഗിച്ച ഭാഷ അറമായ തന്നെയായിരുന്നു. സോളമൻ രാജാവിന്റെ കാലം മുതൽ യഹൂദർ ഇന്ത്യയിലേക്ക് പ്രത്യേകിച്ചും കേരളത്തിലേക്ക് വ്യാപാരബന്ധങ്ങളുടെ ഫലമായി കുടിയേറിയിരുന്നു. അറമായ സംസാരിക്കുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ ശക്തമായ സാന്നിധ്യമാണ് തോമാശ്ലീഹായെ ഇന്ത്യയിലേക്കാകർഷിച്ചത് എന്നു പറയാം. ഈശോയും ശിഷ്യനായ തോമായും ഉപയോഗിച്ച അതേ ഭാഷ തന്നെയാണ് ഇവിടുത്തെ ആരാധനാക്രമത്തിന്റെ ഭാഷയായിതീർന്നത്. ഈ ഭാഷയെ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് ഈശോയുടേയും ശിഷ്യന്റേയും പിന്തുടർച്ച നിലനിർത്തിയവർ എന്ന നിലയിലാണ് ആദിമക്രൈസ്തവർ സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്നറിയപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയത്.

3.1 c മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികൾ

ആദിമകാലം മുതൽ തന്നെ ഭാരതത്തിലെ ക്രൈസ്തവർ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത് മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യനികൾ എന്നപേരിലാണ്. ഈശോയുടെ ശിഷ്യനായ തോമാശ്ലീഹായിൽ നിന്ന് വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ചു എന്നതിന്റെ തെളിവായി ഈ സംബോധനയെ എന്നും അഭിമാനത്തോടെ മാത്രമാണ് വിശ്വാസികൾ കൈമാറിപ്പോന്നത്. അപ്പസ്തോലൻമാരിൽ ഒരുവൻ മാത്രമായ തോമാശ്ലീഹായുടെ പേരിൽ വിദൂരമായ ദേശത്ത് ഒരു ജനത മാത്രം അറിയപ്പെടാൻ ഇടയായെങ്കിൽ അത് തോമാശ്ലീഹായുടെ ഭാരതപ്രേഷിതത്വത്തിന്റെ ചരിത്രപരത ഒന്നുകൊണ്ടു മാത്രമായിരിക്കണം.

4. സപ്തദേവാലയങ്ങൾ

കേരളത്തിൽ തോമാശ്ലീഹാ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം നടത്തിയെന്നതിന്റെ പ്രത്യക്ഷമായ തെളിവാണ് തോമാശ്ലീഹായാൽ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ട ഏഴു ക്രൈസ്തവസമൂഹങ്ങൾ അഥവാ സപ്തദേവാലയങ്ങൾ. തന്റെ പ്രേഷി

തപ്രവർത്തനത്തിനിടയിൽ തോമാശ്ലീഹാ പാലയൂർ, കൊടുങ്ങല്ലൂർ, കോട്ട ക്കാവ് (പറവൂർ) കോക്കമംഗലം (തൃപ്പാലേശ്വരം) കൊല്ലം, നിലയ്ക്കൽ (ചായൽ) എന്നിവിടങ്ങളിൽ സഭാസമൂഹങ്ങൾക്ക് രൂപം നല്കി. ഇവയിൽ പാലയൂർ, കൊടുങ്ങല്ലൂർ, പറവൂർ, കോക്കമംഗലം, നിരണം എന്നിവ മുഖ്യ ഹൈന്ദവ കേന്ദ്രങ്ങളായിരുന്നു. കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ കപ്പലിറങ്ങിയ ശ്ലീഹാ സുറിയാനി സംസാരിക്കുന്ന യഹൂദ സമൂഹത്തെ അവിടെ കണ്ടെത്തു കയും അവർക്കിടയിൽ ക്രിസ്തീയ തത്ത്വങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിച്ച് ആദ്യ സമൂ ഹത്തിന് ജന്മം നല്കുകയും ചെയ്തു. ചേരമാൻ പെരുമാളിന്റെ ആസ്ഥാ നമായിരുന്ന കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽനിന്ന് ശ്ലീഹാ പാലയൂർ എന്ന സ്ഥലത്തേക്ക് തിരിച്ചു. പാലയൂർ ഒരു കച്ചവടകേന്ദ്രവും ഹൈന്ദവരുടെ പ്രധാന താവ ളങ്ങളിലൊന്നുമായിരുന്നു. ശ്ലീഹാപ്രവർത്തിച്ച അത്ഭുതങ്ങൾ അനേകരെ വിശ്വാസത്തിലേക്ക് അടുപ്പിക്കുകയും വിശ്വാസസമൂഹത്തിന്റെ നവീകര ണത്തിന് കാരണമാവുകയും ചെയ്തു. എറണാകുളത്തിന് 22 കി.മീറ്റർ വടക്ക് വേമ്പനാട്ടുകായലിന്റെ തീരത്ത് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ഈ സ്ഥലം ദ്രാവിഡരുടെ കേന്ദ്രമായിരുന്നു. അപ്പസ്തോലന്റെ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം വഴി ഇവിടുത്തെ ഹൈന്ദവരിൽ ഒരു വലിയ വിഭാഗം ക്രിസ്തുമതം സ്വീക രിച്ചു. വേമ്പനാട്ടുകായലിന്റെ പടിഞ്ഞാറെ തീരത്താണ് കോക്കമംഗലം. അവിടെ പാർത്തിരുന്ന ഹൈന്ദവർ വിശ്വാസം സ്വീകരിച്ച് ക്രൈസ്തവ സമൂഹത്തിന് ജന്മം കൊടുത്തു. പുരാതന വാണിജ്യകേന്ദ്രവും തുറമുഖ വുമായ കൊല്ലത്ത് അപ്പസ്തോലൻ ഒരു വർഷത്തോളം താമസിക്കുകയും നിരവധി പേരെ വിശ്വാസത്തിലേക്ക് സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പോർച്ചുഗീസുകാർ വരുമ്പോൾ ആറായിരത്തിലധികം നസ്രാണി കുടുംബങ്ങൾ കൊല്ലത്തുണ്ടായിരുന്നു. കുരുമുളകിന്റെ കേന്ദ്ര മായ നിരണം (തൃക്പാലേശ്വരം) ആയിരുന്നു ശ്ലീഹായുടെ ആദ്യത്തെ പ്രേഷിതരംഗം. ഇവിടേയും ശ്ലീഹ ഒരു വിശ്വാസി സമൂഹത്തെ സ്ഥാപിച്ചു. നിലയ്ക്കൽ (ചായൽ) തീരപ്രദേശത്തുനിന്നും അകന്ന വന പ്രദേശമായിരുന്നു. തമിഴ്നാട്ടിലേക്കുള്ള പാതയിൽ സഹ്യപർവ്വത നിര യുടെ താഴ്വരയിൽ പമ്പ നദീതീരത്ത് ഉയർന്നുവന്ന കച്ചവടകേന്ദ്രമായി രുന്നു ചായൽ. അവിടെ അനേകം പേരെ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തിയ ശ്ലീഹാ ഒരു ക്രൈസ്തവ സമൂഹത്തിന് അടിത്തറപാകി. 14 ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ സുന്ദ രപാണ്ഡ്യൻ എന്ന രാജാവിന്റെ സൈന്യത്തിൽപ്പെട്ട ഫക്രുദ്ദീൻ പോളിഗ രുടെ നേതൃത്വത്തിൽ പാണ്ടിപ്പട ഈ സ്ഥലം ആക്രമിച്ചു നശിപ്പിച്ചു. ഇപ്ര കാരം വിവിധ സ്ഥലങ്ങളിലായി ഏഴ് സഭാസമൂഹങ്ങളെ തോമാശ്ലീഹാ

സ്ഥാപിച്ചു. ശ്ലീഹായുടെ പ്രേഷിതത്വത്തിന്റെ നിത്യസ്മാരകങ്ങളായി സപ്തദേവാലയങ്ങൾ ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നു.

5. മൈലാപ്പൂരിലെ രക്തസാക്ഷിത്വം

തോമാശ്ലീഹായുടെ ഭാരതപ്രവേശനത്തേയും രക്തസാക്ഷിത്വത്തേയും കുറിച്ച് വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നത് തോമായുടെ നടപടിയാണെങ്കിലും ഈ അപ്രാമാണികഗ്രന്ഥത്തേക്കാൾ ആധികാരികമായ പ്രാദേശിക പാരമ്പര്യങ്ങൾ ഇന്നും കേരളത്തിൽ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ട്, പ്രത്യേകിച്ചും തോമാശ്ലീഹായുടെ രക്തസാക്ഷിത്വത്തേക്കുറിച്ചുള്ള പാരമ്പര്യങ്ങൾ.

മൈലാപൂരിലെ ചിന്നമലയിലെ ഗുഹയിൽ പതിവുപോലെ പ്രാർത്ഥനയിൽ നിമഗ്നനായിരുന്ന സമയത്ത് കാളീഭക്തനായ പൂജാരിയുടെ ശൂലം കൊണ്ടുള്ള കുത്തേറ്റ് ശ്ലീഹാ പെരിയമലയിലേക്ക് ഓടിപ്പോയി അവിടെ നാട്ടിയിരുന്ന കുരിശിൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ട് ജീവൻ വെടിഞ്ഞു എന്നാണ് പാരമ്പര്യങ്ങൾ ഉദ്ഘോഷിക്കുന്നത്. എന്നാൽ മതവിദ്വേഷം മൂലം പൂജാരിമാർ ചെയ്ത പാതകമായിരുന്നു ശ്ലീഹായുടെ രക്തസാക്ഷിത്വം എന്ന വസ്തുത പുറം ലോകത്തെത്തിയാൽ അത് എണ്ണമറ്റ മതസംഘർഷങ്ങൾക്ക് ഇടവരുത്തും എന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇതിനു സമാന്തരമായി മറ്റു പ്രാദേശികപാരമ്പര്യങ്ങളും ഉടലെടുത്തിരുന്നു. മൈലാപ്പൂരിലെ വനാന്തരങ്ങളിൽ മയിൽ നായാട്ടുനടത്തിയിരുന്ന ഒരു വേടന്റെ അമ്പേറ്റ് മയിൽ വേഷധാരിയായ ശ്ലീഹായ്ക്ക് മാരകമായ മുറിവേറ്റെന്നും മനുഷ്യരൂപം കൈക്കൊണ്ടു ജീവനറ്റു നിലം പതിച്ചുവെന്നും താൻ ഇരുന്നിരുന്ന പാറയിൽ അത്ഭുതകരമായി തന്റെ പാദമുദ്ര പതിപ്പിച്ചുവെന്നും ഇതെല്ലാം അറിഞ്ഞ പട്ടണത്തിലെ ഭരണാധികാരി നേരിട്ടുവന്ന് ഇവയെല്ലാം കണ്ടു ബോധ്യപ്പെട്ടുവെന്നുമുള്ള പാരമ്പര്യം പോർച്ചുഗീസ് ചരിത്രകാരനായ ബർബോസ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. തമിഴിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്ന ചില ഐതിഹ്യങ്ങളിൽ ശ്ലീഹാ മയിലിന്റെ പുറത്ത് സഞ്ചരിച്ചിരുന്നുവെന്നും ഇങ്ങനെ സഞ്ചരിച്ച അവസരത്തിൽ അമ്പേറ്റ് മരിച്ചെന്നും കാണാം. കൽദായക്കാരനായ അബൂനാ പറയുന്നത് ഒരു കീഴ്ജാതിക്കാരൻ തോമാശ്ലീഹായെ കുന്തം കൊണ്ട് കുത്തിക്കൊന്നു എന്നാണ്. മാർഗ്ഗം കളിയിലൂടെ-

“മെയ്ക്കണിന്ത പീലിയും
മയിൽ മേൽ തോന്നും മേനിയും
പിടിഞ്ഞ ദണ്ഡും കയ്യും മെയ്യും
എന്നെന്നേയ്ക്കും വാഴ്കവേ”

എന്നു തുടങ്ങുന്ന പ്രാരംഭഗീതം മയിൽ രൂപിയായ അവസരത്തിൽ ശ്ലീഹാ ശൂലം കൊണ്ടുള്ള കുത്തേറ്റു എന്നതിന് ഉപോൽബലകമായ തെളിവാണ്. മാർഗ്ഗംകളിയിലെ നടൻമാർ തലയിൽ മയിൽപീലി അണിഞ്ഞിരുന്നതും കേരളത്തിലെ പുരാതന ദേവാലയങ്ങളുടെ അൾത്താരകൾ മയിൽരൂപങ്ങളാൽ അലങ്കരിച്ചിരുന്നതും ഈ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ സ്വാധീനശക്തി പ്രകടമാക്കുന്നു. ബർബോസായേപ്പോലെ മൈലാപ്പൂർ ഐതിഹ്യം അടിസ്ഥാനമായി സ്വീകരിച്ച ഗോമസ് നല്കുന്ന വിവരണം മയിലിന്റെ രൂപത്തിൽ അമ്പേറ്റ വിശുദ്ധൻ പ്രാണരക്ഷാർത്ഥം പലായനം ചെയ്യുകയും വിശുദ്ധന്റെ നിണമണിഞ്ഞ കാൽപ്പാടുകൾ മൈലാപ്പൂരിലെ പാറയിൽ ശാശ്വതമായിത്തീരുകയും ചെയ്തുവെന്നാണ്. കമോയൻസ് എന്ന പോർച്ചുഗീസ് സഞ്ചാരി 1572-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ലുസിയാഡ്സ് (Lusiads) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ വ്യത്യസ്തമായൊരു വിവരണം നല്കുന്നുണ്ട്. തോമാശ്ലീഹാ ജനക്കൂട്ടത്തോട് സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുമ്പോൾ ബ്രാഹ്മണർ അദ്ദേഹത്തിനെതിരേ ജനരോഷം ഇളക്കിവിടുകയും ജനം അദ്ദേഹത്തെ കല്ലെറിയുകയും അവരിലൊരാൾ അതിക്രൂരമായി കുന്തം അദ്ദേഹത്തിന്റെ വക്ഷസ്സിൽ കുത്തിയിറക്കി കൊലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

ഇപ്രകാരം ശ്ലീഹായുടെ രക്തസാക്ഷിത്വത്തേക്കുറിച്ച് വ്യത്യസ്തമായ പാരമ്പര്യങ്ങൾ നിലനിൽക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഏതാനും കാര്യങ്ങളിൽ എല്ലാ പാരമ്പര്യങ്ങളും യോജിക്കുന്നുണ്ട്. ശ്ലീഹാ വധിക്കപ്പെട്ടത് മൈലാപ്പൂരിൽ വച്ചാണ്. അദ്ദേഹം കുന്തം കൊണ്ടുള്ള കുത്തേറ്റാണ് മരണമടഞ്ഞത്. അദ്ദേഹം മൈലാപ്പൂരിൽ സംസ്ക്കരിക്കപ്പെട്ടു എന്നീ സുപ്രധാനകാര്യങ്ങളിൽ എല്ലാ പാരമ്പര്യങ്ങളും യോജിക്കുന്നതുതന്നെ തോമാശ്ലീഹായുടെ ഭാരതപര്യടനത്തിന്റേയും രക്തസാക്ഷിത്വത്തിന്റേയും അമൂല്യമായ തെളിവുകളാണ്.

6. മൈലാപ്പൂരിലെ കബറിടം

തോമാശ്ലീഹായുടെ കബറിടം മൈലാപ്പൂരിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു എന്ന വസ്തുത ആദ്യനൂറ്റാണ്ടിൽ തന്നെ പുറം ലോകം അറിഞ്ഞിരുന്നു. റോമിൽ വി. പത്രോസിന്റെ കബറിടം വണങ്ങപ്പെടുന്നതുപോലെയാണ് ഇന്ത്യയിൽ തോമാശ്ലീഹായുടെ കബറിടം വണങ്ങപ്പെടുന്നതെന്ന് സഭാപിതാവായ ജോൺ ക്രിസോസ്റ്റം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. എ.ഡി. 883 ൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ആൽഫ്രഡ് രാജാവ് തന്റെ വിജയത്തിൽ നന്ദി പ്രകാശിപ്പിക്കാൻ

കബറിടത്തിൽ സമർപ്പിക്കാൻ കാഴ്ചകൾ കൊടുത്തയച്ചതായി പാരമ്പര്യമുണ്ട്. 1295-ൽ ചൈനീസ് സഞ്ചാരി മാർക്കോ പോളോ കബറിടം സന്ദർശിച്ചു. അക്രൈസ്തവർ കബറിടത്തിൽ ആദരവുകൾ അർപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നും തനിക്ക് പല അത്ഭുതങ്ങളും കബറിടത്തിൽ വച്ച് നേരിട്ടുകാണാൻ കഴിഞ്ഞെന്നും അദ്ദേഹം രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. 1324-ൽ വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ഒഡറിക്കും 1350-ൽ മാർപാപ്പയുടെ പ്രതിനിധിയായെത്തിയ ജോൺ മരിഞ്ഞോളിയും 1425-ൽ നിക്കോളൈ ദെ കോന്തി എന്ന യൂറോപ്യൻ സഞ്ചാരിയും കബറിടം സന്ദർശിച്ചതായി രേഖകളുണ്ട്. ലോകത്തിൽ മറ്റൊരു സ്ഥലവും വിശുദ്ധ കബറിടമായി അവകാശപ്പെട്ടിട്ടില്ല എന്നതും ആദിമകാലം മുതൽതന്നെ ക്രൈസ്തവർ മൈലാപൂരിലെ കബറിടത്തിലേക്ക് തീർത്ഥാടനം നടത്തിയിരുന്നുഎന്നതും കബറിടത്തിന്റെ ആധികാരികതയെ വ്യക്തമാക്കുന്നു. പൗരോഹിത്യം സ്വീകരിക്കുന്നതിനു മുൻപായി ഡീക്കൻമാർ ശ്ലീഹായുടെ കബറിടം സന്ദർശിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കുക പതിവായിരുന്നു. അതുപോലെ മരണാസന്നരായ രോഗികൾക്ക് രോഗശാന്തിക്കായി കബറിടത്തിലെ മണ്ണ് കലക്കിയ വെള്ളം കുടിക്കാൻ കൊടുത്തിരുന്നു. പ്രാചീന കാലം മുതൽ തദ്ദേശീയരും വിദേശീയരുമായ ധാരാളം പേർ തീർത്ഥാടനം നടത്തുകയും നേർച്ചകാഴ്ചകൾ സമർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള മൈലാപ്പൂരിലെ കബറിടം ശ്ലീഹായുടെ ഭാരതത്തിലെ രക്തസാക്ഷിത്വത്തിന്റെ സുപ്രധാന തെളിവാണ്. ഇന്ന് വിശുദ്ധന്റെ കബറിടത്തിന്റെ തൊട്ടുമുകളിലായി മൈലാപൂരിലെ സാന്തോം ബസലിക്കയുടെ അൾത്താര സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. ഇതും ഈ കബറിടത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

7. അക്രൈസ്തവരുടെ സാക്ഷ്യം

ക്രൈസ്തവർക്കൊപ്പം ഈ നാട്ടിലെ അക്രൈസ്തവരും തോമാ പാരമ്പര്യത്തെ അംഗീകരിക്കുന്നവരാണ്. ഇരു കൂട്ടർക്കും പൊതുവായുള്ള കഥകൾ കലാരൂപങ്ങൾ, കൃതികൾ എന്നിവ ഇതിന് കൂടുതൽ വിശ്വാസ്യത പകരുന്നു. ക്രൈസ്തവ വിവാഹാഘോഷ അവസരങ്ങളിൽ പാണൻമാർ പാടിയിരുന്ന പാണൻ പാട്ടുകളുടെയും വീരടിയാൻ പാട്ടിന്റേയും ഉള്ളടക്കം തോമാശ്ലീഹായുടെ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനവും രക്തസാക്ഷിത്വവുമാണ്. അക്രൈസ്തവർ നല്കുന്ന ഈ സാക്ഷ്യം തോമാ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ വലിയൊരു തെളിവായി അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നു.

8. പുരാതന സാഹിത്യകൃതികൾ

ചോഴമണ്ഡലത്തിലെ പാരമ്പര്യങ്ങളേക്കാൾ ശക്തമായ പാരമ്പര്യങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുന്നതും അവയേക്കാൾ കൂടുതൽ പുരാതനത്വം അവകാശപ്പെടുന്നവയുമാണ് മാർത്തോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികൾക്കിടയിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്ന സാഹിത്യകൃതികൾ. തോമായുടെ നടപടികളോടും ചോഴമണ്ഡല പാരമ്പര്യങ്ങളോടും സാധർമ്മ്യമുള്ള ഈ പുരാതന പാട്ടുകൾക്ക് അവതരണ രീതിയിൽ ഐക്യരൂപ്യമുണ്ട്. ഇവ തോമാപർവ്വം (റമ്പാൻ പാട്ട്) മാർഗ്ഗം കളിപ്പാട്ട് വീരടിയാൻ പാട്ട് എന്നിവയാണ്.

8.1 തോമാപർവ്വം (റമ്പാൻ പാട്ട്)

പ്രാചീനക്രിസ്ത്യൻ പാട്ടുകളിൽ ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമർഹിച്ചിരുന്ന പാട്ടാണ് റമ്പാൻ പാട്ട്. തോമാശ്ലീഹായുടെ ശിഷ്യൻമാരിൽ ഒരാളെന്നു വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന നിരണത്ത് മാളിയേക്കൽ തോമ്മ എന്ന വൈദികനാണ് ഈ കൃതിയുടെ മൂലരൂപത്തിന്റെ കർത്താവായി അനുമാനിക്കപ്പെടുന്നത്. ഇപ്പോൾ നമുക്ക് ലഭ്യമായിരിക്കുന്ന പതിപ്പ് ഇതേ കുടുംബത്തിലെ 48ാം തലമുറക്കാരനായ തോമ്മാ റമ്പാൻ 1601 ൽ ചുരുക്കി എഴുതിയതാണ്.

സാക്ഷാൽ ദൈവം മൂവ്വൊരുവൻ താൻ
മാർത്തോമ്മായുടെ സുകൃതത്താൽ
സൂക്ഷ്മതായി ചരിതം പാടുവ-
തിന്നടിയനു തുണയരുളണമേ.....

പാട്ടിന്റെ ഉള്ളടക്കം പലയിടങ്ങളിലും വിവരണാത്മകവും യുക്തിക്കും സത്യത്തിനും ചേരാത്ത പ്രതിപാദ്യങ്ങളാൽ സമ്പന്നവുമാണ്. ഹാബാനോടു എ.ഡി. 50 ധനുവിൽ അറേബ്യായിൽനിന്ന് മാല്യങ്കര എത്തിയ ശ്ലീഹാ മൈലാപ്പൂരിലേക്കും അവിടെനിന്ന് ചൈനയിലേക്കും സുവിശേഷ വേലയ്ക്കായി പോയി. വീണ്ടും മൈലാപ്പൂരിൽ വന്ന തോമായെ കേരളത്തിൽനിന്ന് തിരുവഞ്ചിക്കുളം രാജാവിന്റെ മകൻ ക്ഷണിച്ചതു പ്രകാരം എ.ഡി. 51-ൽ കേരളത്തിൽ വീണ്ടും വരികയും ഒന്നരവർഷം നീണ്ടുനിന്ന പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം വഴി രാജകുടുംബാംഗങ്ങളും 40 യൂദൻമാരും മൂവ്വായിരത്തോളം വിജാതീയരും മാമ്മോദീസ സ്വീകരിച്ചു... സപ്തദേവാലയങ്ങളുടെ സ്ഥാപനം, പുരോഹിതരെ, വാഴിക്കൽ. എ.ഡി. 72 കർക്കിടകം 3-ാം തീയതി ചിന്നമലയിൽ വച്ചുള്ള രക്തസാക്ഷിത്വം തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾ അതിശയോക്തി കലർന്ന ഭാഷയിൽ വിവരിക്കുന്ന പുരാതന സാഹിത്യകൃതിയാണ് റമ്പാൻ പാട്ട്.

8.2 മാർഗ്ഗം കളിപ്പാട്ട്

മാർത്തോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികൾ കല്ല്യാണം, തിരുനാളുകൾ മുതലായ വയോടനുബന്ധിച്ച് രാത്രികാലങ്ങളിൽ നടത്തിവന്ന നൃത്തരൂപമാണ് മാർഗ്ഗം കളി. തോമാശ്ലീഹായുടെ ചോഴമണ്ഡലത്തിലേയും കേരളത്തിലേയും പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം രക്തസാക്ഷിത്വം എന്നിവയെ പ്രകീർത്തിച്ചുകൊണ്ടുള്ള സൈനിക നൃത്തമാണിത്. കത്തിച്ചുവച്ച നിലവിളക്കിനു ചുറ്റും സൈനികവേഷവും വാളും പരിചയും ധരിച്ച 12 പേർ വീതമുള്ള സംഘങ്ങളായാണ് മാർഗ്ഗം കളി നടത്തുന്നത്. തോമാപർവ്വത്തിലെ വസ്തുതകൾ അവതരണവ്യത്യാസത്തോടെ മാർഗ്ഗം കളിപ്പാട്ടിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ പാട്ടിന്റെ ഭാഷ തമിഴ്മയമായിരിക്കുന്നത് ഈ പാട്ടിന്റെ പുരാതനത്വത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഈ പാട്ടിന്റെ താളത്തിനൊപ്പിച്ചു ചുവടും താളവുമെടുത്ത് നൃത്തം ചെയ്താണ് മാർഗ്ഗം കളി അവതരിപ്പിച്ചിരുന്നത്. ഇന്നിത് സ്ത്രീകളും പുരുഷൻമാരും വ്യത്യസ്ത സംഘങ്ങളായി അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. സ്ത്രീകൾ പരമ്പരാഗതമായ ചട്ട, ഞൊറിയിട്ടുടുത്ത മുണ്ട്, കുണുക്ക്, വള എന്നിവ അണിഞ്ഞാണ് ഇത് അവതരിപ്പിക്കാറുള്ളത്.

"മാണിക്കക്കല്ലായ മാർഗ്ഗം നാളിൽ നാളിൽ തെളിയുന്നു.
മാറ്റേറ്റുള്ള നിവ്യാളൻമാർ മെല്ലെമെല്ലെച്ചവളുന്നു
മാമ്മോദീസാ മുങ്ങുന്നവരും നാളിൽ നാളിൽപ്പെരുകുന്നു
മാർഗ്ഗം നേടാക്കാവ്യരുമെല്ലാം കാണെക്കാണെക്കുറയുന്നൂ..."

എന്ന് തുടർന്നുപോകുന്ന മാർഗ്ഗം കളിപ്പാട്ട് പലപാദങ്ങളിലായി തോമാശ്ലീഹായുടെ സ്തുതിഗീതം, ഭാരതപ്രവേശനം, പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം, രക്തസാക്ഷിത്വം തുടങ്ങിയവ കാവ്യാത്മകമായി വിവരിക്കുന്നു. ഈ കലാരൂപത്തിന്റെ കാലപ്പഴക്കം കൃത്യമായി നിർണ്ണയിക്കാനായിട്ടില്ലെങ്കിലും തമിഴ് കലർന്ന ഭാഷ ഇതിന്റെ പുരാതനത്വത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

8.3 വീരടിയാൻ പാട്ട് (പാണൻ പാട്ട്)

ഹിന്ദുമതാനുയായികളായ വീരടിയാൻമാർ (പാണൻമാർ) നസ്രാണികളുടെ വീടുകൾ തോറും നടന്ന്ചെന്ന് പാടിയിരുന്ന പാട്ടാണിത് എ.ഡി. 52-ൽ തോമാശ്ലീഹാ വന്നതും പ്രേഷിതപ്രവർത്തനം നടത്തിയതും എ.ഡി. 345-ൽ ക്നായിത്തൊമ്മൻ വന്നതും ചേരമൻ പെരുമാളിൽ നിന്നും സ്ഥാനമാനങ്ങൾ ലഭിച്ചതുമാണ് ഇതിലെ ഇതിവൃത്തം. ഈ ഗാനാലാപനത്തിനു പ്രതിഫലമായി ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഇവർക്ക് പണം നല്കിയി

രുന്നു. സംഘകാലത്തിനുശേഷം രൂപം കൊണ്ട പാണൻപാട്ടുകൾക്ക് 15 നൂറ്റാണ്ടിലധികം പഴക്കമുണ്ടെന്നാണ് വിദഗ്ധാഭിപ്രായം.

9. സഭാപിതാക്കന്മാരുടെ സാക്ഷ്യം

ക്രൈസ്തവസഭയുടെ ആദ്യ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന അനേകം പിതാക്കൻമാർ, മാർ തോമാശ്ലീഹായുടെ ഭാരതത്തിലെ സുവിശേഷ വേല, രക്തസാക്ഷി മരണം, കല്ലറ ആദിയായവയെപ്പറ്റി സ്പഷ്ട മായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ചില സാക്ഷ്യങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

9.1 മാർ അപ്രേം (+ 373)

മാർ അപ്രേം മാർ തോമാശ്ളീഹായെ ഇപ്രകാരം പ്രകീർത്തിക്കുന്നു:6

'സൂര്യരശ്മിപോലെ വലിയ ഗോളത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നവനേ, നീ ഭാഗ്യവാൻ. നിന്റെ അനുഗ്രഹീതാഗമനമാകുന്ന പ്രഭാതം ഇൻഡ്യയുടെ അന്ധകാരത്തെ മാറ്റുന്നു പന്ത്രണ്ടുപേരിൽ ഒരുവനായ വലിയ ദീപമേ, കുരിശിൽനിന്നുള്ള തൈലത്താൽ നിറഞ്ഞവനായി ഇൻഡ്യയുടെ ഇരുട്ടു നിറഞ്ഞ നിശയെ ദീപംകൊണ്ടു നീ നിറയ്ക്കുന്നു. തന്റെ ഏകജാതനു വിവാഹം ചെയ്തുകൊടുക്കുവാൻ മഹാരാജാവ് ഇന്ത്യയിലേക്കയച്ചതി നാൽ നീ ഭാഗ്യവാനാകുന്നു. നീ കറുത്ത വധുവിനെ മഞ്ഞിനേക്കാളും വെളുത്ത വസ്ത്രത്തെക്കാളും പ്രോശോഭിതയാക്കി. ഈ മുത്തു സ്വന്തമാ ക്കിയ വാഴ്ത്തപ്പെട്ട നഗരമേ, നീ ഭാഗ്യവതിയാകുന്നു. ഇതിനേക്കാൾ മഹ ത്തരമായ ഒന്നു നൽകുവാൻ ഇന്ത്യക്കില്ല. ഈ അമൂല്യരത്നം സ്വന്തമാ ക്കുവാൻ അർഹയായിത്തീർന്ന നീ ഭാഗ്യവതിയാകുന്നു.' 'കണ്ടാലും'! ഇന്ത്യയിൽ നിന്റെ അത്ഭുതങ്ങൾ; ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിൽ നിന്റെ വിജയവും; എല്ലായിടത്തും നിന്റെ തിരുനാളും'.

മാർ തോമാശ്ലീഹാ ഭാരതത്തിൽവച്ചു രക്തസാക്ഷിയായി എന്നതിന് മാർ അപ്രേം സാക്ഷ്യം നൽകുന്നു. സാത്താൻ പറയുന്നതായി ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. പിശാച് ഇപ്രകാരം നിലവിളിച്ചു: നീതിമാ നിൽ നിന്നു ഞാൻ ഏതു നാട്ടിലേക്കു പോകേണ്ടു? ശ്ലീഹന്മാരെ കൊല ചെയ്യാൻ ഞാൻ മരണത്തെ ഇളക്കിവിട്ടു: അങ്ങനെ അവരുടെ മരണത്താൽ അവരുടെ അടികളിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാമെന്നു കരുതി. എന്നാൽ മുമ്പില ത്തേക്കാൾ കൂടുതലായി ഞാനിപ്പോൾ പീഡിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ ഞാൻ കൊന്ന ശ്ലീഹാ എനിക്കു മുമ്പേ എഡേസായിൽ എത്തിയിരി ക്കുന്നു. അവിടെയും ഇവിടെയും അവൻ സന്നിഹിതനാണ്. ഞാനവിടെ

ചെന്നു; അവൻ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവിടെയും ഇവിടെയും അവനെ കണ്ടതിൽ എനിക്കു ദുഃഖമുണ്ട്.'

'പിശാചു നിലവിളിക്കുന്നു: കച്ചവടക്കാരൻ അസ്ഥികൾ കൊണ്ടുവന്നു; അങ്ങനെയല്ല, അസ്ഥികൾ അവനെ കൊണ്ടുവന്നു ഇതാ പരസ്പരം നേട്ടമുണ്ടായിരിക്കുന്നു. അവർക്കു പരസ്പരം നേട്ടമുണ്ടായെങ്കിൽ അവ എനിക്കെന്തു നേട്ടമുണ്ടാക്കി? രണ്ടും എനിക്കു നഷ്ടമുണ്ടാക്കി. കറിയോത്തുകാരന്റെ ശവപ്പെട്ടി ആരെന്നെ കാണിക്കും? അതിൽനിന്നാണു ഞാൻ ശക്തി സംഭരിച്ചത്. എന്നാൽ തോമായുടെ പേടകം എന്നെ കൊല്ലുന്നു; അതിൽ മറഞ്ഞിരിക്കുന്ന ശക്തി എന്നെ മഥിക്കുന്നു.'

മാർ തോമായുടെ തിരുശേഷിപ്പു ഭാരതത്തിൽനിന്ന് എഡേസായിലേക്കു കൊണ്ടുപോയതിനെപ്പറ്റിയും അപ്രേം പറയുന്നു: 'അയാൾ (കച്ചവടപ്രമാണി) പല പ്രാവശ്യം ഇന്ത്യയിലേക്കു പോകുകയും തിരിച്ചുവരികയുംചെയ്തു. അയാൾ അവിടെ കണ്ടിട്ടുള്ള സകല ദ്രവ്യങ്ങളും അങ്ങയുടെ അസ്ഥികളോടു താരതമ്യപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ നിസ്സാരങ്ങളായി മാത്രം പരിഗണിച്ചു.'

9.2 വി. ഗ്രിഗറി നസ്യാൻസൻ (+389)

'സുവിശേഷം എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളിലും പ്രചരിക്കുന്നതിനും അന്ധകാരത്തിലും മരണനിഴലിലും ഇരിക്കുന്നവരുടെ അജ്ഞതയുടെ മേഘപാളികൾ നീക്കുന്നതിനും വേണ്ടി ശ്ലീഹന്മാർ പോയ രാജ്യങ്ങളിലും പട്ടണങ്ങളിലും അവർ പരദേശികളായിരുന്നില്ലേ...? പത്രോസിന്റെ ഭവനം യൂദയായിലാണെന്നതു വാസ്തവം. എന്നാൽ പൗലൊസിനു പുറജാതികളുമായി എന്തു ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു? ലൂക്കായ്ക്ക് അക്കായിയായോടും, അന്ത്രയോസിന് എപീറുസിനോടും യോഹന്നാന് എഫേസോസിനോടും തോമായ്ക്ക് ഇന്ത്യയോടും മർക്കോസിന് ഇറ്റലിയോടും... എന്തെങ്കിലും ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നോ?'

9.3 വി. അംബ്രോസ് (+397)

കൊടുങ്ങല്ലൂരിനെപ്പറ്റിയും ഭാരതത്തിലെ ബ്രാഹ്മണരെപ്പറ്റിയും മിലാനിലെ മെത്രാനായ അംബ്രോസിന് അറിവുണ്ടായിരുന്നു. മാർ തോമായെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തുന്നു: 'ദുർഗമമായ പർവതങ്ങളാൽ വേർതിരിക്കപ്പെട്ടു കിടന്നിരുന്ന രാജ്യങ്ങൾ പോലും അവർക്ക് (ശ്ലീഹന്മാർക്ക്) അഭിഗമ്യമായിത്തീർന്നു. അങ്ങനെ തോമായ്ക്ക് ഇന്ത്യ

യും... മിലാനിലെ ബസിലിക്കായിൽ മാർ തോമാശ്ലീഹായുടെ തിരുശേഷിപ്പ് ഉണ്ടായിരുന്നു.

9.4 വി. ജോൺ ക്രിസസ്തോം (+407)

അന്ത്യോക്യൻ സഭയിൽപ്പെട്ടയാളും കോൺസ്റ്റാന്റിനോപ്പിൾ ആർച്ചുബിഷപ്പുമായിരുന്ന വി.ജോൺ ക്രിസോസ്റ്റോമിന് തോമാശ്ളീഹായുടെ കല്ലറയെപ്പറ്റി അറിവുണ്ടായിരുന്നു. 'ശ്ലീഹന്മാരിൽ മിക്കവരുടെയും കല്ലറകൾ എവിടെയാണെന്ന് നമുക്കറിയില്ല. എന്നാൽ പത്രോസ്, പൗലൊസ്, യോഹന്നാൻ, തോമസ് എന്നിവരുടെ കല്ലറകൾ സുപ്രസിദ്ധമാണ്. തോമാശ്ലീഹാ ഇന്ത്യയിൽ സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചുവെന്നും, അദ്ദേഹത്തിനുഭാഷാവരം ഉണ്ടായിരുന്നെന്നും, അദ്ദേഹം പോയിടത്തെല്ലാം-ഷിത്തിയാ, പാർത്തിയാ, ഇൻഡ്യാ-ബലിപീഠം സ്ഥാപിച്ചുവെന്നും ക്രിസസ്തോം രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

9.5 ഗൗദെൻസ്യൂസ് (5 th c.)

ബ്രേഷ്യാ മെത്രാനായ ഗൗദെൻസ്യൂസ് 420-ൽ തന്റെ ബസിലിക്കായിൽ മാർ തോമാ ശ്ലീഹാ, യോഹന്നാൻ സ്നാപകൻ, അന്ത്രയോസ്, ലൂക്കോസ് എന്നിവരുടെ തിരുശേഷിപ്പുകൾ പ്രതിഷ്ഠിച്ച ശേഷം ഈ വിശുദ്ധർ കൊല്ലപ്പെട്ട സ്ഥലങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നു. മാർ തോമാശ്ലീഹായുടെ പ്രേഷിതരംഗം ഇന്ത്യയായിരുന്നെന്നും ഇന്ത്യയിൽവച്ചു രക്തസാക്ഷിയായെന്നും അദ്ദേഹം സാക്ഷിക്കുന്നു.

9.6 വി. ജറോം (+420)

ഭാരതത്തെപ്പറ്റി വായിച്ചറിഞ്ഞ വ്യക്തിയായിരുന്നു ജറോം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കത്തുകൾ അതു വ്യക്തമാക്കുന്നു. മാർ തോമാശ്ലീഹയെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം പറയുന്നു: ദിവ്യ സ്വഭാവം പൂർണ്ണമായി എല്ലായിടത്തും സന്നിഹിതമാണ്. ക്രിസ്തു ഒരേസമയത്ത് ശ്ലീഹന്മാരോടൊത്തും മാലാഖമാരോടൊത്തും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവിടുന്നു പിതാവിലും ലോകാതിർത്തികളിലും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവിടുന്നു പിന്നീടു തോമായോടൊത്ത് ഇന്ത്യയിലും പത്രോസിനോടൊത്തു റോമിലും പൗലൊസിനോടൊത്തു ഇല്ലിരിക്കുമിലും തീത്തോസിനോടൊത്തു ക്രീറ്റിലും അന്ത്രയോസിനോടൊത്ത് അക്കായിയായിലും ഉണ്ടായിരുന്നു.

9.7 ടൂർസിലെ വി. ഗ്രിഗറി (+594)

'ഭാരതത്തിൽ മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ പ്രഥമ വിശ്രമസങ്കേതത്തിൽ ഒരു സന്യാസാശ്രമവും വലിയൊരു ദൈവാലയവുമുണ്ട്' എന്നു ഗ്രിഗറി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

9.8 വി. ഇസിദോർ (+636)

സെവിലിലെ ഇസിദോറിന് ഇന്ത്യയെപ്പറ്റി അറിവുണ്ടായിരുന്നു. തോമാ, പാർത്ത്യരോടും, പേർഷ്യരോടും, ഹിർക്കാന്യരോടും, മേദ്യരോടും, ബാക്ട്രിയരോടും, ഇന്ത്യക്കാരോടും സുവിശേഷം പ്രസംഗിച്ചു എന്ന് ഇസിദോർ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. അദ്ദേഹം തുടരുന്നു: 'പൗരസ്ത്യ ദേശങ്ങളുടെ ഉൾനാടുകളിലേയ്ക്കദ്ദേഹം കടന്നു. തന്റെ സുവിശേഷപ്രഘോഷണത്തിന് സ്വമരണം കൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹം മുദ്രവച്ചു. ഇന്ത്യയിലെ ഒരു നഗരമായ കലാമിനായിൽവച്ചു കുന്തം കൊണ്ടുള്ള കുത്തേറ്റ് അദ്ദേഹം മരിച്ചു. അവിടെത്തന്നെ ബഹുമാനപൂർവം സംസ്കരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

9.9 മറ്റുചിലർ

മാർ തോമാശ്ലീഹായുടെ പ്രേഷിതരംഗം ഇന്ത്യയായിരുന്നെന്ന് നോളായിലെ മെത്രാൻ പൗളീനുസ് (+431) സൂചന നൽകുന്നു. അതുപോലെ വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ബീഡും തോമായെ ഇൻഡ്യയുമായി ബന്ധിക്കുന്നു.

10. പ്രാചീനരേഖകൾ

ഇനി ചില പുരാതന രേഖകളിലേക്കു കടക്കാം.

10.1 ആദായിയുടെ പ്രബോധനം: സിറിയായിൽ വച്ചു മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ എഴുതപ്പെട്ട അപ്പൊക്രിഫൽ കൃതിയാണിത്. ഇതിന്റെ കർത്താവ് ആരാണെന്നറിവില്ല. സഭാനടപടി ക്രമങ്ങൾക്ക് ഈ രേഖ പ്രാധാന്യം നൽകുന്നു. പ്രസ്തുത കൃതിയിൽ മാർ തോമാശ്ലീഹായുടെ ഭാരത പ്രേഷിത വൃത്തിയെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു:

'ഇന്ത്യയും അതിലെ രാജ്യങ്ങളും അതിൽ വസിക്കുന്ന എല്ലാവരും വിദൂരസ്ഥമായ കടൽക്കരെയുള്ളവർ പോലും യൂദാതോമായിൽനിന്നു കൈവപ്പുവഴി പൗരോഹിത്യം സ്വീകരിച്ചു. താൻ സ്ഥാപിച്ച സഭയിൽ അവൻ നായകനും ഭരണാധികാരിയുമായിരുന്നു.'

പ്രസ്തുത കൃതിയിൽ മറ്റൊരിടത്ത്: 'ശ്ലീഹന്മാരുടെ മരണശേഷം സഭകളിൽ നേതാക്കന്മാരും അദ്ധ്യക്ഷന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു; അതുപോലെ ശ്ലീഹന്മാർ അവരെ ഭരമേല്പിച്ച സംഗതികളും നിലനിന്നു. ശ്ലീഹന്മാരിൽനിന്നു ലഭിച്ചവയെല്ലാം അവർ തങ്ങളുടെ മരണസമയത്ത് തങ്ങളുടെ

ശിഷ്യന്മാർക്കു കൈമാറി. ഇങ്ങനെ, യാക്കോബ് ജറുസലേമിൽനിന്നും ശീമോൻ റോമാ നഗരത്തിൽനിന്നും, യോഹന്നാൻ എഫേസോസിൽനിന്നും, മർക്കോസ് വലിയ അലക്സാണ്ഡ്രിയായിൽനിന്നും അന്ത്രയോസ് ഫ്രീജിയായിൽനിന്നും ലൂക്കോസ് മാസിഡോണിയായിൽ നിന്നും തോമോ ഇന്ത്യയിൽനിന്നും എഴുതിയവ അവർ പിൻഗാമികളെ ഭരമേൽപിച്ചു.'

10.2 തോമായുടെ നടപടി: സിറിയായിൽവച്ചു മൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഒരപ്പോക്രീഫൽ കൃതിയാണിതും. പാഷണ്ഡരായ ജ്ഞാനവാദികളുടെ ചില ആശയങ്ങൾ ഇതിൽ കാണുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ ഭാരതത്തിലെ മാർ തോമാ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പാരമ്പര്യങ്ങളുമായി ഒത്തുപോകുന്ന നിരവധി സംഗതികൾ ഈ കൃതിയിലുണ്ട്. ഭാരതത്തിൽ ശ്ലീഹാ ചെയ്ത പ്രേഷിത പ്രവർത്തനം, ഭാരതത്തിൽവച്ചുള്ള മരണം എന്നീ സംഗതികൾ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്നു.

10.3 തോമായുടെ രക്തസാക്ഷിത്വ വിവരണം: ഈ അപ്പോക്രിഫൽ കൃതി ആറാം നൂറ്റാണ്ടിലേതാണ്. ഈ രേഖയുടെ കർത്താവും തോമായെ ഇന്ത്യയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി ചർച്ച ചെയ്യുന്നു.

11. വിവിധ സഭകളുടെ പാരമ്പര്യം: കിഴക്കും പടിഞ്ഞാറുമുള്ള വിവിധ ക്രൈസ്തവ സഭകളുടെ പാരമ്പര്യങ്ങളും മാർ തോമാശ്ലീഹായുടെ ഭാരതത്തിലെ സുവിശേഷപ്രവർത്തനത്തിനു സാക്ഷ്യം നൽകുന്നു. അവയിൽ ചിലതു താഴെ കുറിക്കുന്നു.

11.1 പൗരസ്ത്യ സുറിയാനി സഭയുടെ ആരാധനക്രമം: പേർഷ്യൻ സാമ്രാജ്യത്തിലെ പൗരസ്ത്യസഭയും (Church of the East)-പിൽക്കാലത്ത് നെസ്തോറിയൻ സഭ എന്നും ഈ സഭ അറിയപ്പെട്ടു-മാർതോമാ ക്രിസ്ത്യാനികളെപ്പോലെ ജൂലൈ മൂന്നിനാണ് ദുക്റാന തിരുനാൾ ആചരിക്കുന്നത്. പ്രസ്തുത ദിനത്തിലെ റംശാ പ്രാർത്ഥനയിൽ ഇപ്രകാരം കാണുന്നുണ്ട്: 'ഹാ! തോമായേ, ഇന്ത്യാക്കാർ നിന്റെ ഉപദേശം വഴി ജീവന്റെ പരിമളം ശ്വസിച്ചു. ഇന്ത്യയിൽ കണ്ടെത്തപ്പെട്ട ഒരു നിക്ഷേപം എന്ന പോലെ ദിവ്യരക്ഷകൻ മാർതോമായെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഭയ്ക്കു നൽകുന്നതിനു തിരുമനസ്സായി. മറ്റൊരിടത്ത് ഇങ്ങ

നെയും കാണുന്നു: 'മിശിഹാ റോമായുടെ പ്രധാനാചാര്യനായി പത്രോസിനെ അഭിഷേകം ചെയ്തു. അതുപോലെ, തോമായേ, ഇന്ത്യാക്കാരുടെയിടയിൽ താദൃശമായ ബഹുമാനംതന്നെ അങ്ങുപ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു'. 'പിശാചുക്കളുടെ ആലയങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുന്നതിനായി തോമാ ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കു യാത്രയായി' എന്നു ജൂലൈ മൂന്നിലെ രാത്രി പ്രാർത്ഥനയിലും കാണുന്നു. പൗരസ്ത്യ സഭയുടെ കലണ്ടറിൽ ഇപ്രകാരം കാണുന്നു: 'ജൂലൈ മൂന്ന്: ഇന്ത്യയിൽവച്ച് കുന്തത്താൽ തുളയ്ക്കപ്പെട്ട മാർതോമാ ശ്ലീഹാ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസ്ഥികൾ ഉറഹായിലാണ്. ഹാബാൻ എന്ന കച്ചവടക്കാരനാണ് അതു കൊണ്ടുവന്നത്, വലിയ പെരുന്നാൾ ദിനം.

11.2 അന്ത്യോക്യൻ സഭയുടെ ആരാധനക്രമം: ശ്ഹീമോ (സാധാരണ) നമസ്കാരത്തിൽ 'ഇന്ത്യയിൽവന്ന മാർതോമാ' എന്ന് ഒരു ഗാനത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. ഒരു സെദറായിൽ ഇപ്രകാരം കാണുന്നു: 'ദുഷ്ടനാൽ ക്ഷയം സംഭവിച്ച ഇന്ത്യക്കാർക്കും, കുശാന്മാർക്കും തന്റെ ദാസ്യത്താൽ സ്വാതന്ത്ര്യം സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്ത വാഴ്ത്തപ്പെട്ട മാർ തോമാശ്ലീഹായേ, നീ സ്തുത്യർഹനാകുന്നു.

സ്രോഗിലെ മാർ യാക്കോബിന്റെ ഒരു പ്രാർത്ഥനാഗീതം ഇപ്രകാരമാണ്: 'തോമാശ്ലീഹാ ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കു പോകുവാനായി സഹ ശ്ലീഹന്മാരിൽനിന്നു വേർപിരിഞ്ഞ സമയത്തുകരയുകയും, കരയത്തക്കവിധം മറ്റുള്ളവരെ വികാരാധീനരാക്കുകയും ചെയ്തു... അല്ലയോ ഭാഗ്യവാനേ, ഇന്ത്യയുടെ അന്ധകാര നിബിഡമായരാത്രിയെ നീക്കുന്നതിന് സൂര്യരശ്മിപോലെ നീ യാത്ര ചെയ്യുന്നു.'

മാർ അപ്രേമിന്റെ ഒരു പ്രാർത്ഥന: 'നീ വഴി സത്യവിശ്വാസത്തിലേയ്ക്ക് ഇന്ത്യാക്കാരെ ദൈവം ആകർഷിക്കയും ത്രിത്വത്തിന്റെ നാമത്തിൽ അവരെ മാമോദീസാ മുക്കുകയും ചെയ്തു.

മറ്റൊരു സെദ്റാ: 'സൂര്യൻ ലോകത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും സന്തോഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതുപോലെ തോമാശ്ലീഹാ തന്റെ അപരിമേയമായ അനുഗ്രഹങ്ങൾകൊണ്ട് അജ്ഞാത തിമിരത്താൽ ആവൃതമായിരുന്ന ഇന്ത്യയെ പ്രകാശിപ്പിക്കുകയും ആനന്ദിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ജൂലൈ മൂന്നിലെ യാമപ്രാർത്ഥന: 'കിഴക്കേ ഇന്ത്യയിൽ സുവിശേഷം പ്രസംഗിക്കുന്നതിനായി കർത്താവ് മാർ തോമാ ശ്ലീഹായെ അയച്ചു.

11.3 ലത്തീൻ സഭാപാരമ്പര്യം

പാശ്ചാത്യസഭയുടെ ആരാധനാക്രമ കലണ്ടറുകളും 'രക്തസാക്ഷി വിവരണങ്ങളും മാർതോമാശ്ലീഹായുടെ ഭാരത പ്രേഷിതത്വത്തിന് സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു. വി. ജറോമിന്റെ' രക്തസാക്ഷി വിവരണത്തിൽ, ഡിസംബർ 21-ാം തീയതി വിശുദ്ധ തോമാശ്ലീഹായുടെ മരണവും ജൂലൈ 3-ാം തീയതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരീരം എഡേസ്സായിലേക്കു കൊണ്ടുപോയതും അനുസ്മരിക്കുന്നു. വാഴ്ത്തപ്പെട്ട ബീഡിന്റെ രക്തസാക്ഷി വിവരണത്തിൽ 'ഡിസംബർ 21: പാർത്ഥ്യർക്കും മേദ്യർക്കും സുവിശേഷം അറിയിച്ചശേഷം ഇന്ത്യയിൽവച്ചു പീഡസഹിച്ച അനുഗൃഹീതനായ മാർതോമാശ്ലീഹായുടെ രക്തസാക്ഷിത്വം' എന്നു കാണുന്നു. റോമൻമാർട്ടിറോളജിയിൽ 'ഡിസംബർ 21: പാർത്ഥ്യരോടും മേദ്യരോടും പേർഷ്യാക്കാരോടും ഹിർക്കാന്യരോടും സുവിശേഷം അറിയിച്ചശേഷം ഒടുവിൽ ഇന്ത്യയിൽവന്ന് അവിടുത്തെ ജനങ്ങളെ മിശിഹായുടെ സുവിശേഷം പഠിപ്പിച്ചു വരികയിൽ രാജാജ്ഞപ്രകാരം കലാമിനായിൽവച്ച് കുന്തത്താൽ കുത്തപ്പെട്ട ഭാഗ്യവാനായ മാർതോമായുടെ രക്തസാക്ഷിദിനം' എന്നു കാണുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൂജ്യാവശിഷ്ടം ആദ്യം എഡേസ്സാ പട്ടണത്തിലേയ്ക്കും പിന്നീട് ഒർത്തോണയിലേയ്ക്കും കൊണ്ടു പോകപ്പെട്ടു.

11.4 ബിസന്റയിൻ ആരാധനക്രമം

ഗ്രീക്കുകാരുടെ 'മെനോലോഗിയോൻ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇപ്രകാരം കാണുന്നു: 'ഒക്ടോബർ 6-ാം തീയതി മാർതോമാശ്ലീഹായുടെ രക്തസാക്ഷിത്വം... മാർതോമായ്ക്കു ഭാരതം ലഭിച്ചു. അദ്ദേഹം അവിടെ മിശിഹായെ പ്രസംഗിച്ചു... ഈ വിശുദ്ധൻ കുന്നിന്മുകളിലേക്ക് ആനീതനായി. അവർ അദ്ദേഹത്തെ ശൂലത്താൽ കുത്തിക്കൊന്നു.'

പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിൽ മറ്റൊരിടത്ത്: 'ജൂൺ 30-ാം തീയതി പന്ത്രണ്ടു ശ്ലീഹന്മാരുടെ തിരുനാൾ... ഏഴാമത്തെയാൾ ദിദിമോസ് തോമസ്. ഇദ്ദേഹം ഇന്ത്യക്കാരാൽ കുന്തംകൊണ്ട് കൊല്ലപ്പെട്ടു' എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

'സിനക്സാരിയോൻ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഒക്ടോബർ 6-നു മാർതോമാശ്ലീഹായുടെ വായനയിൽ ഇപ്രകാരം കാണുന്നു: 'പാർത്തിയർക്കും.... ഇന്ത്യാക്കാർക്കും വേദം ഉപദേശിച്ചു.... ഇന്ത്യാക്കാരുടെ നേതാവ് മിസദേവൻ അദ്ദേഹത്തെ കൊന്നു.

11.5 എത്യോപ്യൻ പാരമ്പര്യം

പന്ത്രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലെ എത്യോപ്യൻ കലണ്ടറിൽ: 'ഒക്ടോബർ 6-ാം തീയതി ഇന്ത്യയുടെ ശ്ലീഹായായാ മാർതോമായുടെ തിരുനാൾ' എന്നു കാണുന്നു.

മാർതോമാശ്ലീഹാ ഭാരതത്തിന്റെ അപ്പസ്തോലനാണെന്നുള്ള ചരിത്ര സത്യം വിവിധ ആരാധനാക്രമങ്ങളും രക്തസാക്ഷിവിവരണങ്ങളും സ്ഥിരീ കരിക്കുന്നു.

12. ചരിത്രപണ്ഡിതന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ

ചരിത്രപരമായ നിരവധി തെളിവുകൾ വിലയിരുത്തിയതിനുശേഷം ക്രൈസ്തവരും അക്രൈസ്തവരുമായ ചരിത്രപണ്ഡിതൻമാർ തോമാ ശ്ലീഹാ തന്നെയാണ് ഭാരതസഭയുടെ സ്ഥാപകൻ എന്ന വ്യക്തമായ നിഗ മനത്തിലെത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യാചരിത്രത്തൽ പ്രത്യേകമായ രീതിയിൽ ഗവേ ഷണം നടത്തിയിട്ടുള്ള ഡോ.മിംഗാന കാവ്യങ്ങളിലും നമസ്ക്കാരക്രമ ത്തിലും, ആരാധനാക്രമത്തിലും പാരമ്പര്യങ്ങളിലും വിശുദ്ധനേക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഈ വസ്തുതയ്ക്ക് അടിവരയിടു ന്നു. തോമാശ്ലീഹാ സൊക്കോട്രാവഴി ഭാരതത്തിൽ വന്നു എന്നതിൽ അവി ശ്വസനീയമായി ഒന്നുമില്ലെന്ന് എ.ഡി. 11-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ചരിത്രത്തേ ക്കുറിച്ച് പഠിച്ച ചരിത്രകാരൻ വിൻസെന്റ് സ്മിത്ത് പറയുന്നു. ആംഗ്ലി ക്കൻ സഭാംഗമായ ബുക്കാനൻ പറയുന്നത് വി.പത്രോസിന്റെ രക്തസാ ക്ഷ്യത്തിന്റെ പാരമ്പര്യം പോലെ ശക്തമാണ് തോമാശ്ലീഹായെക്കുറിച്ചുള്ള ഭാരതപാരമ്പര്യമെന്നാണ്. എഡ്ഗാർ തെഴ്സ്റ്റൺ, കേണൽ യൂൾ എന്നി വർ തോമാശ്ലീഹാ കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ കപ്പലിറങ്ങി എന്നതിന്റെ ചരിത്രപര തയെ തങ്ങളുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഊന്നിപ്പറയുന്നുണ്ട്. സ്വതന്ത്ര ഇന്ത്യയുടെ പ്രഥമ പ്രധാനമന്ത്രിയായിരുന്ന ജവഹർലാൽ നെഹ്രു 'തന്റെ ആത്മകഥ യിലും' 'ഇന്ത്യയെ കണ്ടെത്തലിലും' ഒന്നാംനൂറ്റാണ്ടു മുതൽ ഭാരതത്തിൽ ക്രൈസ്തവർ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. കേരള ചരി ത്രകാരനായ കെ.പി.പത്മനാഭമേനോനും ഈ അഭിപ്രായത്തെ ശരിവെ യ്ക്കുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ സ്റ്റേറ്റു മാനുവലുകളുടെ കർത്താവായ നാഗ മയ്യായും ടി.കെ.വേലുപിള്ളയും ഈ അഭിപ്രായത്തെ പിൻതാങ്ങുന്നു. 'ക്രിസ്തുമതം യൂറോപ്പിൽ ഔദ്യോഗികമായി അംഗീകരിക്കപ്പെടുകയോ റോമിലെ മതമായി പ്രതിഷ്ഠ നേടുകയോ ചെയ്യുന്നതിന് മൂന്നു നൂറ്റാണ്ടു മുൻപ് കേരളത്തിൽ പ്രചരിക്കാൻ തുടങ്ങി എന്ന് കേരളചരിത്രത്തിന്റെ കർത്താവായ ശ്രീ.എ.ശ്രീധരമേനോൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട് ചരിത്രകാ

രൻമാരെ കൂടാതെ മാർപാപ്പാമാരും തോമാശ്ലീഹായുടെ ഭാരതപര്യടനത്തെ അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1887-ൽ സീറോ മലബാർ സഭയ്ക്ക് പ്രത്യേക മെത്രാൻമാരെ അനുവദിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ബൂളായിൽ തോമാശ്ലീഹായെ ഭാരത്തിന്റെ അപ്പസ്തോലനായി റോം അംഗീകരിക്കുന്ന കാര്യം എടുത്തുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് 1972-ൽ ആറാം പൗലോസ് മാർപാപ്പ തോമാശ്ലീഹായുടെ തിരുനാൾ ലത്തീൻ സഭയിലും ജൂലൈ 3 നു തന്നെ ആചരിക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചതു തന്നെ കേരള പാരമ്പര്യത്തോടുള്ള അംഗീകാരത്തിന്റെ തെളിവാണ്. ഭാരതസഭാചരിത്രകാരൻമാരുടെ വഴികാട്ടിയായ ഡോ. പ്ലാസിഡ് പൊടിപാറ പറയുന്നത് ശ്രദ്ധാർഹമാണ്. 'ചെമ്പു പട്ടയങ്ങളേയും ശിലാരേഖകളേയും അതിശയിക്കുന്നതും മാംസളമായ മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ ആലേഖനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതുമായ നമ്മുടെ പാരമ്പര്യത്തെ സജീവമായി വഹിക്കുന്ന ഒരു മഹദ്സഞ്ചയമാണ് സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികൾ എന്നുകൂടി അറിയപ്പെടുന്ന കേരളത്തിലെ മാർത്തോമ്മാ നസ്രാണികൾ' (മാർത്തോമ്മായും പാലയൂർ പള്ളിയും പേജ് 26-27).

വിചിന്തനത്തിന്

1. സഭാചരിത്ര പഠനത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം വ്യകതമാക്കുക?
2. മാർതോമ്മാശ്ലീഹായുടെ കേരളത്തിലെ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനത്തിന് ചരിത്രപരമായ മൂന്നുതെളിവുകൾ വിശദമാക്കുക.
3. മാർതോമ്മാശ്ലീഹായുടെ കേരളത്തിലെ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനങ്ങളെകുറിച്ചുള്ള സൂചനകൾ പുരാതന കേരള ക്രൈസ്തവ സാഹിത്യത്തിൽ നിന്ന് കണ്ടെത്തുക.
4. മാർതോമ്മാശ്ലീഹായുടെ കേരളത്തിലെ പ്രേഷിതപ്രവർത്തനത്തെകുറിച്ച് സഭാപിതാക്കൻമാരുടെ പരാമർശങ്ങൾ വിശദമാക്കുക.

അഭ്യാസം

ചുവടെ തന്നിരിക്കുന്ന, കേരളത്തിന്റെ ഭൂപടത്തിൽ മാർത്തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ പ്രേഷിതയാത്രയുടെ മാർഗ്ഗം അടയാളപ്പെടുത്തുക. മാർത്തോമാശ്ലീഹാസ്ഥാപിച്ച പള്ളികൾ ഭൂപടത്തിൽ അടയാളപ്പെടുത്തുക.

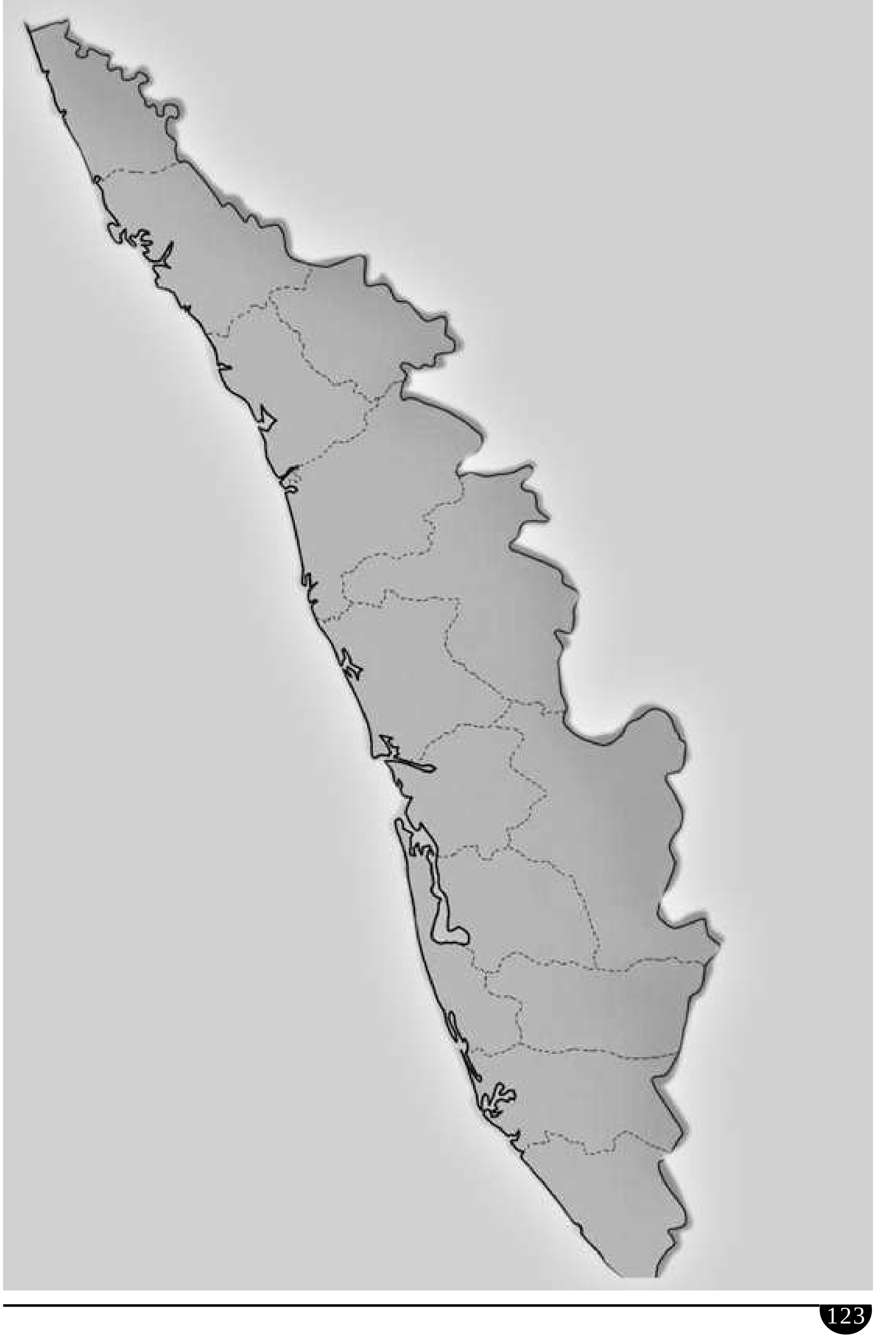

7

കേരള സഭയിലെ പൗരാണികാചാരങ്ങളും ജീവിതക്രമവും

ക്രൈസ്തവ വിശ്വാസവും ഭാരതസംസ്കാരവും സമഞ്ജസമായ് സമർപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ജീവിത ശൈലി ക്രിസ്ത്യാനികൾ വികസിപ്പിച്ചെടുത്തിരുന്നു. തമ്മിൽ തമ്മിലും ഭാരതത്തിലെ ഇതര മതവിഭാഗങ്ങളുമായും യോജിപ്പിലും സൗഹാർദ്ദത്തിലും സമാധാനത്തോടെയും അവർ ജീവിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് എല്ലാവരുടെയും ആദരവിന് അവർ അർഹരായി. അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന മറ്റ് ഉന്നതജാതിക്കാരെപ്പോലെ നാടുവാഴികൾ അവരെ ആദരിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവർ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു പ്രത്യേക പദവികളും ആനുകൂല്യങ്ങളും അവകാശങ്ങളും ചെപ്പേടുകൾ (രാജകീയ ശാസന) വഴി നൽകിയിരുന്നു. മാർ തോമ്മാശ്ലീഹാ മാനസാന്തരപ്പെടുത്തിയവരിൽ വലിയ വിഭാഗവും ഉന്നത കുലജാതരായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടായിരിക്കാം അവർ ആചാരങ്ങളിൽ ഹൈന്ദവരും മതപരമായി ക്രൈസ്തവരുമായിരുന്നു. ആരാധാനക്രമങ്ങളിൽ പൗരസ്ത്യ സുറിയാനി സമ്പ്രദായം സ്വീകരിച്ചതുകൊണ്ടു 'സുറിയാനിക്കാർ' എന്നപേരിലാണ് അവർ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. നസ്രായനായ (നസ്രസ്സിൽ നിന്നു വന്ന) ഈശോയുടെ അനുഗാമികൾ എന്ന നിലയിൽ അവർ 'നസ്രാണി' കൾ എന്നും വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.

പുരാതന ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളെക്കുറിച്ച് അറിവു ലഭിക്കുന്നതു 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിനുശേഷമുള്ള ചരിത്രരേഖകളിൽനിന്നും അവരുടെ ഇടയിൽ ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്ന പല ആചാരാനുഷ്ഠാന രീതികളിൽ നിന്നുമാണ്.

ജനനം

ശിശു ജനിച്ചാലുടനെ തേനിലോ പാലിലോ പൊന്നും വയമ്പും അരച്ചു കൊടുക്കും. ജനിച്ച് ഏഴാം ദിവസമാണു ജ്ഞാനസ്നാനം. കുട്ടിയുടെ

ഏറ്റവും അടുത്ത ബന്ധുക്കളാണു ജ്ഞാനസ്നാനമാതാപിതാക്കൾ. ശിശുക്കൾക്കു വേദപുസ്തകത്തിലെ പേരുകളാണു കൊടുത്തിരുന്നത്. ആൺകുട്ടികൾക്കു പിതാമഹന്റെയും പെൺകുട്ടികൾക്കു പിതാമഹിയുടെയും പേരുകൾ കൊടുക്കും. രണ്ടു പേരുകളിലാണിവർ വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഒന്ന് ജ്ഞാനസ്നാനനാമം, രണ്ടാമത്തേത് ഓമനപ്പേര്. ജ്ഞാനസ്നാനപ്പേരു യോഹന്നാൻ എന്നാണെങ്കിൽ വീട്ടിൽ വിളിക്കുന്ന പേര് ഓനൻ, ഓന്നാച്ചൻ, ഓന്നി എന്നിങ്ങനെ ആയിരിക്കും. പെൺകുട്ടികളുടെ ജ്ഞാനസ്നാനപ്പേരു മറിയം എന്നാണെങ്കിൽ വീട്ടിൽ വിളിക്കുന്നതു മാമ്മി, മരിയ എന്നിങ്ങനെ ആയിരിക്കും മാമ്മോദീസയോടൊപ്പം സ്ഥൈര്യലേപനവും കൊടുത്തിരുന്നു.

ശിശു ജനിച്ച് ഇരുപത്തെട്ടാം ദിവസം അതിന്റെ അരയിൽ ഒരു കറുത്ത ചരടു കെട്ടും. അതാണ് ഇരുപത്തെട്ടുകെട്ട്. പൊന്നിൽ പൊതിഞ്ഞ പുലിനഖമോ, കീരിപ്പല്ലോ കോർത്ത ചരടായിരക്കും ഇരുപത്തെട്ടു കെട്ടാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. പ്രസവാനന്തരം 40 ദിവസം കഴിഞ്ഞേ സ്ത്രീകൾ പള്ളിയിൽ പ്രവേശിച്ചിരുന്നുള്ളു.

പതിനൊന്നാം മാസത്തിലാണു കുട്ടിയുടെ ചോറൂണു നടത്തുന്നത്. അന്നു കുട്ടിയെ പട്ടു വസ്ത്രങ്ങളണിയിച്ചു പള്ളിയിൽ കൊണ്ടുപോകും. അവിടെ അമ്മയുടെ മടിയിലിരുത്തി പുരോഹിതൻ ആശീർവദിച്ച പാച്ചോറു മൂന്നു പ്രാവശ്യം ശിശുവിന്റെ വായിൽ വച്ചുകൊടുക്കുന്നു.

നാലുവയസ്സാകുമ്പോഴാണു കുട്ടിയെ എഴുത്തിനിരുത്തുന്നത്. കുട്ടിയെ ആശാന്റെ മടിയിലിരുത്തി ഒരു കിണ്ണത്തിലുള്ള അരിയിൽ കുട്ടിയുടെ വലതുകൈപിടിച്ച് ഒന്നോ രണ്ടോ അക്ഷരങ്ങൾ എഴുതിക്കുന്നു. ആശാന്മാർ ഹിന്ദുക്കളായിരുന്നു. അവർതന്നെ ക്രിസ്തീയ നമസ്കാരങ്ങൾ ഓലയിൽ എഴുതി പഠിപ്പിക്കും.

വസ്ത്രാധാരണം

മുട്ടുവരെ മാത്രം ഇറക്കമുള്ള കസവുമുണ്ടുടുത്തു തലമുടി വളർത്തികെട്ടി, മുടിക്കെട്ടിൽ സ്വർണ്ണക്കുരിശും തിരുകി കാതിൽ കടുക്കനുമിട്ട് കൈത്തണ്ടയിൽ കനകവളയുമിട്ട്, കഴുത്തിൽ സ്വർണ്ണമാല അണിഞ്ഞു കയ്യിൽ ആയുധവുമായി പുരുഷന്മാർ പുറത്തു നടന്നിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യൻ സ്ത്രീകളുടെ വസ്ത്രധാരണരീതി നായർ സ്ത്രീകളുടെ വസ്ത്രധാരണരീതിയിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. കൈപ്പത്തിയും കണങ്കാലും വരെ എത്തുന്ന വസ്ത്രങ്ങൾ അവർ ധരിച്ചിരുന്നു. ദേവാല

യത്തിൽ പോകുമ്പോൾ അവർ ശിരസ്സു മൂടിയിരുന്നു. വസ്ത്രം ഞൊറിഞ്ഞുടുക്കുകയാണ് അവർ ചെയ്തിരുന്നത്. ആറാമത്തെ വയസ്സിൽ പെൺകുട്ടികളുടെ കാതുകുത്തി ആഭരണമണിയിക്കും. വിവാഹപ്രായംവരെ പെൺകുട്ടികൾ പട്ടുചട്ട ധരിച്ചിരുന്നു. കാതിൽ കുണുക്കും കമ്മലും, കഴുത്തിൽ മാലയും കാലിൽ പാദസരവും കൈകളിൽ വളകളും ഉണ്ടായിരിക്കും. സ്ത്രീകൾ മറക്കുട ഉപയോഗിക്കുന്ന പതിവു ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. വിധവകൾ ആഭരണം ധരിച്ചിരുന്നില്ല.

നസ്രാണി സ്ത്രീകളുടെ പാതിവ്രത്യവും ചാരിത്ര്യശുദ്ധിയും പ്രസിദ്ധമാണ്.

വിവാഹം

ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിനു മുമ്പു നമ്മുടെ സഭയിൽ നിലവിലിരുന്ന വിവാഹക്രമം:

ഒത്തുകല്യാണം, വിവാഹസമ്മതം, കിരീടധാരണം എന്നീ മൂന്നു ഭാഗങ്ങളാണു വിവാഹശുശ്രൂഷയിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നവ. സ്ത്രീയുടെ വീട്ടിൽ വച്ചു പട്ടക്കാരന്റെ മുമ്പിൽ ഭാവിദമ്പതിമാരുടെ പിതാക്കന്മാരോ, രക്ഷാകർത്താക്കളോ കൈപിടിച്ചുകൊണ്ട് ഒത്തുകല്യാണം നടത്തിയിരുന്നു.അപ്പോൾ സദ്യയും ക്ഷണം സ്വീകരിച്ചുവരുന്നവർ മോതിരമിടുന്ന പതിവും ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒത്തുകല്യാണം പള്ളിയിൽവച്ചും നടത്താം. സ്ത്രീധനത്തുക മുതലായവ ഒത്തുകല്യാണ അവസരത്തിൽ നിശ്ചയിക്കപ്പെടുന്നു. വിവാഹമസമ്മതം അഥവാ വിവാഹവാഗ്ദാനം പഴയകാലങ്ങളിൽ വിവാഹം പോലെ കരുതപ്പെട്ടിരുന്നു. അതോടൊന്നിച്ചുള്ള കിരീടധാരണമാണു സാക്ഷാൽ വിവാഹമെന്നു പറയുന്നവരുമുണ്ട്. വിവാഹസമ്മതം അഥവാ വിവാഹവാഗ്ദാനം സംബന്ധിച്ചു പഴയ കാലങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു നടപ്പ് 13-ാം ശതാബ്ദത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന സബോനിലെ അവുദീശോ സ്വകൃതിയിൽ വിവരിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിപ്രകാരമാണ്: ഇടവകപ്പള്ളിയിലെ പട്ടക്കാരന്റെ പക്കൽ പുരുഷൻ ഒരു മോതിരം ഏൽപിക്കുന്നു. നിശ്ചിത ദിവസം രാവിലെ നാലു കന്യകമാർ ആ മോതിരം സ്ത്രീയുടെ വിരലിൽ ഇട്ടുകൊണ്ട് പറയുന്നു. ഇത് ഇന്നടത്ത് ഇന്നാരുടെ പുത്രനായ ഇന്നാരുടെ മോതിരമാണ്. നിന്റെ അപ്പൻ (സഹോദരൻ) നിന്നെ അവനു ഭാര്യയായി വാഗ്ദാനം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. നിനക്കു സമ്മതമുണ്ടെങ്കിൽ നിശ്ശബ്ദ ആയിരിക്കുക. അല്ലെങ്കിൽ മോതിരം ഊരിക്കളഞ്ഞാലും. സ്ത്രീ മോതിരം ഊരിക്കളയുന്ന

പക്ഷം വിവാഹം നടക്കുകയില്ല. അല്ലെങ്കിൽ അന്നു തന്നെ അവളുടെ ഇടവകയിൽവച്ച് വിവാഹശുശ്രൂഷ നടത്തപ്പെടുന്നു. ശുശ്രൂഷാസമയത്ത് ഒരു കാസയിൽ വെള്ളമൊഴിച്ചു പ്രസ്തുത മോതിരം അതിൽ ഇടുന്നു. കുറെ പ്രാർത്ഥനകൾ ചൊല്ലിക്കഴിയുമ്പോൾ പുരുഷനും സ്ത്രീയും ആ വെള്ളം കുടിക്കുകയും മോതിരം സ്ത്രീയുടെ വിരലിൽ പുരുഷൻ ഇടുകയും ചെയ്യുന്നു. തുടർന്നു നടക്കുന്നതു കരീടധാരണമാണ്. വിവാഹം കഴിഞ്ഞ ഉടനെ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ സ്ത്രീയും പുരുഷനും സ്വന്തം വീടുകളിലേക്കു പോകുന്നു. പിറ്റേ ദിവസമോ അന്നുതന്നെയോ പുരുഷൻ സ്ത്രീയെ അവളുടെ വീട്ടിൽ നിന്നു സ്വന്തം വീട്ടിലേക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നു. അവിടെവെച്ച് അടച്ചുതുറ, വൈദികന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ ഒരു ദൈവീകചടങ്ങായി നടത്തപ്പെടണം. വസ്ത്രം വാഴ്ത്തുക മുതലായ ചടങ്ങുകളും ഇതിനിടയ്ക്കു നടത്തേണ്ടതുണ്ട്. ഈ ക്രമങ്ങൾതന്നെ സാരാംശത്തിൽ ഇന്നും നടത്തപ്പെടുന്നു. കിരീടധാരണത്തിനുള്ള മുടി ചുവപ്പും വെളുപ്പും നീലയും നിറങ്ങൾ കലർന്നവയാണ്. പതിനായിരം ദ്രാക്മാ (ഒരു നാണയം) യിൽ കൂടുതൽ സംഖ്യ സ്ത്രീധനമായി കൊടുത്തുകൂടെന്നു പഴയ കാലത്തു നിയമമുണ്ടായിരുന്നു. (നമ്മുടെ റീത്ത്) ഫാ. പ്ലാസിഡ് റ്റി.ഒ. സി.ഡി., പേജ്. 181, 182).

കൽദായസഭയിൽ നിലവിലിരുന്ന ഈ ക്രമമാണു 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പു നമ്മുടെ സഭയിലും നിലവിലിരുന്നതെന്ന് ഉദയംപേരൂർ സൂനഹദോസിന്റെ നിയമങ്ങളിൽ ചില സൂചനകളുണ്ട്.

ശൈശവവിവാഹം നടന്നിരുന്നു. വിധവാവിവാഹം അനുവദിച്ചിരുന്നു. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ വിവാഹത്തിനു നാലുദിവസംമുമ്പു പ്രതിശ്രുത വധൂവരന്മാർക്കു പള്ളിയിൽ പ്രവേശനം അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല ആദ്യകാലങ്ങളിൽ. വിവാഹം വധുവിന്റെയോ വരന്റെയോ വീട്ടിൽവച്ചാണു നടത്തിയിരുന്നത്. ബ്രാഹ്മണാചാരമനുസരിച്ചു വധുവിന്റെ മന്ത്രകോടിയിലെ ഏഴു നൂലുകൾ കൂട്ടിപ്പിരിച്ചെടുത്ത ചരടിൽ ആലിലമണികൾ ചേർത്തുള്ള കുരിശു താലിയിൽ പതിച്ചിരിക്കും. 21 മണികളുള്ള ഈ കുരിശാണു ബ്രാഹ്മണരുടെ താലിയിൽനിന്നുള്ള വ്യാത്യാസം. ഭർത്താവ് അണിയിച്ച താലി ഒരു കാരണവശാലും എടുത്തുമാറ്റിയിരുന്നില്ല. മരിക്കുമ്പോൾ താലി മൃതദേഹത്തോടൊപ്പം സംസ്കരിക്കുകയോ പള്ളിയിലെ ഭണ്ഡാരത്തിൽ സമർപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യാം. സ്വർണ്ണകിരീടമണിഞ്ഞാണു വധൂവരന്മാർ പള്ളിയിൽ പോയിരുന്നത്. വരന്റെ കഴുത്തിൽ സ്വർണ്ണകുരിശുണ്ടായി

രുന്നു. വധുവരന്മാരെ ചൂടിക്കാൻ പട്ടുകുട, വഴിയിൽ വിരിക്കാൻ വെള്ള ത്തുണി എന്നിവയും ഉണ്ടായിരുന്നു. പള്ളിയിൽനിന്നു വീട്ടിൽ വരുന്ന വധൂവരന്മാരെ നിറപറയും നിലവിളക്കും വച്ചു സ്വീകരിക്കുന്നു. കൊരവ ഇടുന്ന രീതിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. വധുവിനെ മാതൃസഹോദരൻ എടുത്തു കൊണ്ടുവരുന്ന പതിവു ചില വിഭാഗങ്ങളുടെ ഇടയിൽ നിലനിന്നിരുന്നു. വിവാഹദിവസങ്ങളിൽ രാത്രിയിൽ മാർഗ്ഗംകളി, റമ്പാൻപാട്ടു മുതലായ കലാവിനോദങ്ങൾ നടത്തിയിരുന്നു. വിവാഹത്തിനു മുമ്പും പിൻപും മധുരം വയ്ക്കൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. വാദ്യങ്ങളുടെ അകമ്പടിയോടുകൂടിയാണു പള്ളിയിൽനിന്നു വീട്ടിലേക്കു പോയിരുന്നത്.

വിവാഹ ദിവസം എല്ലാ മതവിഭാഗങ്ങളിൽപെട്ട അയൽവാസികളെയും ബന്ധുക്കളെയും ക്ഷണിച്ചു വിഭവസമൃദ്ധമായ സദ്യയും നടത്തിയിരുന്നു. ആൺകുട്ടികളും പെൺകുട്ടികളും ഒന്നിച്ചു പുറത്തു സഞ്ചരിച്ചിരുന്നില്ല. ഭാര്യ ഭർത്താവിനെ പേരുചൊല്ലി വിളിച്ചിരുന്നില്ല. അവർ ഒന്നിച്ചു ഭക്ഷിച്ചിരുന്നുമില്ല. പെൺമക്കൾക്കു പിതൃസ്വത്തിന് അവകാശമില്ലായിരുന്നു. ദമ്പതികളിൽ ആരുടെയെങ്കിലും മരണശേഷം ഒരുവർഷം കഴിഞ്ഞു മാത്രമേ പുനർവിഹാഹം നടത്തിയിരുന്നുള്ളു. വിവാഹമോചനത്തെപ്പറ്റി കേട്ടുകേൾവി പോലുമില്ലായിരുന്നു.

വിവാഹാനന്തരം ദമ്പതികളെ അഷ്ടമംഗല്യത്തോടുകൂടിയാണു സ്വീകരിച്ചിരുന്നത്. വരന്റെ മാതാവ് കോൽവിളക്കും വെള്ളത്തിലിട്ട നെന്മണികളുമായി ദമ്പതികളെ ഏതിരേൽക്കുന്നു. തുടർന്നുള്ള ചടങ്ങുകളെല്ലാം ക്രൈസ്തവീകരിച്ച ബ്രാഹ്മണാചാരങ്ങളാണ്. വരന്റെ വീട്ടിൽവച്ചു നാലാം ദിവസം നടത്തുന്ന ചടങ്ങാണ് അടച്ചുതുറ. കുളി കഴിഞ്ഞു മണവാളൻ മണവറയിൽ പ്രവേശിച്ചു കതകടച്ചശേഷം അമ്മായിയമ്മ പാട്ടുപാടി ഗോദാനം, വസ്ത്രദാനം, ആഭരണദാനം ഇവ ചെയ്യുമെന്നു സമ്മതിച്ചു കഴിയുമ്പോൾ വാതിൽ തുറക്കുന്നു. (ഈ വാഗ്ദാനം നിറവേറ്റുന്നതു സ്ത്രീയുടെ ആദ്യ പ്രസവത്തിനുശേഷമാണ്) വിളക്കുതൊടീൽ, കാലുതഴുകൽ,കുടിവിരുന്ന് ഇവയ്ക്കുശേഷം വരനും പാർട്ടിയും നൽവാതിൽ പ്രവേശനത്തിനുവേണ്ടി വധൂഗൃഹത്തിലേക്കു പോകുന്നു. ഘോഷയാത്രയായിട്ടാണു വരന്റെ പുറപ്പാട്. വരൻ ആനപ്പുറത്തും വധു പല്ലക്കിലും ആയിരിക്കും യാത്രചെയ്യുക. പഞ്ചവാദ്യം, തഴക്കുടി,കുരവ, പട്ടുകുടകൾ വെഞ്ചാമരം ഇവയെല്ലാം ഘോഷയാത്രയ്ക്കു കൊഴുപ്പുകൂട്ടുന്നു.

മരണാന്തരശുശ്രൂഷകൾ

മരണാനന്തര ചടങ്ങുകൾ, അക്രൈസ്തവരുടെ രീതിയിൽ തന്നെയാണു നടത്തിയിരുന്നത് മൃതശരീരം കോടിത്തുണിയിൽ പൊതിഞ്ഞു ഒരുക്കുന്നു. പൗരാണികകാലത്തു സ്വന്തം വീട്ടുവളപ്പിലാണു സംസ്കരിച്ചിരുന്നത്. പിന്നീട് സംസ്കാരം ദേവാലയത്തിലും പള്ളിമുറ്റത്തും, പ്രത്യേക സിമിത്തേരികളിലും നടത്തിയിരുന്നു. അതിപുരാതനജനവാസകേന്ദ്രങ്ങളിൽ ഉദ്ഘനനം ചെയ്തപ്പോൾ ലഭിച്ച വൻ മൺഭരണികളും (നന്നങ്ങാടികൾ) അവയിലെ ഉമിയും ചിരട്ടക്കരിയും പണിയായുധങ്ങളും, അസ്ഥിക്കഷണങ്ങളും ഇതിലേക്കാണു വിരൽ ചൂണ്ടുന്നത്.

മരാണാസന്നനായ രോഗിയെ കിഴക്കോട്ടു തിരിച്ചു കിടത്തുന്നു. അടുത്ത കാലം വരെ, മരിക്കാറായ രോഗിയെ തറയിൽ ഇറക്കിക്കിടത്തുന്ന പതിവു ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഹിന്ദുകളുടെ ഇടയിൽ ഇതാണു രീതി. മരിച്ചു കഴിഞ്ഞാലുടൻ കൈവിരലുകളും കാൽ വിരലുകളും തുണികൊണ്ടുചേർത്തുകെട്ടുന്നു. രണ്ടു തിരികൾ കത്തിച്ചു തലയ്ക്കൽ വയ്ക്കുകയും തിരികളുടെ മധ്യത്തിൽ ഒരു കുരിശുരൂപം സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്യും. കുറെ മണിക്കൂറുകൾ കഴിയുമ്പോൾ മൃതശരീരത്തിൽ തൈലം പൂശി ചെറു ചുടുവെള്ളത്തിൽ കഴുകുന്നു. അനന്തരം വീടിന്റെ പ്രധാനഭാഗത്തു കിഴക്കിനഭിമുഖമായി കിടക്കയിൽ കിടത്തുന്നു. മൃതദേഹം സംസ്കരിക്കുമ്പോഴും കിഴക്കിനഭിമുഖമായിട്ടാണു സംസ്കരിക്കുക. ഉത്ഥാനത്തിൽ കർത്താവിന്റെ തിരുമുഖം ദർശിക്കുന്നതിനാണിങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതെന്നാണു സങ്കല്പം.

മൃതദേഹം കട്ടിലിൽ കിടത്തി ചുമന്നുകൊണ്ടു സിമിത്തേരിയിലേക്കു പോകുന്നു. ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ശവമഞ്ചം വഹിച്ചിരുന്നത് സ്വന്തം മക്കൾ തന്നെയായിരുന്നു. തടികൊണ്ടുള്ള ഖബറിൽ വെച്ചും ചുമക്കുമായിരുന്നു. മൃതസംസ്ക്കാരം കഴിയുന്നുതുവരെ പരേതന്റെ വീട്ടിൽ ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്യുകയോ അവിടെ നിന്ന് ആരെങ്കിലും ഭക്ഷണം കഴിക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. മരണാനന്തരം വ്യാകുല പ്രസംഗം, പാന, തോമ്മാപർവ്വം മുതലായവ വായിച്ചിരുന്നു. സംസ്കാരം കഴിഞ്ഞു വീട്ടിൽ വച്ചു വൈദികൻ ഒരു കരിക്ക് ആശീർവ്വദിച്ച് അല്പം രുചിച്ച ശേഷം ബന്ധുക്കൾക്കു കൊടുക്കുന്നു പിന്നീട് സസ്യാഹാരം കഴിക്കുന്നു. ഇതിനാണു പട്ടിണിക്കഞ്ഞി എന്നു പറയുന്നത്. നാനാജാതിമതസ്ഥർ പരേതന്റെ അപദാനങ്ങൾ ആലപിക്കുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. പരേതന്റെ ബന്ധുക്കൾ കുറെ നാളത്തേക്ക് അശുദ്ധരായി പരിഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ പുരുഷ

സന്താനങ്ങൾ താടി വളർത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അതിനുശേഷം അവർ ഔദ്യോഗികമായി കുളിക്കുന്നു. അശുദ്ധിയുടെ കാലം ബ്രാഹ്മണർക്കു 10 ദിവസവും ക്ഷത്രിയർക്കു 12 ദിവസവും നായന്മാർക്കു 15 ദിവസവും മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു 11 ദിവസവും ആയിരുന്നു. ചരമവാർഷികത്തിന് 28 ദിവസം മുമ്പു പ്രത്യേക ആഘോഷങ്ങളും ഒന്നാം ചരമവാർഷികത്തിൽ ശ്രാദ്ധവും നടത്തിയിരുന്നു. ചാത്തം എന്നതിന്റെ സംസ്കൃത പദമാണു ശ്രാദ്ധം.

തൊഴിൽ

കുരുമുളകുകൃഷി മാർത്തോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികളുടെ കുത്തകയായിരുന്നു.1524-ൽ മാർ യാക്കോബു പോർട്ടുഗീസ് രാജാവിന് അയച്ച കത്തിൽ കുരുമുളകു മുഴുവൻ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ അധീനതയിലാണെന്നു രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. നെൽകൃഷി, തെങ്ങുകൃഷി എന്നിവയും ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പ്രധാന കൃഷികളിൽപ്പെട്ടിരുന്നു. കച്ചവടം ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മുഖമുദ്രയായിരുന്നു. വിദേശരാജ്യങ്ങളുമായി കച്ചവടം നടത്തുന്നതിന് അവർക്കു സ്വന്തം കപ്പലുകളും വിദേശത്തു ഏജൻസികളും ഉണ്ടായിരുന്നു.

സൈന്യസേവനം

സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ നായർ പടയാളികളെപ്പോലെ ആയുധപരിശീലനത്തിലും മുൻപന്തിയിലുണ്ടായിരുന്നു. 8 മുതൽ 20 വയസ്സുവരെ എല്ലാ പുരുഷന്മാരും സൈനികപരിശീലനം നേടണമെന്ന് നിർബ്ബന്ധമായിരുന്നു. ആയുധപരിശീലനം നേടിയ സ്ത്രീകളും കുറവായിരുന്നില്ല. കൊച്ചി രാജാവിന്റെ സേവനത്തിന് 50000 ക്രൈസ്തവ ഭടന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. അക്കാലങ്ങളിൽ ഏറ്റവും വലിയ സൈന്യശക്തി മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെതായിരുന്നു. പുരുഷന്മാർ എപ്പോഴും ആയുധം ധരിച്ചിരുന്നു. ചിലരുടേതു കുന്തം, മറ്റു ചിലരുടേതു തോക്ക്, വാൾ, പരിച എന്നിവയായിരിക്കും. സ്ത്രീകൾ ഗൃഹജോലികളിൽ മുഴുകി വീട്ടിനുള്ളിൽ കഴിയും.

പള്ളിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന പുരുഷന്മാർ, ദേവാലയത്തിൽനിന്ന് തിരിച്ചിറങ്ങുന്നതുവരെ ആയുധങ്ങൾ പള്ളിക്കു മുമ്പിലുള്ള ആയുധപ്പുരയിൽ അഴിച്ചുവയ്ക്കുകയാണുപതിവ്.

യുദ്ധകാലത്തു മാർത്തോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികൾ രാജാക്കന്മാരെ ആയുധമെടുത്തും സാമ്പത്തികമായും സേവിച്ചിരുന്നു. രാജാവിന്റെ വിജയം

തന്റെ കീഴിലുള്ള ക്രൈസ്തവരുടെ സംഖ്യയെ ആശ്രയിച്ചിരുന്നു. തന്മൂലം പള്ളികൾ പണിതുകൊടുത്തും കരമൊഴിവായി ഭൂമി നൽകിയും രാജാക്കന്മാർ ക്രിസ്ത്യാനികളെ സഹായിച്ചിരുന്നു.രാജാക്കന്മാരോടു നേരിട്ടു ബന്ധം ഉണ്ടായിരുന്നതു കൊണ്ട് അവർ മധ്യവർത്തികളെ ഒട്ടും ഭയന്നിരുന്നില്ല. പല ക്രിസ്ത്യൻ നേതാക്കൻമാരും രാജാവിന്റെ മന്ത്രിമാരോ സർവ്വസൈന്യാധിപരോ ആയി നിയമിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. 1442-ൽ വിജയനഗരരാജ്യത്തിന്റെ പ്രധാനമന്ത്രി ഒരു നസ്രാണി ആയിരുന്നത്രെ.

അനുദിന ജീവിതം

ഉയർന്ന ജാതിക്കാരോടായിരുന്നു മാർത്തോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു സമ്പർക്കവും മമതയും വീടുകൾ പള്ളിക്കു ചുറ്റുമായി പണിത് സമൂഹമായി ജീവിച്ചിരുന്നു. വീടുകൾ കിഴക്കോട്ടോ, വടക്കോട്ടോ ദർശനമായി പണിയിപ്പിച്ചിരുന്നു. അക്രൈസ്തവരുടെ തച്ചുശാസ്ത്രമനുസരിച്ചാണു വീടിനും തൊഴുത്തിനും കിണറിനും പടിപ്പുരയ്ക്കും സ്ഥാനം നിശ്ചയിച്ചിരുന്നത്. വീടുകൾ തടികൊണ്ടു അറയും നിലയുമായി പണിതിരുന്നു.

15-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനം ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് ഒരു രാജ്യവും രാജാവും സ്വന്തമായി ഉണ്ടായിരുന്നു. ഉദയംപേരൂർ ആസ്ഥാനമാക്കിയുള്ള വില്ലാർവട്ടം രാജ്യമായിരുന്നു അത്. എന്നാൽ, പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ ആഗമനത്തിനുമുമ്പ് ആ രാജകുടുംബം അന്യം നിന്നുപോയി.

ഭക്ഷണക്രമം

സാധാരണ ഭക്ഷണം ചോറും പച്ചക്കറികളുമായിരുന്നു. മാംസം അപൂർവ്വമായേ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുള്ളു. പന്നിയിറച്ചിയും പശു ഇറച്ചിയും ആദ്യകാലങ്ങളിൽ ഒരിക്കലും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നില്ല. ഉന്നതപദവിക്കു ചേരാത്തതുകൊണ്ടു ലഹരിപദാർത്ഥങ്ങൾ വർജ്ജിച്ചിരുന്നു. അടിന്തരങ്ങളിൽ പന്തിപ്പായകളിൽ ചമ്രംപടിഞ്ഞിരുന്ന് കൈകൊണ്ടാണു ഭക്ഷിച്ചിരുന്നത്. രണ്ടായി മടക്കിയ വാഴയിലകളിൽ ഭക്ഷിച്ചിരുന്നതിനു പകരമാണ് ഇല മടക്കി രണ്ടാക്കി അവർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. ഇത് എഴുപത്തിരണ്ടു പദവികളിൽപ്പെട്ട ഒരവകാശമായിരുന്നു. നെയ്യപ്പം, അയനി, കൊഴിക്കൊട്ട മുതലായ ചില പലഹാരങ്ങൾ ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും, ബ്രാഹ്മണർക്കും മാത്രമുള്ളതാണ്. കുടുംബവിരുന്നിലേക്ക് ഉയർന്ന ജാതിക്കാരെ മാത്രമേ ക്ഷണിച്ചിരുന്നുള്ളു.

ശുദ്ധതയും ശുചിത്വവും

ശുദ്ധതക്കും ശുചിത്വത്തിനും മാർത്തോമ്മാക്രിസ്ത്യനികൾ ഉയർന്ന ജാതിക്കാരെക്കാൾ പ്രാധാന്യം കൊടുത്തിരുന്നു. ആദിമ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സ്വഭാവനിഷ്ഠയും ചാരിത്ര്യശുദ്ധിയും പ്രസിദ്ധമാണ്.

അമൂച്ചികൾ

ആശാരി, മൂശാരി,തട്ടാൻ, കൊല്ലൻ, ചെമ്പുകൊട്ടി, വാണിയർ, കൃഷിപ്പണിക്കാർ, ചാന്നാൻ മുതലായവർ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ സംരക്ഷണയിലാണ് കഴിഞ്ഞിരുന്നത്. ക്രൈസ്തവർ തങ്ങളുടെയും തങ്ങളുടെ പള്ളികളുടെയും അവകാശങ്ങൾ ജീവൻ കൊടുത്തും സംരക്ഷിക്കുന്ന ചാവേർപ്പടയ്ക്കു കൊടുത്ത പേരാണ് അമൂച്ചികൾ.

പദവികൾ

സവർണ്ണഹിന്ദുക്കളോടൊപ്പം പദവികളും ആനൂകൂല്യങ്ങളും ക്രിസ്ത്യാനികൾ അനുഭവിച്ചുപോന്നു. ആനപ്പുറത്തും അമ്പാരിയിലും കുതിരപ്പുറത്തും പല്ലക്കിലും സവാരി ചെയ്യാനും പരവതാനി ഉപയോഗിക്കാനും അവർക്കു രാജാക്കന്മാർ അവകാശം കൊടുത്തു. പകൽ വിളക്ക്, പടിപ്പുര മുതലായ 72 പദവികളും ആനൂകൂല്യങ്ങളും രാജാക്കന്മാർ ചെമ്പുതകിടിൽ രേഖപ്പെടുത്തികൊടുക്കുകയുണ്ടായി. ഇതിനാണു ചെപ്പേട് എന്നു പറയുന്നത്. പ്രധാന ചെപ്പേടുകൾ ഇവയാണ്.

1. വീരരാഘവപട്ടയം (എ.ഡി. 230) ഇരവികൊത്തൻ ചെപ്പേട് എന്നും ഇതറിയപ്പെടുന്നു. ഇന്ന് ഇതു കോട്ടയം പഴയ സെമിനാരിയിൽ സൂക്ഷിച്ചുവരുന്നു. ഇരവികൊത്തൻ എന്ന വ്യാപാരിക്കു മണിഗ്രമപട്ടണം കൊടുക്കുന്നതാണ് ഉള്ളടക്കം. കച്ചവടത്തിന്റെ കുത്തകാവകാശം രാജാവ് ഇരവികൊത്തനു നൽകി. ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കാണു ഈ ചെപ്പേടു വഴിയുള്ള ആനുകൂല്യങ്ങളും അവകാശങ്ങളും ലഭിച്ചത്.

2. ക്നായിത്തൊമ്മൻ ചെപ്പേട്: എ.ഡി. 345-ൽ ക്നായിത്തൊമ്മൻ വഴി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു ലഭിച്ച അവകാശങ്ങളും ആനുകൂല്യങ്ങളും സ്ഥാനമാനങ്ങളുമാണ് ഉള്ളടക്കം.

3. തരീസാപ്പള്ളി ചെപ്പേടുകൾ. ഇതു കോട്ടയം പള്ളിയിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടു കോട്ടയം ചെപ്പേടുകൾ എന്നും അറിയപ്പെടുന്നു. കൊല്ലത്തെ തരീസാപ്പള്ളിക്ക് അവിടത്തെ നാടുവാഴിയിൽ നിന്നു സിദ്ധിച്ച

ചില ആനുകൂല്യങ്ങളും അവകാശങ്ങളുമാണ് ഇവയിലെ ഉള്ളടക്കം. സ്ഥാണു രവിവർമ്മ (എ.ഡി. 844 - 885)യുടെ കാലത്താണ് ഈ ചെപ്പേടുകൾ നല്കപ്പെട്ടത്. ചെപ്പേടു വഴി ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് 72 പദവികൾ ലഭിച്ചിരുന്നു.

തരീസാപ്പള്ളി ശാസനത്തിൽ 72 പദവികളെപ്പറ്റിയും എടുത്തുപറയുന്നുണ്ട്. ജാതിവ്യവസ്ഥയും ബ്രാഹ്മണമേധാവിത്വവും കൊടികുത്തിവാണിരുന്ന അക്കാലത്ത് ക്രിസ്ത്യൻ സമുദായപുരോഗതിക്ക് ഈ ചെപ്പേടുകളും പദവികളും ആവശ്യമായിരുന്നു.

കേരളീയസംസ്കാരംകൊണ്ടു നിറപ്പകിട്ടാർന്ന ഒരു ക്രൈസ്തവജീവിതമാണു മാർത്തോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികൾ നയിച്ചിരുന്നത്. ക്രിസ്ത്യാനികളും ഹിന്ദുക്കളും അന്നു കേരളത്തിൽ ഏകോദരസഹോദരങ്ങളെപ്പോലെയാണ് കഴിഞ്ഞിരുന്നത്.

ദേവാലയസംവിധാനം

പുരാതനകാലങ്ങളിൽ ഹൈന്ദവക്ഷേത്രങ്ങളുടെ മാതൃകയിൽ തടിയും വെട്ടുകല്ലും ഉപയോഗിച്ചാണു ക്രൈസ്തവദേവാലയങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിരുന്നത്. മുൻവശത്തും മുകളിലും കുരിശുണ്ടായിരുന്നില്ല. മയിൽ, മാൻ, താമര ഇവയുടെ ചിത്രങ്ങൾ ചുവരുകളിൽ ആലേഖനം ചെയ്തിരുന്നു. പള്ളിയുടെ തറ ചാണകം കൊണ്ടാണു മെഴുകിയിരുന്നത്.വിളക്കുകൾ, മുത്തുക്കുടകൾ മുതലായവ പള്ളിയിലും ക്ഷേത്രങ്ങളിലും ഒരു പോലെയായിരുന്നു. പള്ളിക്കുചുറ്റും ക്രിസ്ത്യാനികൾ താമസിച്ച് കച്ചവടവും വ്യാപാരവും മറ്റു പ്രവർത്തനങ്ങളും നടത്തിയിരുന്ന തെരുവുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങാടി എന്ന പേരിലാണ് ഇവ അറിയപ്പെടുന്നത്.

ദേവാലയത്തിന്റെ ഉൾഭാഗം ദീർഘചതുരാകൃതിയിലുള്ള ഒരു ശാലയാണ്. അതു മദ്ബഹാ, കെസ്ത്രോമ, ഹൈക്കല എന്നിങ്ങനെ മൂന്നായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഹൈക്കല ജനങ്ങൾക്കുള്ള സ്ഥലമാണ്. കെസ്ത്രോമ ഗായകസംഘത്തിനും കുർബ്ബാനയ്ക്കു സഹായിക്കനുള്ളവർക്കുമുള്ള സ്ഥലമാണ്. മദ്ബഹയിൽ ബലിപീഠം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. കെസ്ത്രോമയേക്കാൾ ഉയർന്നതാണു മദ്ബഹാ. മദ്ബഹാ സ്വർഗ്ഗത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഹൈക്കല ഭൂമിയെയും. മദ്ബഹയുടെ മേൽക്കൂര ഹൈക്കലയുടെതിനേക്കാൾ കുറെ ഉയർന്നിരിക്കും. തോറ എന്നാണ് ഇത് അറിയപ്പെടുന്നത്. മദ്ബഹായുടെ മുമ്പിൽ വിരിയിട്ട് 'വിശുദ്ധിയുടെ വിശുദ്ധസ്ഥല'മായി

വേർതിരിച്ചിരുന്നു. വൈദികരും സഹായികളും മാത്രമേ അവിടെ പ്രവേശിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. മദ്ബഹയിലെ ബലിപീഠത്തിൽ സ്വർണ്ണമോ, വെള്ളിയോ, പവിഴമോ കൊണ്ടലങ്കരിച്ച വേദപുസ്തകം പൂജ്യമായി സൂക്ഷിച്ചു പോന്നു. ഈ പുസ്തകം സ്വകാര്യ ഉപയോഗത്തിന് ഒരിക്കലും പുറത്തേക്ക് എടുത്തിരുന്നില്ല. പള്ളികളിൽ കുരിശാണ് പ്രധാനസ്ഥലത്തു പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരുന്നത്. അതിന്റെ ഇരുവശങ്ങളിലും മയിലിന്റെ ചിത്രവും ഉണ്ടായിരിക്കും.

പള്ളിയുടെ പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്തു കൊടിമരവും കൽക്കുരിശും ഉൾപ്പെട്ട കുരിശിൻതൊട്ടിക്കു പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്നു. കുരിശിന്റെ പീഠത്തിൽ എണ്ണ ഒഴിച്ച തിരി കത്തിച്ചിരുന്നു. കൊടിമരത്തിൽ കൊടി ഉയർത്തുന്നതോടുകൂടി പ്രധാന തിരുന്നാൾ ആരംഭിക്കുകയും കൊടി ഇറക്കുന്നതോടുകൂടി തിരുന്നാൾ അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ രീതിയും ഇപ്രകാരമായിരുന്നു. പള്ളിപ്രദക്ഷിണവും ക്ഷേത്രത്തിലെ പ്രദക്ഷിണവും ഒരേ രീതിയിൽത്തന്നെ. പ്രദക്ഷിണത്തിനു ക്രൈസ്തവർ കുരിശ് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. പ്രദക്ഷിണത്തിനുള്ള അലങ്കാരസംവിധാനങ്ങൾ, മുത്തുക്കുടകൾ, സംഗീതോപകരണങ്ങൾ, കതിനകൾ, ആനകൾ, എന്നിവ ഇരുകൂട്ടരും പരസ്പരം നൽകി സഹായിച്ചിരുന്നു. വി. ഗ്രന്ഥം വഹിച്ചിരുന്ന കാർമ്മികനും കുരിശുകൾ വഹിച്ചിരുന്ന പുരോഹിതരുമാണു പള്ളിപ്രദക്ഷിണങ്ങൾ നയിച്ചിരുന്നത്. പള്ളികളിൽ പ്രതിമകൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പള്ളിയുടെ അകത്ത് പുരോഹിതരും അത്മായരും ഒരുമിച്ചിരുന്നു സ്നേഹഭോജനം (Agape) നടത്തിയിരുന്നു. തിരുനാൾ, ഉപവാസം എന്നീ പ്രധാന അവസരങ്ങളിലാണു സ്നേഹഭോജനം നടത്തിയിരുന്നത്. വൈദികർ മദ്ബഹയിലും അത്മായർ പള്ളിക്കകത്തും ഇരുന്നാണ് അഗാപ്പെ ഭക്ഷിച്ചിരുന്നത്. അച്ചപ്പം, കുഴലപ്പം, കൊഴിക്കൊട്ട, നെയ്യപ്പം, പാച്ചോറ് മുതലായവ വഴിപാടായി പള്ളിക്ക് കൊടുക്കുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. അമ്പലങ്ങളിലെ പ്രസാദം പോലെ തിരുനാളുകളിൽ ചില ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ (നേർച്ച) ഭക്തർക്കു വിതരണം ചെയ്തിരുന്നു.

വൈദികർ

വൈദികർ രൂപതയ്ക്കുവേണ്ടിയല്ല, പിന്നെയോ ഇടവകയ്ക്കു വേണ്ടിയാണു പട്ടമേറ്റിരുന്നത്. വിവാഹിതർക്കും പട്ടം കൊടുത്തിരുന്നു. മല്പാന്മാരുടെ ശിക്ഷണത്തിലായിരുന്നു വൈദികപഠനം നടത്തിയിരുന്നത്. മല്പാന എന്ന സുറിയാനിപദത്തിന്റെ അർത്ഥം ഗുരു, അധ്യാപ

കൻ എന്നൊക്കെയാണ്. സമുദായത്തിൽ അറിവും പാണ്ഡിത്യവുമുള്ള പുരോഹിതശ്രേഷ്ഠരാണു 'മല്പാന്മാർ'. ഗുരുകുലവിദ്യാഭ്യാസം പോലെയായിരുന്നു വൈദികപരിശീലനവും. പരിശീലനത്തിനു പ്രത്യേക കാലപരിധി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മല്പാന്റെ ശിപാർശ മെത്രാൻ സ്വീകരിച്ചു പട്ടം കൊടുക്കുന്നു. ഇടവകയോഗമാണു വൈദികാർത്ഥിക്കു 'ദേശക്കുറി' കൊടുക്കുന്നത്. പ്രസ്തുത വൈദികാർത്ഥി വൈദികനാകുവാൻ സർവ്വഥാ യോഗ്യനാണെന്നു ശിപാർശ ചെയ്യുന്ന ഇടവകയോഗ തീരുമാനത്തിനാണു ദേശക്കുറി എന്നു പറയുന്നത്. ദേശക്കുറി ലഭിക്കുന്ന വൈദികാർത്ഥിയുടെ സർവ്വചെലവും വഹിക്കുന്നത് ഇടവക യോഗമായിരുന്നു. പട്ടം സ്വീകരിച്ച വൈദികനു പ്രത്യേകവേഷമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ എപ്പോഴും അവർ അതു ധരിച്ചിരുന്നില്ല. അന്നത്തെ വൈദികവസ്ത്രധാരണ രീതി ഇന്നും യാക്കോബായ സഭയിൽ തുടരുന്നുണ്ട്. അത്മായരെപ്പോലെ വിവിധ തൊഴിലുകളിൽ വൈദികരും ഏർപ്പെട്ടിരുന്നതായി പറയപ്പെടുന്നു.

വൈദികർ 'കത്തനാർ' എന്നാണു വിളിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. വൈദികർക്കു സമുദായത്തിൽ ഉന്നതസ്ഥാനമാണുണ്ടായിരുന്നത്. വൈദികനെ ഉപദ്രവിക്കുന്നവർക്ക് ഏറ്റവും കഠിനശിക്ഷ കൊടുത്തിരുന്നു. എല്ലാ ദിവസവും ദിവ്യബലി അർപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. വി. കുർബ്ബാനയ്ക്കു മുമ്പു മണിക്കൂറുകൾ വൈദികർ നിശ്ശബ്ദരായി പ്രാർത്ഥനയിലും ധ്യാനത്തിലും കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പൗരസ്ത്യസുറിയാനിയാണ് ആരാധനക്രമ ഭാഷ. വേദഭാഷ എന്ന നിലയിൽ സുറിയാനി പഠിക്കുകയും അതിൽ പ്രാർത്ഥന ചൊല്ലുകയും ചെയ്യുന്നതിനു വിശ്വാസികൾക്കു താൽപര്യമുണ്ടായിരുന്നു. പരിശുദ്ധ കുർബാന എഴുന്നള്ളിച്ച് ഉയർത്തുമ്പോൾ വിശ്വാസികൾ ഭക്തിയോടും ഭയത്തോടും കൂടി സാഷ്ടാംഗംപ്രണാമം ചെയ്തിരുന്നു. വി. കുർബാനയെ നോക്കുവാൻ അവർ അയോഗ്യരാണ് എന്ന സൂചനയാണു സാഷ്ടാംഗപ്രണാമം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. പുതുതായി ചുട്ടെടുത്ത പുളിച്ച അപ്പം താമരയിലയിൽ അൾത്താരയിൽ സമർപ്പിച്ചിരുന്നു. ഉണക്കമുന്തിരിച്ചാറ് വീഞ്ഞായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. ചെറിയ മണികൾക്കൊണ്ട് അലംകൃതമായ കാസായും പീലാസായും (സ്വർണ്ണമോ, വെള്ളിയോ) ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. കുർബ്ബാന സ്വീകരിക്കുന്ന ദിവസം പകൽ ഉറങ്ങുകയോ, തുപ്പുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. എന്തെങ്കിലും ഭക്ഷണം കഴിച്ച ശേഷം മാത്രമേ തുപ്പിയിരുന്നുള്ളു. കുർബാനയ്ക്കുമുമ്പു പരിപൂർണ്ണ ഉപവാസം അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നു.

വൈദികർ വിവാഹിതരായിരുന്നു. ദീക്ഷ വളർത്തുന്ന പതിവു വൈദികരുടെ ഇടയിൽ സാർവ്വത്രികമായിരുന്നു. യാത്രയിൽ ശിരസ്സിൽ തൊപ്പിയും കൈയിൽ ഒരു വടിയും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു.

കുമ്പസാരം

ഇന്നത്തെപ്പോലെ രഹസ്യക്കുമ്പസാരം അന്ന് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. പരസ്യക്കുമ്പസാരവും പരസ്യപ്രായശ്ചിത്തവുമാണു നിലവിലിരുന്നത്. പരസ്യപാപികളെ പരസ്യമായി ശിക്ഷിച്ചിരുന്നു. ശിക്ഷ വിധിക്കുന്നതു പള്ളിയോഗം കൂടിയാണ്. പ്രധാന കവാടത്തിങ്കൽ വച്ചു വൈദികൻ ചുള്ളിക്കമ്പുകൾകൊണ്ടു പരസ്യപാപിയെ മൃദുവായി അടിച്ച് പാപമോചനം കൊടുത്തിരുന്നു.

രോഗീലേപനം

16-ാം നൂറ്റാണ്ടിനുമുമ്പു രോഗികൾക്ക് ആശീർവദിച്ച തൈലം പൂശി രോഗീലേപനം കൊടുത്തിരുന്നതായി രേഖകൾ ഇല്ല. പുരോഹിതൻ രോഗികളെ ആശീർവദിക്കുകയും, അവരുടെ മേൽ വേദപുസ്തകം വയ്ക്കുകയും ഓലയിൽ ദൈവവചനം എഴുതി ശരീരത്തിൽ കെട്ടുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

സന്യാസജീവിതം

സന്യാസജീവിതം മാർത്തോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് അജ്ഞാതമായിരുന്നില്ല. അങ്കമാലി, ഇടപ്പള്ളി, മൈലക്കൊമ്പ് എന്നിവിടങ്ങളിൽ സന്യാസാശ്രമങ്ങളുടെ അവശിഷ്ടങ്ങൾ കണ്ടതായി പൗളിനോസ് എന്ന മിഷണറി വൈദികൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

കൂദാശാനുകരണങ്ങൾ

പൗരസ്ത്യസുറിയാനി യാമപ്രാർത്ഥന മലബാർ സഭയിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്നു. പൗരസ്ത്യസുറിയാനിക്രമമനുസരിച്ചാണ് മൃതസംസ്കാരം, മരണാനന്തരപ്രാർത്ഥനശുശ്രൂഷകൾ എന്നിവ നടത്തിയിരുന്നത്. മൈലാപ്പൂരിലെ മാർ തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ കബറിടത്തിൽ നിന്നെടുത്തമണ്ണ് കലക്കി എല്ലാ പള്ളികളിലും ഹന്നാൻ വെള്ളമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന പതിവുണ്ടായിരുന്നു. പള്ളികളിൽ ഇന്നത്തെപ്പോലെ ഓട്ടുമണികൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പകരം മരമണി ആയിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നത്.

തിരുനാളുകൾ

വിശുദ്ധന്മാരുടെ തിരുനാളുകൾ വളരെ പ്രാചീനകാലം മുതൽ ആചരിച്ചിരുന്നു. ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട തിരുനാൾ ജൂലൈ 3-ാം തീയതി ആഘോഷിക്കുന്ന വി. തോമ്മാശ്ലീഹയുടെ 'ദുക്റാന' തിരുനാളാണ്. ദുക്റാന എന്ന സുറിയാനി പദത്തിന്റെ അർത്ഥം ഓർമ്മ എന്നാണ്. തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ ചരമത്തിന്റെ ഓർമ്മയാചരണത്തിനാണു ദുക്റാന എന്നു പറയുന്നത്. അന്ന് ഒരുതരം ചാത്തം എല്ലാ വീടുകളിലും നടത്തി മാർ തോമ്മാശ്ലീഹായുടെ ഓർമ്മ ആചരിച്ചിരുന്നു.

രാക്കുളി എന്നു പറയപ്പെടുന്ന 'എപ്പിഫനി'യാണു മറ്റൊരു തിരുന്നാൾ. ആ ദിവസം നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ ജ്ഞാനസ്നാനത്തെയാണ് അനുസ്മരിക്കുക. തിരുന്നാൾ ദിവസം രാത്രിയിൽ അടുത്തുള്ള പുഴയിലോ കുളത്തിലോ കുളിച്ചു ശുദ്ധി വരുത്തുക ഈ തിരുന്നാളിന്റെ അവിഭാജ്യ ഘടകമായിരുന്നു. ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ പന്തം കൊളുത്തി നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ പ്രത്യക്ഷീകരണത്തെ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ 'ഏൽപായ്യാ' - ദൈവം പ്രകാശമാകുന്നു എന്നു വിളിച്ചുപറഞ്ഞു പ്രദക്ഷിണം നടത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു.

നോമ്പാചരണം

വളരെ നിഷ്ഠയോടുകൂടി നോമ്പാചരിച്ചിരുന്ന സമൂഹമായിരുന്നു മാർത്തോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികൾ. കുളിച്ചു ദേഹശുദ്ധി വരുത്തുക നോമ്പിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകമായിരുന്നു. അക്രൈസ്തവനെ സ്പർശിക്കുകപോലും നോമ്പിനു തടസ്സമായി കരുതിയിരുന്നു. സൂര്യോദയം മുതൽ സൂര്യാസ്തമയം വരെയാണു നോമ്പുസമയം. നോമ്പുദിവസങ്ങളിൽ മുട്ട, പാൽ, മാംസം, മത്സ്യം, മോര്, ലഹരിപദാർത്ഥങ്ങൾ, വൈവാഹിക ലൈംഗിക ബന്ധം ഇവ പൂർണ്ണമായി വർജ്ജിച്ചിരുന്നു. കൂടാതെ പുകയിലമുറുക്കും പുകവലിയും ഉപേക്ഷിച്ചിരുന്നു.

പ്രധാനപ്പെട്ട നോമ്പുകൾ, ക്രിസ്മസ്സിനു മുമ്പുള്ള 25 ദിവസങ്ങൾ ഉയിർപ്പിനു മുമ്പുള്ള 49 ദിവസങ്ങൾ, ക്രിസ്മസ്സിനു മുമ്പുള്ള 12 വെള്ളിയാഴ്ചകൾ, മാതാവിന്റെ ജനനത്തിനുമുമ്പുള്ള 7 ദിവസങ്ങൾ ഇവയ്ക്കു പുറമെ സ്ത്രീകൾക്കു ചില പ്രത്യേക നോമ്പുകളും ഉണ്ടായിരുന്നു. കർത്താവിന്റെ മറുരൂപപ്പെടലിന്റെ തലേദിവസവും നോമ്പാചരിച്ചിരുന്നു. നോമ്പാ

ചരിക്കുന്നവർ ഉച്ചവരെ ദേവാലയത്തിൽ പ്രാർത്ഥനാനിരതരായി കഴിയും. മറ്റുള്ളവർ ഉപവസിക്കുന്നവർക്കായി കൊണ്ടുവന്നു കൊടുക്കുന്ന ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾ അവർ പള്ളിയുടെ വാതിലിനു പുറത്തുവച്ചു ഭക്ഷിക്കുന്നു. പള്ളിപ്പരിസരങ്ങളിൽ കഴിഞ്ഞുകൊണ്ട് അക്രൈസ്തവർപോലും നോമ്പിൽ പങ്കെടുത്തിരുന്നു. 'ഉപവാസികളുടെ സഭ' എന്നാണു വിദേശമിഷണറിമാർ മാർതോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളത്.

നോമ്പു ദിവസങ്ങൾക്കിടയിൽ വരുന്ന ഞായറാഴ്ചകളെ സാധാരണ വെള്ളിയാഴ്ചകളും ബുധനാഴ്ചകളും പോലെ ആചരിച്ചിരുന്നു. അന്നും മാംസവും മത്സ്യവും ക്ഷീരോൽപന്നങ്ങളും വർജ്ജിച്ചിരുന്നു.

പീഡാനുഭവവാരം

മാർത്തോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികൾ വിശുദ്ധവാര (പീഡാനുഭവ) ആചരണത്തിനു പ്രത്യേക പ്രധാന്യം കൊടുത്തിരുന്നു. ഉദാരമായി ധർമ്മം കൊടുത്തും നീണ്ട പ്രാർത്ഥനകൾ ചൊല്ലി ദേവാലയത്തിൽ ഉറക്കമിളച്ചും കഴിഞ്ഞിരുന്നു. വിശുദ്ധവാരത്തിലെ പ്രധാന ചടങ്ങ് വീടുകളിലെ അപ്പം മുറിക്കൽ ആയിരുന്നു. പുളിക്കാത്ത അപ്പമാണ് ഇതിനുവേണ്ടി തയ്യാറാക്കുന്നത്. ഈ അപ്പത്തിനു 'ഇൻട്രി' അപ്പമെന്നാണു പറയുന്നത്. ഓശാന ഞായറാഴ്ച ആശീർവ്വദിച്ച കുരുത്തോല സൂക്ഷിച്ചുവച്ച് അത് അപ്പത്തിന്മേൽ കുരിശാകൃതിയിൽ പതിപ്പിച്ചാണു 'ഇൻട്രിഅപ്പം' ഉണ്ടാക്കുക. വിശുദ്ധ കുരിശിൽ പതിച്ചിട്ടുള്ള INRI എന്ന അക്ഷരങ്ങൾ കൂട്ടിവായിക്കുമ്പോൾ കിട്ടുന്ന ഇൻട്രി എന്ന പദമാണ് ഈ പേരിന്റെ മൂലം 'Jesus Nazreanus Rex Judeorum' എന്ന ലത്തീൻ വാക്കുകളുടെ ആദ്യത്തെ അക്ഷരങ്ങളാണു INRI. ഇതിന്റെ അർത്ഥം 'യൂദന്മാരുടെ രാജാവ് നസ്രായൻ ഈശോ എന്നാണ്.' നമ്മുടെ കർത്താവിന്റെ തിരുവത്താഴത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ചടങ്ങാണ് ഇൻട്രി അപ്പം മുറിക്കൽ ചടങ്ങ്. ഇൻട്രി അപ്പം മുറിക്കുന്നതു കുടുംബത്തലവനായ പുരുഷനാണ്. വേദപുസ്തക പാരായണത്തോടുകൂടിയാണ് ഈ കർമ്മം ആരംഭിക്കുന്നത്. കുടുംബനാഥൻ വിഭജിച്ചുകൊടുക്കുന്ന അപ്പം മൂപ്പുമുറയനുസരിച്ചു കുടുംബാംഗങ്ങൾ ഭക്തിപൂർവ്വം ഇരു കൈകളിലും സ്വീകരിച്ചു ഭക്ഷിക്കുന്നു. കുരുത്തോലകൊണ്ടു വിശുദ്ധീകരിച്ച ഒരുതരം മധുരപാനീയം (പാൽ) പകർന്നു കുടിക്കുന്നു. ഗൃഹനാഥനോ, നായികയോ പ്രായപൂർത്തിയായ അംഗങ്ങളോ മരിച്ചാൽ ആ വീട്ടിൽ ആ വർഷം ഇൻട്രി അപ്പം ഉണ്ടാക്കുക പതിവില്ല. അപ്പം മുറിക്കുമ്പോൾ പാന വായിക്കുക പതിവാണ്.

ദുഃഖവെള്ളി, ദുഃഖശനി എന്നീ ദിവസങ്ങളിൽ വീടുകളിൽ മൗനം ആചരിച്ചിരുന്നു. ആ ദിവസങ്ങളിൽ മുറ്റം അടിക്കുകയോ, നിലം മെഴുകുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. ഉപവസിച്ച്, ഉറക്കമിളച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചിരുന്നു. വീടുകളിൽ ദുഃഖ വെള്ളിയാഴ്ചദിവസം ഒരുതരം കയ്പനീര് കുടിച്ചിരുന്നു.

മഹറോൻ

സഭ നൽകുന്ന ഏറ്റവും വലിയ ശിക്ഷ മഹറോൻശിക്ഷയാണ്. മഹറോൻ ഒരു സുറിയാനിപദമാണ്. 'പുറംതള്ളുക' എന്നാണിതിന്റെ അർത്ഥം. ഇടവകയോഗമാണു മഹറോൻ ശിക്ഷ വിധിക്കുന്നത്. പരസ്യപാപികളെയാണു മഹറോൻ ചൊല്ലുന്നത്. ഇങ്ങനെ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുന്നവരുടെ ഭവനങ്ങളിൽ വൈദികർ പ്രവേശിക്കുകയില്ല. അവരുടെ ശവസംസ്കാരം പള്ളിസിമിത്തേരിയിൽ നടത്തിയിരുന്നില്ല. അവരുടെ മരണാനന്തരകർമ്മങ്ങളൊന്നും നടത്തുക പതിവില്ല. അവരുടെ കുട്ടികൾക്കു കൂദാശകൾ മുടക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. പള്ളിയോഗത്തിൽ അവർക്കു സ്ഥാനമില്ലായിരുന്നു. അവർക്കു പരസ്യമായി സമുദായഭ്രഷ്ടു കൽപിച്ചിരുന്നു.

പ്രാചീനകേരളത്തിലെ ജാത്യാധിഷ്ഠിത സാമൂഹികവ്യാവസ്ഥയിൽ മഹറോൻ ശിക്ഷ എന്ന പുറംതള്ളപ്പെടൽ എന്തുമാത്രം ബുദ്ധിമുട്ടും ക്ലേശവും ജനിപ്പിച്ചിരിക്കാമെന്ന് ഊഹിക്കുകയേ വേണ്ടൂ.

പൗരാണിക ഭരണസംവിധാനം

മാർ തോമ്മാശ്ലീഹാ രക്തസാക്ഷിത്വം വരിക്കുന്നതിനുമുമ്പു രണ്ടുപേരെ കൈവയ്പുശുശ്രൂഷ വഴി മെത്രാന്മാരായി വാഴിച്ച് ഒരാളെ കൊടുങ്ങല്ലൂരും അപരനെ മൈലാപ്പൂരും നിയമിച്ചിരുന്നു. കൊടുങ്ങല്ലൂർ സിംഹാസനത്തിൽ മാർ കേപ്പായും മൈലാപ്പൂർ സിംഹാസനത്തിൽ മാർ പൗലോസും ഭരണം നടത്തിയിരുന്നതായി പുരാവൃത്തം പറയുന്നു. അതുകൊണ്ടു പേർഷ്യയിലെ സഹോദരീസഭയുമായി സമ്പർക്കത്തിലേർപ്പെടുകയും തങ്ങളുടെ സഭയ്ക്ക് ഒരു കൽദായമെത്രാനെ അയച്ചുതരണമെന്ന് അവർ കൽദായ പാത്രിയർക്കീസിനോട് അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. തൽഫലമായി അയയ്ക്കപ്പെട്ട കൽദായമെത്രാന്മാർ ഇവിടെ വന്ന് മെത്രാനടുത്ത കാര്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ചശേഷം തിരിച്ചുപോയിരുന്നു. 16-ാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ ഈ ഭരണക്രമമാണു തുടർന്നു പോന്നിരുന്നത്. അവസാനത്തെ കൽദായമെത്രാപ്പൊലിത്തായായ മാർ അബ്രഹാം 1599-ൽ കാലം ചെയ്തപ്പോൾ കൽദായ ഭരണവും അവസാനിച്ചു.

വിദേശമെത്രാന്മാർക്ക് ഈ നാട്ടിലെ ഭാഷയോ, സംസ്കാരമോ വശമായിരുന്നില്ല. അക്കാലത്തു മെത്രാന്മാർ ഭരണം നടത്തിയിരുന്നത് അർക്ക

ദിയാക്കോൻ എന്ന ഏതദ്ദേശീയ വൈദികശ്രേഷ്ഠൻ വഴിയായിരുന്നു. അർക്കാദിയാക്കോൻഭരണം മലബാർസഭയുടെ പ്രത്യേക ഭരണ ശൈലിയായിരുന്നു. കൽദായസഭയിൽ മെത്രാന്മാരുടെ സഹായിയായി അർക്കദിയാക്കോന്മാരെ നിയമിച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ തുടർച്ചയാകാം മലബാർസഭയിലെ അർക്കദിയാക്കോൻ ഭരണവും. അർക്കദിയാക്കോൻ സ്ഥാനത്തിന്റെ ഉത്ഭവത്തെപ്പറ്റി ശരിയായ രേഖയില്ല. 16,17 നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ രേഖകളിൽ നിന്നാണ് ആ സ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ചു അറിയുന്നത്.

'അർക്കദിയാക്കോൻ' എന്നത് ഒരു ഗ്രീക്കുപദമാണ്. ഇംഗ്ലീഷിൽ ആർച്ചുഡീക്കൻ എന്നാണു പറയുക. "ആർച്ച്" എന്നതിന്റെ അർത്ഥം പ്രധാനി എന്നാണ്. ദിയാകൊണോസ് എന്ന ഗ്രീക്കുപദത്തിന്റെ അർത്ഥം ശുശ്രൂഷകൻ, സേവകൻ എന്നൊക്കെയാണ്. അപ്പസ്തോലന്മാരുടെ കാലത്തു തന്നെ ഡീക്കൻസ്ഥാനവും അതിന്റെ ചുമതലകളും നിലവിൽ വന്നിരുന്നു.

മലബാർ സഭയിൽ അതിപ്രാചീനകാലം മുതൽ ജാതിക്കു തലവൻ, ജാതിക്കു കർത്തവ്യൻ എന്നിങ്ങനെയുള്ള പേരുകളിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ആർച്ചുഡീക്കന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവരായിരുന്നു ഇവിടുത്ത സഭയുടെ യഥാർത്ഥ ഭരണകർത്താക്കൾ. വൈദികവും അവൈദികവുമായ കാര്യങ്ങളിൽ ഇവർക്ക് അസാമാന്യമായ സ്വാധീനമുണ്ടായിരുന്നു. പട്ടം കൊടുക്കൽ, കൂദാശാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ മുതലായവ ആഘോഷമായി നടത്തുക, ആദ്ധ്യാത്മികചൈതന്യം വളർത്തുക എന്നിവയായിരുന്നു കൽദായ മെത്രാന്മാരുടെ കടമകൾ. മെത്രാന്മാർ ഇന്ത്യ മുഴുവന്റെയും മെത്രാപ്പോലീത്ത എന്നാണ് അറിയപ്പെട്ടിരുന്നത്. അർക്കദിയാക്കോന്മാർ, ജാതിക്കു തലവൻ, ഇന്ത്യയുടെ വാതിൽ എന്നീപേരുകളിലൊക്കെ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നു.

സഭയിലെ ഏറ്റവും അറിവും പാരമ്പര്യവുമുള്ള ഒരു വൈദികശ്രേഷ്ഠനാണ് അർക്കദിയാക്കോൻ. ഒരു പ്രതിഷ്ഠാകർമ്മം വഴിയാണ് അർക്കദിയാക്കോന്റെ സ്ഥാനാരോഹണം നടത്തിയിരുന്നത്. ഈ സ്ഥാനം അലംഘനീയവും ജീവിതാന്ത്യം വരെ തുടരുന്നതുമായിരുന്നു. കേരളത്തിലെ എല്ലാ അർക്കദിയാക്കോന്മാരും കുറവിലങ്ങാട് പകലോമറ്റം കുടുംബത്തിൽപെട്ടവരായിരുന്നു. മെത്രാന്മാരെ ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുവരിക, കർമ്മങ്ങൾക്കുശേഷം അവരെ തിരിച്ചയയ്ക്കുക എന്നിവയെല്ലാം അർക്കദിയാക്കോന്റെ ചുമതലയാണ്. മെത്രാൻമാർ പലരുള്ളപ്പോഴും അർക്കദിയാക്കോൻ ഒരുവൻ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. ഇന്ത്യയുടെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലായി ജീവിച്ചിരുന്ന നസ്രാണിക്രിസ്ത്യാനികളെ ഏകോപിപ്പിച്ച് ഭരി

ച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത് അർക്കദിയാക്കോന്മാരായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ കല്യാൺ, താനെ, ഗുജറാത്ത്, ഗോവാ, മൈലാപ്പൂർ, വിജയ നഗർ, മൈസൂർ, മംഗ ലാപുരം, കന്യാകുമാരി, സിൻഡ്, പഞ്ചാബ്, പാറ്റ്ന, ഒറീസ, മാൽവാ എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിൽ നസ്രാണികൾ കൂട്ടംകൂട്ടമായി താമസിച്ചിരുന്നതായി തെളി വുകളുണ്ട്. മെത്രാന്മാർക്കു പ്രത്യേകം ആസ്ഥാനമില്ലെങ്കിലും ഇന്ത്യ മുഴു വന്റെയും മെത്രാപ്പോലീത്ത എന്ന സ്ഥാനപ്പേര് അവർ വഹിച്ചിരുന്നു. മെത്രാനും അർക്കദിയാക്കോനും എവിടെ താമസിക്കുന്നുവോ അതായി രുന്നു ആസ്ഥാനമായി ഗണിച്ചിരുന്നത്.

അർക്കദിയാക്കോൻ മെത്രാന്റെ പ്രധാനമന്ത്രിയെന്ന നിലയിലാണു പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ മെത്രാന്റെ ഒഴിവിൽ അദ്ദേഹം പൂർണ്ണ അധികാരത്തോടെ ഭരണം നിർവഹിച്ചിരുന്നതായി കാണാം. അർക്കദി യാക്കോന്റെ രക്ഷയ്ക്കായി നസ്രാണികളുടെ ഒരു സൈന്യത്തെ സദാ ഒരുക്കിനിറുത്തിയിരുന്നു. പൗരോഹിത്യത്തിലേക്ക് ആളുകളെ തിരഞ്ഞെ ടുക്കുക, അവരുടെ പരിശീലനം കഴിഞ്ഞു പട്ടം സ്വീകരിക്കുവാൻ അവരെ മെത്രാന്റെ പക്കൽ സമർപ്പിക്കുക, വൈദികരെ നിയമിക്കുക, സ്ഥലം മാറ്റുക, ഇടവകകളിൽനിന്നു രൂപതാ ഭരണം നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനുള്ള വിഹിതം സ്വീകരിക്കുക മുതലായവ അർക്കദിയാക്കോന്റെ അധികാരപരിധിയിൽപെ ടുന്നു. പ്രാദേശിക പള്ളിയോഗങ്ങളുടെ അദ്ധ്യക്ഷത വഹിക്കുന്നത് അർക്ക ദിയാക്കോനായിരുന്നു. സഭാഭരണം ആർച്ചു ഡീക്കന്റെയും പള്ളിയോഗ ങ്ങളുടെയും നേതൃത്വത്തിലായിരുന്നു.

സഭയിൽ മെത്രാൻ കഴിഞ്ഞാൽ അടുത്ത സ്ഥാനം ആർച്ചു ഡീക്കനാ ണ്. സഭയിലെ എല്ലാ വിഭാഗത്തിലും പെട്ട അളുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിലാണ്. സഭാംഗങ്ങൾ തമ്മിലോ, മറ്റുള്ളവരുമായോ ഉള്ള എല്ലാ തർക്ക ങ്ങളും അർക്കദിയാക്കോൻ ആണു തീരുമാനിച്ചിരുന്നത്. സഭാകാര്യങ്ങ ളെല്ലാം അർക്കദിയാക്കോൻ വഴിയാണു കൈകാര്യം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടത്. സഭയിലെ എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളിലുംപെട്ട ആളുകളുടെ മേലും-വൈദികർ, വൈദികവിദ്യാർത്ഥികൾ, സന്യാസിനീ സന്യാസിമാർ, അത്മായർ-അർക്ക ദിയാക്കോന് അധികാരമുണ്ടായിരുന്നു. അവിവാഹിതരായ വൈദികരെ മാത്രമേ ഈ സ്ഥാനത്തേക്ക് ഉയർത്തിയിരുന്നുള്ളൂ.

പള്ളിയോഗം

കുടുംബത്തലവന്മാരും തദ്ദേശവൈദികരും ഉൾപ്പെട്ട പള്ളിയോഗമാണ് ഓരോ സ്ഥലത്തേയും പള്ളി ഭരണം നടത്തിയിരുന്നത്. പ്രായം ചെന്ന

ഇടവകവൈദികൻ അദ്ധ്യക്ഷനായിരിക്കും. പള്ളിയിലെ മതകർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കുന്നതും അദ്ദേഹമാണ്. ഇടവകയിലെ സാമ്പത്തികവും ആദ്ധ്യാത്മികവും സാമൂഹികവുമായ പ്രശ്നങ്ങൾ യോഗത്തിൽ ചർച്ച ചെയ്തിരുന്നു. പരസ്യപാപം സംബന്ധിച്ച് കേസുകൾ തീരുമാനിച്ചിരുന്നതും പള്ളിയോഗമായിരുന്നു. തെറ്റു ചെയ്തവരെ മഹറോൻ ചൊല്ലി തൽക്കാലത്തേക്കു പുറത്തുനിറുത്തുക, വൈദികാർത്ഥികളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു പഠിപ്പിക്കുക, അവർക്കു ദേശക്കുറി കൊടുത്തു മെത്രാന്റെ സമക്ഷം ഹാജരാക്കുക തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നതു പള്ളി യോഗമായിരുന്നു.

പ്രാദേശിക പള്ളിയോഗം

അടുത്തടുത്തുള്ള നാലുപള്ളികളിലെ യോഗപ്രതിനിധികളും വൈദികരും കൂടി ഏറ്റവും പ്രായമുള്ള വൈദികന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ കൂടുന്ന യോഗമാണു പ്രാദേശിക പള്ളിയോഗം. വളരെ ഗൗരവമായ ഇടവകപ്രശ്നങ്ങൾ ഈ യോഗത്തിൽ ചർച്ചചെയ്തു തീരുമാനിക്കുന്നു. (വർത്തമാനപ്പുസ്തകം, 46).

പൊതു പള്ളിയോഗം

എല്ലാ പള്ളികളിലെയും യോഗപ്രതിനിധികളും വൈദികരും അർക്കദിയാക്കോന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ചേരുന്ന പള്ളിയോഗത്തിനാണു പൊതു പള്ളി യോഗം എന്നുപറയുന്നത്. ആകമാനസഭയെ ബാധിക്കുന്ന സാമ്പത്തികവും സാമൂഹികവുമായ വിഷയങ്ങളാണ് ഇവിടെ ചർച്ചചെയ്യുക. പരസ്യപാപികളെ മഹറോൻ ചൊല്ലുക, മഹറോൻ ഒഴിവാക്കുക എന്നിവയും ഇവിടെ ചർച്ചചെയ്യുന്നു (വർത്തമാനപ്പുസ്തകം. 33). സഭയുടെ പരമോന്നതകോടതിയാണു പൊതു പള്ളിയോഗം. ഇവിടെ സ്വീകരിക്കുന്ന തീരുമാനങ്ങളും നിയമങ്ങളും മറ്റാരും ചോദ്യം ചെയ്യുകയില്ല. നിയമങ്ങൾ അലംഘനീയങ്ങളുമാണ്.

ഹിന്ദുക്ഷേത്ര ഭരണസംവിധാനത്തിനു തുല്യമായ ഏതദ്ദേശീയ ഭരണക്രമമായിരുന്നു മലബാർസഭയിലുണ്ടായിരുന്നത്. ആർച്ചുഡീക്കനും, വൈദികരും, പള്ളിയോഗവുമെല്ലാം ഇവിടത്തെ സംസ്കാരത്തിനും ആചാരത്തിനും അനുയോജ്യമായിരുന്നു.

ക്രിസ്റ്റോഗ്രാം

യേശുക്രിസ്തുവിനെ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ ആദിമ സഭ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ചിഹ്നമാണ് ക്രിസ്റ്റോഗ്രാം എന്നപേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നത്. ക്രിസ്തുവിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഗ്രീക്കുഭാഷയിലെ ക്രിസ്തോസ് എന്ന പദത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ രണ്ട് അക്ഷരങ്ങളായ **X, P** എന്നീ അക്ഷരങ്ങളാണ് ക്രിസ്റ്റോഗ്രാമിന്റെ പ്രധാന ഉള്ളടക്കം. കപ്പൽ പ്രധാനമായും സഭയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതാകയാൽ ക്രിസ്തുവിനാൽ നയിക്കപ്പെടുന്ന സഭയുടെ പ്രതീകമാണ് ഈ ചിത്രത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്.